

„Sarcasmul și inteligența
condimentează acțiunea
plină de suspans”

Booklist

*Străinul
seducător*

KERRIGAN
BYRNE

KERRIGAN BYRNE
STRĂINUL SEDUCĂTOR
SERIA VICTORIAN REBELS 7

Seducing a Stranger by Kerrigan Byrne

Copyright © 2019 Kerrigan Byrne

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial

Litera

Copyright © 2021 Grup Media Litera pentru versiunea

în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii

Redactor: Monica Grecu

Corector: Ionel Palade

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BYRNE, KERRIGAN

Străinul seducător / Kerrigan Byrne

trad. din limba engleză: Anca Mihăilescu – București:

Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7411-1

I. Mihăilescu, Anca (trad.)

821.111

Traducere din limba engleză Anca Mihăilescu

LITERA

București

Pentru Anam Cara

*Te-am recunoscut imediat și nu a mai fost cale de
întoarcere.*

Prolog

Londra, toamna lui 1855

Cutter Morley simțea transpirația rece curgându-i pe ceafă, de parcă i-ar fi răsuflat diavolul în spate. Se trezise la primele ore ale dimineții, rezemat de ușa de la St. Dismas, unde se refugiase. Preotul Applewhite se îmbolnăvisese, așa că parohia era închisă pentru oamenii străzii. Nu reușise să strângă destui bani ca să-și permită o cameră plină de purici, dar faptul că sora lui geamănă, Caroline, nu venise la întâlnirea din curtea abației însemna că găsise un acoperiș deasupra capului.

Sau un protector care să o primească în căldura patului său în schimbul bucuriilor corpului. Tânăra nu era o prostituată. Niciodată nu fusese. Era doar... disperată. Amândoi erau. Dar nu pentru mult timp. Cutter avea un plan, unul pe care își propunea să-l pună în aplicare în clipa în care avea să fie destul de mare sau cel puțin când avea să pară destul de mare.

Era atât de aproape. Încă una sau două ierni. Doar câțiva centimetri. Nimeni nu era sigur de vârstele lor... poate 13 sau 14 ani. Probabil nu erau mai mari, dar amintirile pe care le avea cu primii ani de viață erau atât de vagi, că nu putea fi sigur.

Nu aveau acte.

Neliniștea tăcută care-l cuprindea din cauza noii profesii a lui Caroline era o nimica toată în comparație cu simfonia de pericole și pierzanie care se juca cu nervii lui.

Îl bântuia când plecase din Spitalfields spre Shoreditch și crescua cu fiecare pas, până când tânărul își ridică mâna ca să-și aranjeze părul de la ceafă. Oricum nu se putea încălzi când purta doar o haină mîncată de molii, găsită într-un tomberon, dar ziua aceea avea ceva care-i îngheța măduva în oase.

Se gândise să scape de demonul acaparator în orașul

chinezesc, sperând că patronii caselor de opiu vor fi distrași de propriile produse la fel de ușor cum era el atras de aromele mâncării gătitе pe străzi. Stomacul i se întoarse pe dos, plin de dorință, dar nu găsisе nicio ocazie să încropească un mic dejun. Oamenii erau mai precauți azi. Poate și ei simțeau prevestirea care atârna în aer.

Se plimbă printre mulțimi de evrei eleganți și ciudați, ascultând accentul melodios al celor care scăpaseră de violențele din Rusia, Prusia sau Ucraina. Se gândi că poate agitația lor avea să îndepărteze senzația apăsătoare de pierdere. Însă ajunse la capătul străzii Leman cu senzația intensă că din umbra clădirilor mucegăite, calamitatea îl pândeа și aștepta să-l lovească.

Nu se puneа problema dacă acest lucru avea să se întâmple, ci când. Sau... nu... poate deja se întâmplase. Acel lucru. Acel lucru teribil. Iar lumea își ținea respirația, așteptând să sufere niște consecințe groaznice.

O luă pe Common Doss Street și se duse la numărul trei, o dărăpănătură care avea pe pereți mai mult mucegai decât var.

Doamna Jane Blackwell era stăpână peste singurele șapte camere fără paraziți. Mai exact, paraziți care nu erau de tip uman. În Whitechapel, paraziții erau peste tot, precum ceața galbenă toxică de pe Tamisa îngroșată cu funinginea de la cocserii.

Cutter nu avea nevoie de o invitație ca să se sprijine de ușa casei Blackwell, o făcuse de când era mic.

Mirosul ascuțit de sodă caustică tăia prin zgomotul și duhoarea care veneа de la bărbații și femeile cu vocații nocturne dubioase, care începuseră deja să beа bere de la miezul zilei. Îl conduse în partea din spate a casei, unde o bucată de grădină era conectată la mai multe alei pietruite și murdare. Îmbrăcată într-o rochie închisă la culoare și un șorț pătat, doamna Blackwell spăla rufe deasupra unei oale care fierbeа.

— Mai mulți bastarzi aruncați în cearșafurile astea decât în Notting Hill, șopti ea cu un zâmbet. O să-i cer lui Forest mai mulți bani dacă o să termine pe cearșafurile

mele. Ce pervers nemernic!

Femeia își ridică privirea când Cutter se apropie, ochii ei ca marmura neagră licărind cu o bună dispoziție care lipsea de obicei în aceste locuri unde majoritatea oamenilor erau orice, doar umani nu, unde corupția era singura afacere legitimă și viciul, singura scăpare, iar Jane Blackwell era o oază de căldură și milă, chiar dacă era o femeie dură.

Cutter și-ar fi dat ochiul drept pentru o mamă ca ea, sau orice mamă. Era o femeie vulgară, dar el nu știa nimic altceva. Moștenise aceste camere de la tatăl ei, înainte ca sărăcia să acapareze Whitechapel, iar o dependență de gin o făcuse să piardă moștenirea.

Pe lângă chirie, cerea mai mulți bani pe săptămână pentru serviciile de spălătorie, iar atunci când se hotăra să nu bea, banii le aduceau ei și fiului ei, Dorian, luxuri precum carne, brânză și, uneori, lapte.

Nu era de mirare că afurisitul era atât de înalt și lat în spate, când tocmai intraseră în adolescență.

Atât timp cât doamna Blackwell nu-și arăta dinții lipsă, era o femeie chipeșă. Părul ei de culoarea nopții nu avea șuvițe argintii și se ondulase pe sub bonetă, de la aburul rufelor. Din când în când, îl strângea pe Cutter la piept, într-un exces de tristețe sau de bună dispoziție, iar tânărul ar fi mințit dacă ar fi spus că nu-i plăcea. Îi plăcea și mai mult când îl tachina pe Dorian până când cel mai bun prieten al lui se înroșea și îi dădea una.

— O să mă căsătoresc cu mama ta și, după, o să te cresc așa cum trebuie.

— Du-te naibii, răspunse Dorian iritat.

— Nu-ți face griji, nu o să te pun să-mi spui tată.

— O să-ți spun mai rău de atât, nemernicule.

Cu gândul la viitoarele certuri, Cutter îi zâmbi femeii, acel zâmbet care știa că-i făcea gropițe în obraji, și își aduse puțina scânteie pe care o mai avea în ochi. Era prima oară când simțise ceva apropiat de căldură toată ziua.

— Salutare. Caroline a luat micul dejun aici?

— N-am văzut-o, Cutter, zise Jane cu un accent vizibil.

Băiatul își duse mâna la ceafă și o frecă din nou, deși mici înțepături de la pielea de găină îl străpungeau peste tot.

— Dorian e aici? Întrebă el.

— În bucătărie, câștigă la zaruri ce au reușit să strângă femeile muncind din greu. Femeia își șterse fruntea cu dosul mâinii. Data viitoare am de gând să te fierb pe tine, nesuferitule. Pot să-ți simt mirosul de aici.

Cutter se mirosi, dar fu întrerupt de un braț puternic în jurul gâtului și tras într-o strânsoare care se voia a fi o îmbrățișare furtunoasă.

— Mi se pare că miroși bine. Vocea lui Dorian părea să devină mai profundă pe zi ce trece, deși a lui Cutter se schimbaseră în urmă cu mai bine de un an, spre consternarea competitivă a lui Blackwell. Am auzit că a apărut un cadavru pe râu, la Hangman's Dock. Ochii întunecați ai prietenului său străluciră. Ce zici să mergem acolo și să ne ocupăm de mulțime?

Ăsta era limbajul lor pentru când le furau ceasuri, bani și portofele celor prezenți și a căror atenție era distrasă.

— Poate mai târziu.

Cutter își frecă pieptul, în timp ce spaima care îl ocolise până acum își arătă dinții și lovi, strângându-i inima cu o durere înghețată.

Durerea însemna slăbiciune. Iar prin părțile acelea, nu îți arătai slăbiciunea, nici măcar în prezența celor pe care îi știai cel mai bine. Mereu își acoperea durerea cu umor, dacă nu cu indiferență.

— Mama ta tocmai s-a oferit să mă spele. Cutter își ridică sprâncenele în mod sugestiv și își puse un zâmbet ghiduș pe față. Acum dispari, fiule.

Un băț fierbinte îl lovi direct în față, provocând un țipăt deloc masculin de surprindere.

— Spală-te pe față, pervers mic, și după aia puteți să dispăreți amândoi, am de lucru!

Strigătele lui Jane fură îmblânzite de un semn cu ochiul, iar Cutter se spală superficial, apoi aruncă cârpa murdară înapoi în grămada de rufe și îi zâmbi din nou lui

Jane, care îl înjură printre dinți și clătină din cap.

De prima oară când Dorian îi adusese pe el și pe Caroline pe acolo, Cutter simțise un fel de venerație pentru ea. Le dăduse voie să doarmă ca niște câini deasupra cuptorului iarna și să mănânce resturile pe care le strângeau de pe mese. Dimineața următoare, îi trimitea la Wapping High Street, după ce le dădea niște ceai cald și le spunea câteva ponturi despre cum să cerșească.

— Sunteți doi îngeri blonzi, nu-i așa? le spusese ea, trăgându-i cu drag de nas. O să goliți o mulțime de buzunare, cu ochii ăștia mari și albaștri. Mai ales tu, draga mea, concluzionase ea, ciupind-o pe Caroline de obraji ei palizi și răsfirându-i buclele aurii.

Și așa fusese ani întregi, Cutter și Caroline lucraseră pe străzile Londrei, sora lui profitând de bunătatea celor care se opreau să-i dea bani, în timp ce el învăța cum să le fure din buzunare.

Uneori erau prinși, iar Cutter lua bătaia merită pentru amândoi.

Acelea erau de obicei cele mai profitabile săptămâni ale lor, deoarece putea folosi vânătăile și zgârieturile ca să ceară mai mulți bani.

Așa își câștigaseră existența până când trecuseră de primul lor deceniu și nu mai erau destul de tineri și amărâți ca să atragă mila oamenilor. Oamenii începuseră să-i acosteze, nu să le arate bunătate, iar într-un final, Cutter învăța să răspundă la bătăile pe care le primea cu violență proprie.

Deoarece îi lipseau mușchii, se baza pe reflexe mai avansate decât ale altora și deveni maestru la tras cu praștia și dibăcia mâinii, ceea ce îi câștigă porecla de Ochide-șoim.

Acesta era numele pe care prostituatele din Whitechapel îl strigară când intra în camera comună cu Dorian, îndreptându-se spre intrarea principală.

— La naiba, doamnelor, ați văzut vreodată un înger și un diavol atât de chipeși?

O fată căreia îi ziceau Sally Negruța îi spuse asta

uneia dintre prietenele ei, care se strânseseră la masa lungă. Acestea beau bere și așteptau să se lase întunericul ca să înceapă munca.

Cutter știu imediat că el era îngerul, deoarece părul lucios și negru al lui Dorian și trăsăturile lui ascuțite făceau comparația evidentă.

— Nu văd doamne pe aici. Prostituata mai bătrână și voinică pe nume Bess râse tare, apoi se uită spre băieți. Am avut mulți diavoli la vremea mea, dar aș face-o gratis cu un înger cu ochi frumoși ca ai tăi. Întinse o mână aproape masculină spre Cutter. Vino aici, dragule, și hai să vedem ce ai.

Cutter nu-și ridică privirea de la podea în timp ce obrații îi luară foc.

— Ați văzut-o pe Caro?

— Ia uite! Cineva care încă roșește în văgăuna asta, zise o altă femeie.

— Pun pariu că e virgin.

— Pe Caroline ați văzut-o sau nu? Întrebă el din nou.

Toată lumea de la masă râse, iar Sally Negruța spuse:

— Ultima oară, am auzit că s-a dus cu un ceasornicar bătrân. Se întoarse spre Bess. Ți-l amintești? Avea o portocală de dat și nu era nici măcar Crăciunul.

— Aș face lucruri perverse pentru o portocală, zise o fată pe care băiatul nu o recunoscuse. Nemernica l-a luat înainte să aibă vreuna din noi vreo șansă.

— Ai grijă, zise Bess și aruncă o batistă murdară pe masă. Nemernica aia e sora lui.

— Îmi plac virginii, oftă o femeie subțire. Nu au învățat încă să fie cruzi și termină destul de repede. În plus, sunt de-a dreptul recunoscători.

Îl evaluă pe Cutter dintr-o privire.

— La vârsta aia, te plătesc pentru altă partidă în cinci minute! spuse Bess.

— Și ce le lipsește la capitolul abilități, compensează prin entuziasm, adăugă o alta.

Ochii lui Sally Negruța deveniră din buni răuvoitori când îi împunse pe băieți cu o ură pe care nu erau destul de

mari s-o înțeleagă sau s-o merite.

— Niciun bărbat de aici nu se sinchisește de abilitări. Și ei vor crește la fel.

Un vuiet de râsete îi urmă pe băieți până în curte, unde ieșiră ca să scape de femeile gălăgioase, doar ca să fie înghițiți de mulțimea de pe stradă.

Vântul ascuțit al toamnei își trecu degetele reci prin hainele lor subțiri, iar Cutter își ridică mai sus gulerul hainei, deși nu-l ajută prea mult. Își frecă ceafa și simți din nou o durere goală în piept. Ceva era în neregulă. Lipsea.

— Ai din nou purici? îl tachină Dorian.

— Nu, doar... Cutter nu găsi cuvintele potrivite ca să descrie ce simțea. Mi-e frig, atâta tot.

— Unde e haina pe care ai luat-o primăvara asta de la Societatea de Ajutorare a Femeilor? Întrebă Dorian, băgându-și mâinile în buzunare. Jacheta pe care o ai pe tine nu ar încălzi pe nimeni.

— Abia dacă îmi trece de coate acum, răspunse el, în timp ce-și întinse mâinile lungi. În plus, a lui Caroline a fost furată mai demult, așa că i-am dat-o ei.

Dorian încuviință.

O umilință insipidă se așează lângă demonul care-i dădea târcoale lui Cutter, iar băiatul se uită la Dorian, ca să afle gândurile prietenului său.

— Caro nu e ca ușuraticile de aici, le explică el. Doar că nu mă lasă să cheltui banii pe care i-am strâns ca să merg în armată, pe o cameră când temperatura e mai mare de îngheț, așa că face ce trebuie să facă.

— Știu. Dorian încuviință sumbru, apoi se cocoșă mai mult. Și ea vrea să scape de situația asta la fel de mult ca noi.

— Poate chiar mai mult.

— Avem aproape destul, Cutter. Un fior de oțel întări vocea prietenului său și îi afectă expresia, în timp ce se uita în depărtare, de parcă ar fi privit viitorul. Pun pariu că prada de azi o să ne acopere pe cel puțin unul dintre noi.

— Dar o să mergem împreună, îi reaminti Cutter.

— Împreună, încuviință Dorian.

În urmă cu câteva luni, Cutter făcuse un plan, mai exact, în ziua în care membrii familiei regale se plimbau pe High Street ca să celebreze logodna unei prințese.

Fascinat de soldații care îi însoțeau, în uniformele lor stacojii și cu puști, decisese că, în acel an, el și Dorian aveau să fie destul de înalți cât să mintă în legătură cu vârsta lor și să se înroleze în armata Majestății Sale, unde aveau să primească un penny pe zi.

Destul cât să o țină pe Caroline în camere și chiar să o trimită la școala regimentului.

Destul cât să ia medicamente pentru sănătatea care se deteriora a lui Jane Blackwell.

Destul cât să le cumpere un viitor care nu se termina mult prea devreme într-un mormânt sau, și mai rău, în închisoare.

Dar pentru asta era nevoie de acte... documente ale nașterii pe care nu le aveau, iar pentru falsificarea lor era nevoie de bani. Așa că păstrau toate economiile într-o conservă ascunsă în peretele lui Dorian, așteptând ziua când vor avea destul.

— Nu trebuie decât să-i evităm pe polițiști până atunci. În Newgate îți vor da un ban cam pentru orice zilele astea.

— Tot o să te căsătorești cu ea, nu? Întrebarea lui Cutter aproape se pierdu în zgomot. Chiar și după ceasornicar. Chiar și după...

Un pumn puternic îi ateriza pe umăr.

— Bineînțeles că da, fraiere. Caro e prima fată pe care am sărutat-o și nu numai și... toți trebuie să facem ce putem ca să supraviețuim.

Dorian mai puțin decât alții, dar Cutter nu spuse nimic.

Pentru că nu era vina lui că avea o mamă, un acoperiș deasupra capului și cel puțin una sau două mese garantate pe zi. În plus, Dorian și doamna Blackwell erau generoși atunci când puteau.

— Poate dacă o să mă căsătoresc cu Caroline, mama o s-o lase să doarmă în colțul meu cu ea.

Cutter ridică fruntea și-l înjunghie pe Dorian cu o privire.

— Nu așa. Dorian ridică mâinile, într-un gest defensiv. Nu o s-o ating. Dar nu ar trebui să fie nevoită să doarmă altundeva. Cu altcineva.

Cutter înghiți cu greu, din cauza nodului în gât.

— Ai face asta?

— Sigur că da. Doar suntem familie. Aș cere pentru amândoi, dacă mama nu ar închiria fiecare bucată de spațiu la un preț mai mare.

— E în regulă, pot să mă descurc și singur.

Alunecară printre oameni spre docuri, în timp ce răspundeau la strigătele celorlalți băieți de pe stradă, care fie se temeau de ei, fie îi venerau. Pe Dorian pentru că era puternic ca un cal de curse și avea un temperament răzbunător pe măsură, iar pe Cutter datorită tinteii lui și pumnilor ascuțiți.

Cutter arunca loviturile din reflex. Dintr-un motiv anume, cu cât se simțea mai rău, cu atât mai bine menținea aparența normalității.

Dacă afla cineva că era jos, îl lovea și mai tare. Așa că făcu tot ce putu ca să ascundă diavolul fricii care-i dădea târcoale în acea zi.

Ajunseră la Hangman's Dock în același timp cu căruciorul legistului, așa că trebuiră să acționeze rapid, înainte ca poliția să împrăștie mulțimea.

— Uite, arată Cutter în sus. E un administrator care cere bani ca să poți să te uiți de pe scara de incendiu. Pun pariu că sunt cel puțin câțiva șilingi în cutia aia.

— El e ținta noastră. Dorian evaluează rapid clădirile și hangarele de lângă râu. Crezi că poți să te cațări pe țeava de aici și să ajungi pe acoperișul de deasupra lui? Eu o să creez o diversiune și o să-i duc în altă parte, cât timp tu iei ce poți din cutie.

— O să iau tot ce e în cutie.

Cutter încuviință și scuipă în mâini, apoi le frecă una de alta.

Trebuiau doar să ajungă pe partea cealaltă, iar după,

avea să se prindă de țevă și să pună mână peste mână, până când urcau cele două etaje, ca apoi să sară pe acoperiș. După asta, avea să aterizeze în locul pe care bărbatul îl va abandona după ce o lua după Dorian.

Era unul dintre trucerile lui preferate.

Lui Cutter nu-i păsa de cadavru. La naiba, văzuse destulă moarte după ultima epidemie de febră tifoidă care făcuse victime prin East End, așa că ce mai conta o descoperire în plus în râu?

Plictisitoare, asta era.

Își urmă prietenul în timp ce împungeau și loveau cu umărul cât de mulți oameni puteau, mâinile lor dibace strecurându-se peste tot și ieșind destul de des cu bani.

Când ajunseră în față și își traseră sufletul, scoaseră câștigurile și își zâmbiră, deoarece la un loc, aveau aproape doi șilingi. Asta era mai mult decât salariul pe o zi, Dacă-și jucau cărțile bine, ziua aceea putea să-i facă bogați.

Urmau să ocolească bolta ca să intre în cealaltă parte, spre clădire, unde întreaga mulțime icni și făcu un pas în spate, lăsându-i straniu de expuși.

Abia auzi șoaptele uimite, atât de concentrat era pe misiunea lui.

— E făcută bucăți...

— Ce fel de animal?

— ...nu e decât un copil...

Cutter se întoarse cu spatele la râu și se îndreptă înapoi în siguranța mulțimii, când Dorian îl prinse de încheietură.

Nu spuse nimic, dar nici nu era nevoie s-o facă. Demonul care îl bântuise toată ziua răcni acum. Zgâria și tăia destul de tare cât să-i smulgă un membru. Asta era senzația. Ceva fusese tăiat din el. Ceva vital și drag. Dispăruse. Fusese amputat.

Știu deja, înainte să se uite.

Înainte să vadă şuvițele de păr auriu identic, murdărite cu resturi din râu. Înainte să îi vadă rănilor roșii de pe încheieturi și glezne, sau modelul ridicol al hainei din primăvara trecută, cea pe care i-o dăduse. Un singur braț

era băgat în mânecă.

Înainte să-și dea seama că o apă atât de poluată nu era niciodată atât de roșie.

Monedele din mâinile lui Cutter căzură pe jos. Băiatul călcă pe ele în timp ce fugi înainte, numele ei fiind eliberat spre cer, de către diavolul care-l urmărise. Sigur așa fusese, deoarece nicio creatură umană nu putea să fi scos un sunet atât de inuman.

„Caroline.”

Capitolul 1

Londra, 1880, 25 de ani mai târziu

Prudence nu mai voia să fie fată bună. Sau, mai degrabă, nu mai voia să fie o Goode.

Tocmai de asta stătea la poarta Școlii pentru Tinere Culte a domnișoarei Henrietta la miezul nopții, în timp ce curajul îi dispărea și inima îi bătea cu putere. Bătuse atâta drum și voia asta. Sau nu?

Doar o ultimă noapte de libertate. O noapte după bunul ei plac. În care făcea ce voia. O noapte de plăcere, înainte ca tatăl ei să o dea nobilului cu cel mai înalt rang, care ar fi fost destul de disperat să o ia la 29 de ani.

Trei luni. Mai erau trei luni până când viața ei avea să fie ruinată. După, avea să fie nevoită să îl iubească, să-l onoreze și să-l asculte pe cel mai alcoolic, afemeiat și capricios idiot din Bătrâna Anglie.

George Hamby-Forsyth, al șaselea conte de Sutherland.

Acesta avea să se căsătorească cu ea deoarece tânăra avea o zestre obscenă, care putea să-i acopere datoriile și, în plus, să-i asigure continuarea liniei genealogice.

Nu pentru că o iubea.

Dumnezeule, cât de naivă fusese!

Pentru a nu știu câta oară, tragedia naivității ei o lovi cu putere. Abia ieri aflate că logodna ei fericită era o farsă? Că toată lumea din jurul ei știa că avea să fie umilită și nefericită – și tot se aștepta să o facă?

Că cei doi oameni care îi erau cei mai apropiați din lume nu o iubiseră destul cât să-i spună.

Scena o chinuia, deși era clară. Fiecare decizie pe care o luase fusese un amestec perfect de sincronizare și noroc, până când se împiedicase de propria ei tragedie.

Pru fusese epuizată în mod plăcut după ce petrecuse ziua cu croitoreasa, pentru trusoul ei de nuntă. Sora ei, Honoria, o însoțise, împreună cu cea mai veche prietenă a lor și vecină, doamna Amanda Brighton din familia care locuia la Farley-Downs.

— Hai să mergem în Hyde Park. Pru arată spre parcul respectiv, în timp ce o trăgea nerăbdătoare de braț pe Amanda. Abia aștept să trec pe la Rotten Row și la Oberon.

— Bine.

Honoria, sora ei mai mare, care era deja căsătorită, își ridică fruntea și se uită în depărtare, unde pista de cai cunoscută drept Rotten Row era plină de aristocrația imperiului, atât umană, cât și ecvestră.

Amanda era mai apropiată de vârsta Honoriei decât de a lui Pru, care era cu trei ani mai mare, dar ea și Amanda aveau aceeași personalitate energică și veselă care le făcea să fie mereu puse pe șotii și, prin urmare, prietene bune.

Honoria, deși era o frumusețe, se născuse să fie o matroană nesuferit de decentă și își îndeplinea vocația cu aplomb.

— Nu m-ar deranja deloc să examinez noii armăsari de pe piață, spuse Amanda cu zâmbetul pe buze.

Le luă de braț pe Pru și pe Honoria și aproape le trase pe amândouă spre piață.

Plimbarea lui Pru fu exact pe atât de plăcută și de satisfăcătoare pe cât și-o imaginase. Prietenii și cunoștințele o felicitară, ceea ce îi provoca genul de zâmbet din suflet.

Zâmbetul îi cam pieri după o scurtă întâlnire cu Lady Jessica Morton, care era motivul pentru care toată lumea îi spusese Prudenta în ultimii ani de școală. Dar până și rivala ei necăsătorită îi transmise felicitări. Dacă Jessica ar fi fost un câine, zâmbetul acela s-ar fi numit mârâit, iar Prudence trebuia să-și controleze un puseu de meschinărie.

Gelozia era o culoare care nu-i venea deloc bine.

Nu era cea mai bună calitate a ei, dar fusese incredibil de plăcut să „câștige”, din lipsa unui cuvânt mai bun. Toată viața ei fusese pe locul al doilea. Al doilea copil și a doua cea mai drăguță dintre cele patru numite „fetele Goode”.

Și a doua care se căsătorea.

Dar cu un conte! Și nu orice conte, ci unul dintre cei mai eligibili burlaci. Logodna ei fericită era delicioasă oricând, dar devenise o adevărată plăcere când o etalase în fața Jessicăi.

După ce își luă rămas-bun de la rivala ei din copilărie, Pru i-l dădu pe Oberon unuia dintre grăjdari și se duse să se întâlnească cu prietenele ei la ceai.

În timp ce-și lovea în joacă cravașa de picior, Pru le căută, nerăbdătoare să le spună despre conversația cu Jessica.

Le găsi pe Honoria și Amanda pe o bancă, lipite una de cealaltă. Admirau un grup de bărbați îmbrăcați elegant, călare pe cai pur-sânge, și beau din pahare subțiri cu limonadă.

Se pregătea să le strige când își scăpă cravașa în spatele unui copac. Blestemă, se aplecă după ea și, chiar când făcea asta, Amanda spuse:

— Cât de îndrăzneț din partea lui Lady Jessica să o abordeze pe Pru în public.

Honoria își scoase o oglindă din geantă și verifică nuanța buzelor ei perfecte, paloarea pielii proaspete și își trase o șuviță de păr negru sub pălărie.

— O detest pe Jessica Morton. A chinuit-o pe Pru încontinuu la școală.

Amanda făcu o expresie acră, ca și cum era din cauza limonadei.

— Credeam că aventura ei cu logodnicul lui Pru s-a terminat, dar acum nu mai sunt așa sigură.

Trăsăturile excesiv de frumoase ale Honoriei se încrețiră într-o încruntătură.

— George și Jessica? Ești sigură?

Prudence se lipi de copac, o mișcare mai puțin evidentă decât o prăbușire. Avea nevoie de ceva care s-o susțină.

„George... George al ei...” Și Jessica Morton?

Când? De ce? Și cum? Și de câte ori?... Și... când?

Niciodată nu crezuse că bărbatul era un sfânt, nu la cât de chipeș era, dar acum, că urmau să se căsătorească, crezuse că nu va avea nevoie de altă femeie. Că ea avea să fie îndeajuns.

Că iubirea lor putea conține toată pasiunea de care avea el nevoie.

Amanda lovi o insectă cu evantaiul care înainte îi atârna de încheietură.

— Am auzit totul despre asta la balul Prescott. Maureen Broadwell și Jessica Morton s-au plâns că Sutherland e un iubit banal. A spus – și citez: „Omul ăla poate să citească corpul unei femei așa cum poate un orb să citească o carte”.

Honorie se opri brusc în timp ce bea din limonadă și tuși delicat în spatele batistei.

Pru își controlează un scâncet. Balul Prescott fusese în urmă cu numai două săptămâni. George fusese companionul ei... iar femeile acelea vorbiseră vrute și nevrute despre el, chiar în timp ce el valsase cu ea dincolo de nori.

— Săraca Pru, zise Amanda. Nu ți se pare dezgustător câți bastarzi va întreține zestrea ei după ce George o să pună mâna pe toți banii?

Tânăra oftă, apoi ignoră gândul, ca și cum nu era mai dezamăgitor ca o unghie ruptă.

„Bastarzi?”

Pru trase de gulerul înalt al rochiei ei, încercând să respire. Tot ce-și dorise vreodată fuseseră copiii. Să-i pună

la culcare. Să le sărute genunchi! zgâriați și lacrimile. Voia să audă râsetele acestora, când tatăl lor puternic îi arunca în sus și îi lăsa să se cațere pe spatele lui.

În visele ei, George fusese acel bărbat. Atât de chipeș și viril.

Avea deja copii?

Honorie se aplecă în față. Se uită cu atenție la pistă, ca și cum se uita după silueta lui Prudence.

— Săraca Pru. George a convins pe toată lumea că o iubește. Chiar și pe William... chiar și pe mine. Presupun că ar trebui să-i spunem.

William Mosby, viconte de Woodhaven, era cel mai apropiat prieten al lui George și soțul Honoriei.

Acum, că Pru se gândea mai bine, Honorie nu păruse prea încântată de logodnă. Mereu crezuse că asta era din cauză că Pru se căsătorea cu un conte, în timp ce William era doar un viconte, prin urmare, inferiorul lui social. Fusese atât de absurd de oarbă.

Amanda oftă dezamăgită.

— Pru trebuie să învețe cum funcționează lumea. Că nu înseamnă numai ponei, baluri și fluturi.

Honorie își mușcă buza, un gest pe care-l făcea de fiecare dată când era confuză.

— Dar nu aș vrea să îi stric nunta și nu e ca și cum poate să pună punct logodnei acum. Ar fi trebuit să avertizez în privința lui George acum mult timp, dar William mi-a interzis asta.

Amanda încuviință, în timp ce-și aranja faldurile rochiei crem.

— Cred că e drăguț din partea noastră să-i mai păstrăm naivitatea frivolă o perioadă.

— Da. E drăguț. Faimosul calm al Honoriei se frânse pentru o clipă, dezvăluind trăsăturile unei femei suferinde. Are o viață întreagă să fie dezamăgită de un soț.

Pru își acoperi gura cu mâinile, ca să nu spună nimic. Să nu țipe în mijlocul parcului atât de tare, că toată elita Londrei ar fi putut să o audă. Nu putea să-i înfrunte încă. Nu putea să facă ordine prin toată durerea, furia și umilința, ca

să își dea seama ce să spună.

„Naivitate frivolă?” Chiar asta credeau despre ea? Prietena ei cea mai bună și sora ei mai mare? Honoria... femeia pe care o idolatrizase toată viața ei. Bastionul de perfecțiune feminină cu care se măsura. Cea mai minunată debutantă din sălile de bal ale maiestății sale din ultimele decenii?

Și Amanda? Spiritul neastâmpărat care îi ascultase toate secretele și durerile. Care trecea prin viață fără nicio grijă.

— Apropo de soți dezamăgitori... al meu o să se întoarcă în oraș mâine-seară, zise Amanda. Prin urmare, cred că cel cu picioare musculoase o să fie următoarea mea achiziție.

Amanda arată în direcția călăreților, iar Pru clipi, printre lacrimile care i se strângeau în ochi.

Prietena ei nu își exprimase niciodată interesul pentru cai, iar soțul ei era mai interesat de achiziționarea moșiilor decât a cailor. Deținea jumătate din Cheshire.

— Mereu ți-am admirat gusturile, aprobă Honoria.

Amanda se apropie de ea.

— Lady Westlawn mi-a spus că a făcut-o să termine de două ori într-o singură noapte. A fost chiar atât de priceput, că i-a dat unul din mult râvnitele ei diamante.

Sunetul pe care-l făcu Amanda era presărat cu destulă imoralitate cât să atragă o ciumă de proporții biblice.

Pru rămasească. Nu vorbeau de fapt despre cai, ci despre bărbați!

— Pentru Burlacii de la St. James. Amanda își ridică limonada, ca să ciocnească paharele ca un marinăr obscen într-o cârciumă. Ești sigură că nu o să încerci unul?

Honoria ciocni paharul ei cu al Amandei, dar apoi îl puse jos, lângă cot.

— Oricât de tentată aș fi, William mă ține din scurt.

— Asta nu înseamnă că nu poți să vii și să te uiți. E ca și cum ai căsca ochii la vitrine.

— Da, presupun că așa e.

Honorina se ridică și se îndreaptă spre Row, cu Amanda în urma ei.

*

Pru nu mai suportă. Se duse acasă și-și imploră tatăl să rupă logodna, la care acesta spuse:

— Tu și surorile tale sunteți destul de frumoase cât să tentați bărbații departe de amantele lor. Asta a făcut Honorina și tu ești aproape egala ei. O bătu ușor pe cap, cu genul de respect plin de afecțiune pe care-l arăta câinilor lui. Sutherland e un conte, un bărbat sănătos, cu sânge albastru englezesc și pasiuni și temperamente pe măsură.

— Dar, tată, o să mă umilească. O să mă facă de râs.

— Prostii. Sutherland mereu a fost un bărbat discret. Mariajul asta e datoria ta față de familie, așa că nu lăsa prostiile romanțioase să-ți stea în cale, clar? Nu o să-i spui nimic despre asta lui Sutherland și când o să vină data viitoare să te curteze, o să vorbești civilizat, altfel nu o să fiu responsabil de faptele mele.

Pru, tulburată, se duse la mama ei apoi, rugând-o să-i vindece inima. Rugând-o să intervină.

— Așa fac bărbații, au amante, draga mea. Iar într-un final, o să descoperi că e o binecuvântare...

Cu această replică tăioasă, femeia bătu ultimul cui în sicriul speranței pe care o avea Pru că mai putea să-și revendice respectul de sine..

Ceva se întări atunci în ea. Un ghem de furie rebelă se strânse în jurul ultimului licăr de lumină din inima ei.

Ziua următoare, o sună pe Lady Westlawn și întrebă, nu foarte discret, de Burlacii de la St. James.

Așa ajunsese acolo. La poarta Școlii pentru Tinere Culte a domnișoarei Henrietta.

St. James nu era o referință la parc sau la clădiri, ci la sfântul patron al călăritului. Al tuturor lucrurilor vulgare.

În timp ce se uita la poartă, Pru își făcu curaj. Nu avea să fie ca George. Nici ca Amanda. Odată ce spunea jurământul de nuntă, avea să-l respecte, indiferent ce

hotăra George să facă. Iar dacă din mariajul lor rezultau copii, avea să-i învețe același lucru.

O înșelătorie nu merita să i se răspundă cu aceeași monedă.

Dar în acea noapte, avea să-și găsească un iubit. Un bărbat care nu semăna deloc cu contele de Sutherland, în toată gloria lui întunecată, brutală.

Avea să se bucure de o noapte de plăcere. O noapte pe care o controla cu dorințele și mofturile ei și în care satisfacția ei era obiectivul principal.

Pentru că, din ce aflase, avea să trăiască fără ea pentru tot restul vieții.

Pru își trase gluga pe cap, ca să-și ascundă fața, și bătu la al treilea local de trei ori.

Un servitor apăru din întuneric. Un puști drăguț, căruia abia îi crescuse barba. Acesta îi făcu un semn.

— Aveți o programare, madam?

Ce-i spusese Lady Westlawn să zică dacă nu făcuse programări din timp la Hyde Park? A, da.

— Sunt aici ca să arunc o privire peste iasomia care înflorește noaptea.

Poarta se deschise, iar Pru inspiră adânc. Auzise că pragurile erau periculoase. Locurile intermediare, în care basmele și demonii se puteau amesteca cu cei vii.

Sau cel puțin asta credeau strămoșii superstițioși.

În acea seară, putea crede asta. Pe acea stradă, nu făcuse nimic important. Nu era o persoană importantă. Prudence Goode. A doua fiică a unui nobil de mâna a doua.

O virgină.

Trecerea acestui prag avea să o schimbe pentru totdeauna. Oare o astfel de noapte părea mereu atât de importantă? Oare spectrul destinului atârna deasupra unei femei când lua o astfel de hotărâre?

Ceva intangibil plutea deasupra felinarului, dar sub stele. Ceva inteligent și întunecat. Poate puțin periculos și furios, deși, cumva, lui Pru nu-i era teamă.

Îi spunea că destinul era de cealaltă parte a porții. În acea seară, avea să i se ia mai mult decât virginitatea.

Nu. Prudence dădu din cap. Nu, nu destinul. Ce prostie! Nu era acolo ca să curteze destinul... numai fantezia.

Înghiți de două ori ca să-și liniștească emoțiile, apoi își ridică fusta, pași peste prag și rămase fără aer în fața unei minuni.

Pentru o clipă, se întrebă dacă fusese, într-adevăr, răpită de o zână.

Grădinile de la Școala pentru Tinere Culte a domnișoarei Henrietta semănau cu un colț al zânelor. Șiruri de mărgele și funde erau înșirate de pe garduri cu forme ciudate și sălcii cu crengi luxuriante, care se aplecau. Străluceau și sclipeau în lumina felinarelor, de-a lungul pietrișului, luminând aleile care duceau spre locuri întunecate.

Și mai important, creau umbre care erau ascunzișuri foarte bune, dintre care unele erau deja pline de mistere. Proprietatea era întinsă pentru oraș, iar conacul strălucea din cealaltă parte a grădinii.

I se spusese să nu se apropie de casă. Școala pentru Tinere Culte nu era deloc așa ceva. Localul domnișoarei Henrietta era unul dintre cele mai exclusive și scumpe bordeluri din Londra, unde bărbații se bucurau de plăceri într-o menajerie de femei.

Burlacii de la St. James însă făceau vizite discrete acasă.

Vara, în anumite nopți senine... făceau sex afară.

Doar că atunci când Prudence se aventură afară, văzu că zona nu era atât de rustică pe cât s-ar fi putut crede. Grădinile de la Versailles ar fi invidiat luxul de acolo și dacă cineva voia să caute un loc unde să aibă intimitate, nu trebuia să se uite prea departe.

— Apropiați-vă de orice armăsar vreți, doamnă, atât timp cât nu e cu altcineva, spuse servitorul care apăruse lângă ea. Pru uitase de prezența lui. Acesta se aplecă și-i șopti: Sunt în stare să se înfrunte pentru cineva ca dumneavoastră.

— Pe cine... pe cine ai recomanda? șopti ea, dar

regretă imediat întrebarea ridicolă.

Servitorul își menținu poziția perfectă. Ar fi putut la fel de bine să fi fost abordat de un duce, nu de o debutantă în derivă care căuta desfrâu.

— Adam e în livadă, o admiră pe Eva lui, zise el, arătând spre copaci, ca și cum o îndemna să culeagă un măr și nu la păcatul originar. Să vedem... Daniel este în ascunzișul lui, anticipând devorarea, dacă vrei să joci rolul leoaicei în seara asta.

Arată spre o umbră dintr-o cameră de sticlă, acoperită de iederă.

— Acolo e Goliat, un barbar care poate fi îmblânzit de mâna delicată potrivită. Sau David, dacă preferi pe cineva... mai tânăr. Mai înfometat.

Prudence se opri, cuprinsă dintr-odată de indecizie și temându-se de fulgere, chiar și într-o seară așa senină.

— Îmi pare rău, dar toți... burlacii au nume religioase? Nu e o blasfemie?

Tânărul îi aruncă o privire batjocoritoare.

— Madam, dacă vrei să judeci, poți să te duci la biserică, toți suntem aici ca să comitem un păcat capital, poate chiar mai multe.

Bine punctat. Tânăra încuviință și bombăni o scuză. Dintr-odată, nu se mai simțea în elementul ei.

Servitorul îi făcu cu ochiul, semn că totul îi fusese iertat, și făcu o plecăciune.

— Dacă ești indecisă, te încurajez să te plimbi prin grădină, las-o să-ți desfete simțurile și vezi ce te atrage.

Părea o idee excelentă. Venise acolo pentru ceva anume. O experiență. De ce nu se gândise că venise acolo pentru... o persoană? Un bărbat.

Un bărbat pe care să-l aleagă chiar ea.

Cât de inedit. Mereu se gândise numai la faptul că avea să fie aleasă. Femeile erau mereu cele care așteptau, sperând să fie alese de bărbatul potrivit. Selectate, ca o bijuterie într-un magazin. Să fie duse acasă și expuse în cadrul unor adunări scumpe.

În seara aia însă, ea făcea cumpărăturile. Ea avea să-l

aleagă pe bărbatul pe care-l voia și avea să-l plătească să facă ce voia ea.

Dar pe cine să aleagă? Voia un David, un Goliat, un Adam sau un Daniel?

Un erou sau un eretic.

Un sfânt sau un păcătos...

Pru se aventură mai adânc în grădina cu zâne, lăsându-și simțurile să absoarbă totul. Briza delicată legăna panglicile și perdelele de șifon și mătase aflate de-a lungul aleii. În depărtare se auzea o apă curgătoare. Un chicotit dintr-un colț întunecat. Un geamăt dintr-un cort de beduin.

Refuză să se uite în profunzime în întuneric, așa că își menține privirea spre stele.

Tocmai de asta nu văzu umbra ghemuită din spatele unui gard viu, lângă fântână.

Capitolul 2

Inspectorul-șef Carlton Morley îl urmărise pe cel mai recent răufăcător din estul industrial al Londrei până în Mayfair. Trei tineri fuseseră uciși și nimeni nu făcuse legătura între crime până azi.

Până la el.

Victimele erau din diverse zone ale Londrei și nu se cunoșteau, dar morțile lor fuseseră identice. Nimeni nu observase legătura până când dosarele ajunseseră pe biroul lui, pentru că detectivii de la secții diferite aveau rareori motive să colaboreze unii cu alții.

Dar toți îi răspunseseră.

Cazurile fuseseră închise. Etichetate ca „de nerezolvat” sau fără destule probe pentru a merge mai departe în moduri legale.

Dar Morley avusese alte modalități la dispoziție... și existau mai multe forme de lege și justiție. Justiția reginei. Legea pământului. Justiția divină. Legile naturii.

Și justiția străzilor. Ale cărei legi erau nescrise, dar

universal acceptate.

Legile pământului trebuiau respectate și-și dedicase toată cariera acestui lucru.

Dar legile străzii îi permiteau să facă dreptate acolo unde sistemul eșuase.

Și îi dezamăgiseră pe acești bărbați uciși. Niște băieți chipeși, voinici, plăcuți de familiile și comunitățile lor, toți angajați în clasa muncitoare. Toți păreau să se descurce. Fiecare trăia mai bine decât i-ar fi permis veniturile; își hrăneau bine membrii familiei și locuiau în case curate și respectabile, toate astea cu un salariu mizerabil.

Întrebarea era cum era posibil acest lucru.

Răspunsul îl dusesese acolo.

La Școala pentru Tinere Culte a domnișoarei Henrietta, dintre toate locurile posibile. Și cum obținuse ilegal informațiile care-l aduseseră acolo, nu putea să intre pe ușa principală, cu atât mai puțin să obțină un mandat.

Așa că stătuse în umbră, așa cum tot făcuse în ultimele zile, deghizându-se din când în când cu o mască neagră simplă, pe care o găsisese la unul dintre numeroasele evenimente caritabile organizate de ducesa de Trenwyth.

Perspectiva lui asupra grădinii era obstrucționată de garduri vii impenetrabile sau ziduri de iederă în jurul unor suporți de fier, chiar și de un zid de piatră în partea de vest. Într-un final, se hotărî să ocolească poarta închisă, cățărându-se într-un ulm din apropiere. Își găsi echilibrul pe o cracă, până când se temu că aceasta nu îl va mai putea ține, și sări peste poartă, evitând țepii de fier.

Morley ateriză în liniște printre umbre și rămase ascuns, croindu-și drum înainte pe proprietate. Așteptă și se uită în jur, întregul lui corp fiind în alertă să descopere pericolul, o posibilă amenințare. Un răufăcător sau un ucigaș.

Un cuplu se plimba în apropiere, iar inspectorul se împleti cu întunericul când un bărbat chipeș înalt și elegant se aplecă să șoptească ceva scandalos în urechea unei femei care era cu zece ani mai mare și cu vreo douăzeci de kilograme mai voinică decât el.

Femeia flirta și bătea din gene, apoi însoțitorul ei o îmbrățișă, lipind-o de coloana unui foișor. O sărută cu pasiune, apoi o trase în clădirea mică.

Ce naiba?

O ramură de copac trosni după colțul unui gard viu. Morley își scoase cuțitul, inspiră adânc de câteva ori, apoi ieși de după colț, luând poziție de luptă.

Numai din acest unghi ar fi putut s-o vadă pe femeia legată la gură și la ochi de sub copac, care se ținea cu putere de acesta, în timp ce un bărbat o penetra cu pasiune de la spate.

Ceva din sunetele înăbușite pe care le scotea aceasta îl făcu să înghețe pe loc. Erau gemete de încurajare. Nu puteau fi confundate în ardoarea lor.

Amuzat, Morley își puse cuțitul la loc și se uită cu încăpățănare la cuplul care făcea sex, până când bărbatul îl văzu și îi făcu un gest grăbit să plece.

Soldurile lui nu-și pierdură ritmul.

Femeia se simțea bine, dar bărbatul se uita la ceas ca și cum... ținea socoteala timpului?

Morley se dădu în spate, întorcându-se în grădină și văzând ce era aceasta cu adevărat.

Dacă cineva i-ar fi spus că murise și ajunsese pe Câmpiile Elizee, probabil l-ar fi crezut. Deoarece totul arăta ca un paradis păgân. Peste tot erau indicii de sex, iar pe alocuri, se făcea chiar în văzul tuturor.

Nimeni nu făcea sex în mod deschis, dar un cort transparent, un labirint din tufișuri sau un crâng de copaci atent plasați nu erau considerate locuri decente pentru o partidă în lumea bună.

Până și aerul era mai dulce acolo, mirosind suav a liliac și gardenii, în locul mirosului singular al orașului. Grădina strălucea și înseși stelele puteau să viziteze locul și să privească dezmățul. Era un vis creat de lumină caldă și de materiale care fluturau.

Tocmai într-o orgie bahică se găsisese și el să nimerească.

Morley se retrase lângă o fântână aproape

pornografică și se ghemui în spatele unui gard viu, recunoscător că sunetul apei acoperea sunetele slab mascate ale depravării carnale.

Un avantaj mic, deoarece corpul lui începea să uite cât de epuizat era și începea să reacționeze la dezmățul din jur.

Așa te prindeau locurile astea. Te inundau cu sex și fantezie, până când instinctul prelua conducerea și orice bărbat putea să uite cine era. Devenea o creatură teribilă, cu nevoi, una condusă de mădularul lui și nu de rațiune, până când își găsea portofelul golit de propriile slăbiciuni.

„Un bordel”, se strâmbă în sinea lui: Intrase pe furiș într-un bordel, din toate locurile, în timp ce căuta un ucigaș. Probabil o luase în direcția greșită sau dăduse peste un alt indiciu important.

Oricum era, nu putea începe un interogatoriu la... se uită la ceas... unu și jumătate noaptea. Își bagă ceasul la loc și își frecă fața cu ambele mâini, apoi își aranja masca peste ochi.

Cât de obosit putea să fie!

Fusese acostat pe drum de niște membri ai bandei din High Street, care aruncaseră o singură privire la hainele lui elegante și hotărâseră că era o țintă ușoară.

Îi bătuse pe toți patru de nu mai știau de ei și îi lăsase legați la un colț de stradă, pentru ca primul polițist să-i găsească.

Evident, lăsase și un bilet, așa cum se cuvenea.

Întrerupsese o ceartă domestică ce se revărsase în stradă și dăduse unui băiat la limita adolescenței o monedă ca să doarmă sub un alt acoperiș decât cel unde se afla tatăl lui cu pumnii grei.

Un bărbat de pe Wapping High Street confundase o servitoare cu o prostituată și se pregătea să o abuzeze, când Morley ridică o piatră de mărimea unei palme și făcu o praștie cu lavaliera. Piatra izbită în tâmplă îl doborî pe atacator, iar Morley nu verifică dacă bărbatul mai trăia. Ignoră strigătele de mulțumire ale femeii și porni la drum.

Nu era un erou. Astea erau pur și simplu lucruri pe

care le făcea. Rezolva infracțiuni mici, în timp ce urmărea coșmarurile în noapte.

Când încercase să se culce, fusese torturat de ele. Într-un final, acele coșmaruri alunecaseră în orele zilei, urmărindu-l din întuneric, până umpluseră fiecare colț al camerei. Umbre și fantasme. Fantomele celor pe care-i omorâse, ale celor care se hotărâseră să îl ucidă. Ale sufletelor pe care nu reușise să le salveze și ale monștrilor care scăpaseră justiției.

Îl bântuiseră decenii întregi. Îl chinuiseră de fiecare dată când îndrăznea să închidă ochii. Până când făcu ceva în privința asta.

Deveni lucrul de care fugeau coșmarurile.

Scăpa noaptea de monștri, ca să poată continua să fie bărbatul care era în timpul zilei, fără să alunece lent în nebunie. Era și sistemul de justiție, și umbra acestuia.

Pentru că umbra putea face ceea ce sistemul nu putea.

Pentru că încă avea pumnii grei, ascuțiți, și lame și mai ascuțite.

Pentru că, în urmă cu mai mulți ani, își vânduse sufletul unui demon, iar fiecare păcat care urmase doar adâncise groapa în care fusese aruncat.

De fiecare dată când crezuse că avea să atingă fundul prăpastiei, își dădea seama că încă mai cădea.

Că adâncurile puteau mereu să fie mai adânci. Că noaptea putea fi mereu mai întunecată. Că lumea putea fi mereu mai rece.

Acea onoare nu părea să mai însemne mare lucru și continuă să ducă un război care poate fusese pierdut dintotdeauna și pentru o cauză care era o simplă iluzie.

Se luptase de atâta timp. De atâția ani, și pentru ce? Zilele astea, fiecare victorie părea să facă la fel de multă diferență ca o lacrimă în Tamisa.

Cu toate astea, vâna, pentru că ce altceva putea face? Să primească un salariu, până când trecerea inevitabilă a timpului și regretele veneau după el, așa cum o făceau pentru toată lumea?

O lovitură de bici și un mârâit se auziră din casa de sticlă acoperită de iedera. Morley se uită în acea direcție, privind umbrele care deveneau siluete, luminate de un felinar dinăuntru.

Dacă nu se înșela, o femeie călărea un bărbat, dar nu soldurile lui... Morley se uită mai atent... era fața lui. Sunetele ei de plăcere erau filtrate prin fântână, ajungând la el, fierbinți și pasionale. Îl trecu un fior pe șira spinării și îi ateriză în zona inghinală.

Dumnezeule, trecuse atâta vreme de când...

Un alt sunet îi întrerupse concentrarea. De data asta, venea din spatele lui. Din poziția sa ghemuită, întoarse capul și văzu o femeie care căzu peste el, ca un copac tăiat. Amândoi se prăbușiră în iarbă.

Morley înotă în marea de fuste și jupe, ba chiar primi o lovitură în maxilar, deși era destul de sigur că nu fusese intenționată.

Femeia se zvârcolea în poala lui, aparent la fel de surprinsă ca și el. Morley încercă să o ia în brațe, așa cum ar fi făcut cu un copil. Un braț pe după umerii ei și celălalt sub genunchi, dar tânăra nu părea să stea locului destul cât să o poată ridica.

— Îmi pare atât de rău! Ești rănit? exclamă ea, de după un munte de mătăsuri.

Morley deschise gura, ca să o asigure că nu era rănit, dar tânăra nu mai așteptă un răspuns.

Următoarea ei propoziție fu spusă dintr-o suflare.

— Mereu sunt stângace, așa îmi spun surorile mele, iar într-un loc ca ăsta, e imposibil să nu te uiți peste tot dintr-odată, iar eu, sincer, încercam să nu mă uit undeva anume și tu ești întunecat... într-un final, tânăra își aranjă fusta și îl privi. Inspiră adânc... Nu, nu întunecat. Răpitor.

Morley o privi și, dintr-odată, își dori ca uneori să fi luat o pauză de la rapoartele de crime și ziare ca să citească o carte cu poezii.

Deoarece femeia din brațele lui era un poem și nu avea la îndemână cuvintele ca s-o descrie. Dintr-odată, modul în care o ținea deveni foarte atent. Delicat, așa cum

ar ține o ceașcă de ceai într-un salon, nu câni de tablă la Yard.

— O, spuse ea, ca și cum tocmai i se limpezise mintea. Tu ești. Pe tine te căutam.

Chiar și prin confuzia lui din ce în ce mai mare, o parte strană din el se bucura că tânăra se împiedicase, la propriu, de el.

Bărbatul dădu din cap, încercând să îndepărteze senzația.

Așa cum făcea când își vedea de treburile nocturne, Morley adoptă accentul lui londonez.

— Te cunosc cumva?

Felinarele făceau să i se tragă umbrele de la genele ei ridicol de lungi pe obraji, care ar fi putut fi sculptați din cea mai albă marmură romană. Acele gene încadrau niște ochi mari, întunecați, de două ori prea mari pentru trăsăturile ei delicate. Efectul îi intensifica expresia dramatică, iar ea părea să-l admire cu același tip de uimire.

— Da, cred că ești foarte bun, zise ea.

Vocea ei, care alterna între dulce și senzuală, nu părea să se potrivească cu acest loc. Conținea tentație, dar nici urmă de păcat. Inocență, dar și dorință.

Tânăra se aplecă în față în poala lui, iar Morley deveni foarte conștient de faptul că o ținea în brațe așa cum un bărbat își ținea mireasa când o trecea pragul.

Gândul îl înspăimântă, dar, cu toate acestea, nu părea să îi poată da drumul.

— Tu care ești? întrebă tânăra, ca și cum vorbea cu ea însăși, în timp ce-i examina trăsăturile. Nu mă gândesc la niciun erou biblic cu care semenii... și nici la unul cu mască. Îmi place puțin mister.

Bărbatul își înclină capul. Biblic? Era o nebunie curată. Nu o cunoștea pe femeia asta și nici nu voia. Dacă era o prostituată, era una foarte bună, dar el nu era un client. Ar fi trebuit să o ridice și să o dea la o parte. Avea de lucru și...

Atingerea delicată a degetelor ei pe începutul de barbă îl îngheță pe loc. Tânăra se uită la propria ei mână cu o privire încețoșată, aproape dezorientată, în timp ce

descoperi linia maxilarului lui, cu o atingere ușoară, prinzând-o în palma ei mică.

Curiozitatea tandră demonstrată în mișcare dezlegă ceva din el.

— Nu, șopti ea. Nu ești un erou.

Morley nu putu decât să-și țină respirația, fiecare simț al lui atârând de următoarele ei cuvinte. Se întrebă care avea să fie verdictul ei. Avea să-l complimenteze sau să-l condamne?

— Ești un înger, nu-i așa? Un arhanghel, poate. Sau unul căzut? Un războinic... decise ea. Dar... pentru care parte?

— Nu sunt un înger, o avertiză el. Nu sunt decât o umbră.

Lui Morley nu-i plăcu să o dezamăgească pe tânără, nu-i plăcu să spulbere magia pe care o împletea în el cu simpla ei atingere. Dar era mai bine că-i spusese adevărul. Mai bine pentru amândoi.

— Cât de ridicol din partea mea, îmi cer scuze. Am fost prinsă în toată fantezia asta, dar ar fi o minciună. Sunt așa tot timpul. Tânăra chicoti, iar sunetul fu mai plăcut decât susurul fântânii sub care căzuseră. Ești o umbră foarte solidă, domnule. Privirea ei deveni concentrată. Cât?

Bărbatul se încruntă.

— Cât?

— Cât? repetă ea. Pentru tine! Servitorul mi-a spus să aleg pe oricare dintre Burlacii de la St. James care nu au deja pe cineva. Și m-am hotărât la tine. Vreau să fac dragoste cu tine, sau, mai degrabă, vreau ca tu să faci dragoste cu mine. Dar doar dacă... nu au alte femei... adică planuri. Adică angajamente anterioare.

— Angajamente anterioare?

Tânăra se bosumflă.

— A făcut cineva deja o programare la Hyde Park pentru seara asta?

— Nu, zise el, întrebându-se ce să facă în continuare. Tânăra se luminează imediat.

— Excelent. Atunci... spune-mi cum funcționează

asta. Niciodată nu am... plătit un bărbat ca să facă dragoste cu mine. Și recunosc că nu știu cum să procedez altfel decât direct. Deci, îmi faci... onoarea?

Morley o privi, în timp ce trei lucruri îi deveniră foarte clare. Primul era că această femeie vorbea mult când era agitată, iar trăncăneala ei era ciudat de adorabilă.

În al doilea rând, tânăra provenea dintr-o familie bogată. Cel mai probabil, avea sânge albastru și era căsătorită.

Și în al treilea rând, trăise aproape 40 de ani și nu întâlnise niciodată o femeie cu care să vrea cu atâta ardoare să se culce.

O foame se trezise în el cu ferocitatea unei bestii care hiberna. Avea dinți și gheare și îi sfâșia decența, apoi se îndrepta spre controlul lui. Inima îi lovea cu putere coastele, care se strângeau la rândul lor, lăsându-l fără aer.

La naiba, era un bărbat cu principii. Un om al legii și fără prejudecăți sau vicii. Trăise ca un adevărat călugăr timp de mai mulți ani decât voia să recunoască și avusese un motiv bun pentru asta. Ar fi trebuit să se ridice și să plece de lângă ea. Chiar atunci.

Doar că dacă ea nu se ducea acasă? Dacă rămânea și căuta un alt burlac? Nu avea să permită așa ceva.

Putea să o ia pe umăr și să o ducă înapoi la tatăl ei. La soțul ei. Sau la individul responsabil cu protecția ei.

Tocmai asta se pregătea să facă, dar o altă opțiune îl lovi.

Dacă tânăra avea să se întoarcă noaptea următoare? Dacă avea să primească plăcere de la alt bărbat?

Dacă își rata șansa?

Demonul înfometat din el mârâi, își scoase ghearele și îi scuiă foc prin vene, ca un dragon, până când Morley se forță să respire.

Nu era genul de bărbat care să ia în considerare o astfel de propunere. Nu voia bani și nu ducea nici lipsă de prospecte romantice.

Nu, era o nebunie curată ce se întâmpla. Nu era decât o fantezie flatantă.

Morley deschise gura, pregătind o respingere delicată.

— Ce vrei să-ți fac?

Închise gura. Întrebarea îi răsunase prin minte din clipa în care tânăra îl întrebase de preț, dar fusese ultimul lucru pe care se așteptase să-l spună.

Pete de culoare pătau obrajii palizi ai tinerei, dar aceasta nu-și mută privirea.

— Aș vrea să faci... lucrul pentru care femeile te plătesc cel mai des. Tânăra scoase un săculeț cu bani din manta. Talentul de care ești cel mai mândru. Lucrul care le face să vină la tine într-o noapte ca asta.

Morley nu știa pentru ce lucru sexual plăteau femeile, dar știa destule despre oameni cât să răspundă.

— O femeie ca tine își știe nevoile. Nu caută un bărbat ca mine decât dacă are o idee despre ce vrea să obțină din întâlnire.

Ce naiba spunea? Nici măcar nu lua în considerare să facă asta, așa că de ce...

Tânăra scoase un sunet crispat, pe jumătate râset și pe jumătate scâncet, apoi se întinse să-i aranjeze gulerul cămășii, care era strâmb de când își scosese lavaliera. Ceva din gestul agitat îl emoționează. Ceva care începuse să se deșire din clipa în care tânăra căzuse, iar acum se dezvăluia.

— Logodnicul meu e un iubit egoist. Nu știu dacă... Se opri o clipă, înainte să împărtășească informația despre un bărbat pe care Morley spera să nu-l întâlnească niciodată, decât dacă-l omora. Am aflat că nu e fidel și înțeleg că nu trebuie să fie, că majoritatea bărbaților de rangul meu nu sunt. Dar eu o să fiu. Dacă fac un jurământ de căsătorie, nu o să-l încalc, dar până acum nu am spus niciun jurământ. Tânăra își înclină capul ca să se uite la el, o încruntătură sfidătoare apărând între sprâncenele ei arcuite dramatic. Încă nu sunt proprietatea lui...

Lacrimi îi colorau vocea, deși niciuna nu căzuse, iar în sufletul lui Morley se răsuci ceva dureros. Expresia de durere nu-i venea bine. Avea o privire care strălucea cu o lumină interioară, chiar și în întunecimea păcătoasă din

acel loc.

Locul tinerei nu era acolo, în întuneric, păcătuind pe jos. Fața ei era demnă de soare. Era o femeie răsfățată, căreia cineva îi frânsese inima pentru prima oară. Afla primul ei adevăr teribil despre lumea bărbaților în care trăia.

Nu știa nimic despre durere.

Și cu toate astea... modul curajos în care se lupta cu emoția care o amenința îi întorcea stomacul pe dos.

Dumnezeule, astea nu ar fi trebuit să se întâmple. Faptul că lua măcar în considerare o asemenea idee era nebunie curată. Era evident că această femeie era un dezastru emoțional de care nu avea nevoie și, în plus, avea un ucigaș de găsit.

Cu toate astea, tânăra era caldă și înmiresmată și erau înconjurați de indiscreții senzuale, de sunete care alunecau în această oază infernală cu o intensitate din ce în ce mai mare. Mirosea a delicată care aștepta să fie devorată, iar el voia s-o guste.

Așa că o ținu în brațe, mădularul i se întări ca un diamant - și Dumnezeu să-l apere dacă ochii ei nu erau negri, dilatați de la pasiune. Știa că putea să-i ofere ce logodnicul nu-i dădea, iar acest lucru îl mânca pe dinăuntru.

Oricât de inflammat era corpul lui, oricât de înfometat părea să fie demonul din el, încercă să-i reziste pentru ultima oară.

— Dacă faci dragoste cu mine, nopțile cu el nu vor fi mai ușoare, o avertiză el.

— Știu, șopti ea și lăsă punga cu bani pe jos, lângă el, ca să-i poată mângâia obrajii cu degetele ei delicate și curioase, îndreptându-se spre buzele lui.

Gura încordată a lui Morley se relaxă involuntar, în timp ce atingerea ei îi sensibiliza marginea buzei superioare.

— Am auzit că sunt bărbați care pot aduce o femeie la orgasm cu gura. Mi-ar plăcea să trăiesc și eu asta. Și după, așa vrea ca tu să... Lady Westlawn mi-a spus că unii dintre voi pot să facă o femeie să aibă mai multe orgasme...

Morley înghiți în sec și capitulă.

Dintre toate nedreptățile și umilințele pe care le întâlnise de-a lungul vieții lui lungi și singuratice, cea care îi apăsă pe suflet era ideea că oricare dintre ei avea să trăiască încă o noapte fără să știe cum era ca ea să aibă orgasm provocat de limba lui. Apoi din nou, dar de mădularul lui.

Deși o ținea în brațe așa cum ai ține un invalid sau un copil, degetele lui îi strângeau membrele pe măsură ce foamea îl copleșea, revărsându-se fierbinte și victorioasă prin venele lui.

Dumnezeule, avea s-o devoreze.

Iar ea știa foarte bine asta.

O văzu în ochii ei, care se măriră, și în modul în care i se depărtaseră buzele. În felul în care corpul i se încordă puțin, apoi se relaxă, așezându-se în brațele lui cu un oftat de capitulare.

Oftatul fu ultima picătură pentru el.

Își lăasă capul în jos și o ridică. Nu o sărută, ci mai degrabă o consumă, gura lui arzătoare despărțind buzele ei flexibile, afundându-se în profunzimile ei ca de miere.

Dacă locul era Câmpiile Elizee, atunci ea era ambrozia. Și cu ea în brațe, se simțea ca un zeu.

Morley întrerupse sărutul, ca să se uite după un loc unde să se ducă.

— Fântâna, gâfâi ea, în timp ce mâinile îi alunecară pe gâtul lui, ca să-l tragă înapoi spre gura ei. Privirea ei era fixată pe buzele lui.

— O să fii expusă, zise el, dar în timp ce rostea cuvintele, își dădu seama cât de ridicol suna.

Însă acum, că hotărâse să o facă a lui, era gelos până și pe stele, care vor avea șansa să-i vadă frumusețea, cu atât mai mult pe cineva care putea să treacă pe lângă ei.

— Doar ochilor tăi, șopti ea, care se ridică pe o margine lată din piatră.

Drumul cu un șir de felinare slabe se termina în capătul pietrei în stil italian, ceea ce făcea ca partea lor de fântână să fie învăluită în umbră. Morley abia putea să-i

deslușească trăsăturile, dar ea putea probabil să îl vadă destul de clar.

Tânăra putea să fie o zeiță a mării, care le comanda zeităților de piatră din spatele ei să își verse elementul în noapte, ungându-i bogăția de păr aranjat cu atenție cu mici perle de rouă.

— Nu știu dacă pot să mă dezbrac, spuse ea încet.

— O s-o fac eu.

Se ridică în genunchi și se întinse după ea, dar tânăra îi prinse mâinile cu ale ei.

— Voiam să zic că sunt reticentă să fac asta.

Voia să-și țină rochia de mătase pe ea, iar lui Morley i se părea ciudat de excitant.

Și de ajutor. Dorința lui avea dinți și ceva îi spunea că dacă avea s-o dezbrace pe această femeie, nu avea să reziste destul cât să i-o tragă pe îndelete.

Era prea frumoasă, parfumul ei prea ademenitor și expresia aia de pe fața ei... Acel amestec timid de vulpiță vulnerabilă avea să-l înnebunească de-a dreptul.

Dumnezeu să-l ajute, avea să facă asta. Cu ea. Ei. O parte din el știa că avea să regrete totul, dar nu îi păsa.

Viața dură îl transformase într-un bărbat dur. Mai dur și mai rece cu fiecare an singuratic care trecea. Nu făcea decât să muncească și să lupte. Muncea ca să oprească bărbatul dur să devină unul malefic și lupta cu răul pe care-l recunoștea în alții. Lupta să îl oprească să îi devoreze orașul, după ce reușise să-i devoreze familia.

Iar în fața lui era o persoană delicată. Delicată și cuprinsă de o singurătate familiară. Îi cerea să împărtășească câteva momente de plăcere.

Sufletul lui era prea obosit ca să reziste unui târg atât de apetisant.

Tânăra îi dădu drumul la mâini și le strânse pe ale ei în poală, strângându-și fusta și ridicând tivul albastru ca să dezvăluie ghetetele din dantelă și dresul alb.

Era o invitație care nu putea fi negată.

Mâinile lui Morley se strecurară sub pliuri, ridicându-le pe picioare acoperite de mătase, până când ajunse la

genunchii ei. Îi despărți, umplând spațiul nou-creat cu corpul lui. Cu corpul ei care stătea pe o margine și el în genunchi, fețele le erau aliniate. Îi acapară buzele din nou, minunându-se că mai erau buze pe acest pământ cu gustul alor ei.

Se desfătă în intruziunea de catifea. Era o anticipare a ce avea să-i facă altundeva. Gura ei mică și caldă făcea mișcări tandre, testându-i autocontrolul. Găsind limita acestuia.

Un foc de anticipare îi copleși zona genitală și, dintr-odată, Morley dori să guste fiecare parte din ea. Să-i rupă rochia și să vadă dacă era la fel de palidă pe cât sugera noaptea. Dacă vene irizate îi ornau sânii și pielea subțire și delicată din interiorul coapselor. Voia s-o marcheze cu mușcături mici, ca să-i arate bărbatului care nu îi oferise niciodată plăcere că cineva putea s-o facă.

Îi ridică fusta, mâinile lui aventurându-se de la genunchi în sus, pe coapse, găsind jartiere de mătase decorate cu dantelă și mici funde atașate cu cusături delicate.

Mâinile lui se jucară acolo, trăgând și testând texturile, în timp ce-i savură gura atât de mult cât îi permitea corpul lui inflammat.

Dar nici mâinile ei nu stăteau degeaba.

Îi desfăcu nasturii hainei cu mișcări nesigure până când o deschise, iar mâinile îi alunecară înăuntru. Îl explorează până când brațele ei îl înfășurară.

Tandrețea nesigură a îmbrățișării fu insuportabilă pentru el.

Morley întrerupse sărutul, dându-se înapoi ca s-o analizeze. Să îi vadă ochii mari, în timp ce degetele i se plimbau din ce în ce mai sus, urmărind întinderea mătăsoasă de carne până când întâlni bariera lenjeriei ei subțiri din bumbac.

Tânăra își mușcă buzele și tresări, dar nu-și mută privirea.

— Spune-mi din nou ce vrei.

Morley abia își recunoscuse vocea, accentul întunecat,

ca un mârâit, insolența și dorința.

— Nu... nu pot să o spun...

— Vrei să te sărut? insistă el, atingând-o în zona intimă. Aici?

Tânăra tresări puțin, iar cu genunchii îi prinse șoldurile, ca și cum acestea s-ar fi lipit dacă corpul lui nu le-ar fi oprit.

— Da, șopti ea.

O căldură feminină emană de sub bariera subțire a lenjeriei ei, iar Morley se aplecă să îi ridice șoldurile și să i-o dea jos.

Voia s-o sărute din nou. Nu mai voia să se oprească din a o săruta și, tocmai din cauza asta, nu-și dădu voie s-o facă.

Era periculos s-o sărute. La fel de periculos ca și îmbrățișarea ei dulce.

Un bărbat putea să devină de bunăvoie prizonierul unor asemenea lanțuri și el nu voia asta. Nu se așteptase la o asemenea dulceață. Nu fusese pregătit pentru emoția declanșată în corpul lui.

Cel mai bine era să mențină totul carnal.

Bărbatul se aplecă și își băgă capul sub fusta ei. Umerii lui îi despărțiră și mai mult picioarele, iar tânăra se lăsă pe spate.

În întunericul intens de sub fusta ei, Morley își folosi celelalte simțuri ca să se ghideze.

Îi inspiră parfumul. Săpun floral, parfum de femeie și ceva care-i amintea de fructe de pădure coapte.

Se opri pentru o clipă, simțind pur și simplu pe ce pusese mâna. Gâdilatul delicat al părului moale. Carnea caldă, care se îndepărtă într-un râu de căldură lichidă.

Îi separă pliurile cu o mișcare lentă a degetului, iar ea se încordă în jurul lui, cu picioarele surprinzător de puternice.

— Ești deja atât de udă, șopti el încântat.

— Ar trebui să...

— Ar trebui nu are nimic de-a face cu asta. Morley se luptă să înainteze, înfruntând coapsele ei care se încordau.

Relaxează-te.

Tânăra oftă, dar îl ascultă, relaxându-și coapsele, iar picioarele ei întorcându-se pe pământ.

Atunci, Morley își mișcă degetul, întrebându-se dacă vreo femeie fusese vreodată atât de moale, de strâmtă, de incredibil de fierbinte. Își permise o explorare delicată, în timp ce-i sărută coapsa.

Femeia asta reacționa incredibil de rapid. Tânăra se zvârcoli și se încordă la fiecare mișcare a lui, respirând mai sacadat. Degetul lui atrase din izvorul care se afla în centrul ei și pictă cercuri umede pe micul miez de carne umflat.

Dumnezeule, era atât de pregătită.

Nici măcar nu trebui să muncească pentru asta.

Incapabil să mai aștepte, își coborî buzele deasupra centrului ei.

— Orice aş face, să nu țipi, o avertiză el.

Tânăra se încordă din nou.

— Să țiș?

Dar Morley nu-i răspunse, deoarece era prea preocupat să-i lingă sexul.

Capitolul 3

Pru țișă.

Sau, cel puțin, își lăsa capul pe spate și deschise gura, dar cumva, gâtul i se închise peste sunet, eliberând un scâncet înăbușit.

Dumnezeule. Asta chiar se întâmpla. Cel mai chipeș bărbat pe care-l văzuse vreodată de aproape se afla acum sub fusta ei.

O lingea.

Acolo.

Tânăra își puse mâna peste gură, încercând să abțină zgomotele care însoțeau obrăznicia pură și umedă.

Un sunet de sub fusta ei evadă în noapte. Un mormăit

sau un geamăt, nu-și dădu seama.

Nu putea asculta. Putea doar să simtă.

După ce o linse prima oară, Morley se opri. Respirația lui era o devastare fierbinte pe carnea ei sensibilizată. Umerii lui lați erau lipiți de coapse care nu se mai separaseră înainte de acea seară. Sub o fustă care nu fusese niciodată ridicată.

Tânăra își mușcă degetul, forțându-se să nu distrugă momentul cu întrebări.

Oare el se simțea incomod acolo? O gustase o dată și se hotărâse că nu voia să continue? Era diferită de alte femei, sau plictisitoare, sau la fel? Mai bună sau mai rea? Oare el voia să se oprească? Ar fi înțeles, bineînțeles. Poate nu se pregătise cum trebuia. Se spălase și folosisese cele mai bune parfumuri și loțiuni, dar oare un asemenea act necesita o pregătire la care nu se gândise?

Tânăra își aminti că bărbatul își făcea treaba. Asta era meseria lui și, deseori, oamenii considerau părți ale muncii lor dezgustătoare. Cu toate astea însă, le făceau.

Dar simpla idee o umplu de umilință. Pentru că, în ciuda intențiilor ei când venise aici, își dorea să-l satisfacă. Pentru că așa era. Voia ca lui să-i placă ce-i făcea.

Voia ca el s-o placă pe ea. Acest bărbat mascat, al cărui nume nu-l știa. Ai cărui ochi erau reci ca Oceanul Arctic și fierbinți ca o flăcără albastră.

Și el nu o făcea. O ura. Tânăra știa asta. Îl citise greșit și acum, că bărbatul o gustase, încerca să găsească un mod să iasă dintr-o situație, fără să fie ciudat pentru niciunul.

Era prea târziu pentru asta. Ar trebui să...

— Scapă de el.

— Ce?

Prudence își dădu seama că mâna ei îi înăbușise întrebarea, iar fusta ei înăbuși cuvintele lui, așa că era foarte posibil nici măcar să nu aibă o conversație.

Bărbatul dădu la o parte materialul rochiei ca să-și ridice capul și să îi arunce o privire care conținea atâtea brutalitate, atâtea dominare carnală, că tânăra tresări.

Dumnezeule, era aproape înspăimântător. Chiar și cu părul lui auriu atent aranjat, barba de câteva zile și postura regală, dacă l-ar fi întâlnit pe stradă, s-ar fi temut de el.

Bărbatul continuă să-i țină coapsele deschise, iar absurditatea pozițiilor lor o umplu de neliniște.

Și de alte lucruri.

— Logodnicul tău. Scapă de el, îi ordonă el.

— Dar...

— Dacă există un bărbat pe planetă care preferă o altă femeie în defavoarea ta... a acestui lucru... își plimbă degetul peste sexul ei umed, făcând-o să scâncească. Nu te merită. Nu ar trebui să i se dea voie să se reproducă. Ba, mai mult, ar trebui împușcat și șters din memorie.

În timp ce bărbatul mormăia aceste cuvinte, Pru respiră ușurată. Era de treabă, bineînțeles că era. Dar îi aprecie intenția.

Era chiar necesară.

Tot curajul ei părea să fi dispărut și, dintr-odată, tânăra se simți exact așa cum era. O tânără care nu știa nimic despre bărbați. Despre lume.

Care era la mila acestui străin puternic, întinsă în fața lui, așteptând ca el să o guste.

Se desfăta în complimentele lui ca un animal înfometat.

Tânăra se gândi să-i mulțumească pentru bunătate, dar cuvintele îi dispărură când bărbatul se aplecă din nou peste ea, de data asta sărutându-i sexul.

Incapabilă să suporte priveliștea, Prudence își aruncă fusta peste capul lui.

Râsul lui era o vibrație păcătoasă asupra ei și îi încordă ceva jos în abdomen. Un avertisment a ce avea să urmeze.

Tânăra gemu când el își lipi buzele de ea, cufundându-se între pliurile ei cu atingeri lente ale limbii.

O deschisese cu buzele lui. O scosese din minți cu limba lui, în timp ce o mângâia și aluneca peste miezul ei umflat și plin de dorință, provocându-i o plăcere de care tânăra nici măcar nu știuse. Pru avu senzația că bărbatul

savura ce făcea la fel de mult ca și ea, ceea ce era ridicol. Doar făcea asta în fiecare noapte. Cu tot felul de femei.

Nu era de mirare că îi dădeau diamante. Se ocupa de ea de doar câteva secunde, iar tânăra i-ar fi dat întreaga ei zestre dacă i-ar fi cerut-o.

Și poate și inima.

Pru închise ochii, scăpând de șoaptele de vinovăție și rușine care-i fuseseră impuse din copilărie. În schimb, se concentra pe senzațiile tactile din acel moment. Răceala moale, aproape intangibilă a picăturilor fântânii îi săruta fața, ca niște fulgi pe timpul iernii.

Era un miracol, exact ca limba lui.

Fiorii de plăcere provocați de mișcările lui îi alunecau prin sânge, apoi păreau să fie chemați înapoi în centrul ei. Era ceva care pulsa, care tresălta și care se îndrepta spre ea de la mare distanță.

Era ceva ce nu voia să rateze, dar, în același timp, se temea că avea să fie copleșită. Ca de un tren sau de o herghelie de cai sălbatici.

— O, Dumnezeuule, cred că... șopti ea, fără aer.

Bărbatul își ridică buzele de pe ea, lăsând-o fără senzația pe care i-o provocase, spre consternarea și ușurarea ei.

— Nu te gânde, îi ordonă el, pe tonul unui bărbat obișnuit să dea ordine.

— Nu te opri, imploră ea, în timp ce se întinse spre capul ascuns sub fusta ei.

Morley scoase un sunet răgușit, amuzat, aruncând un val de aer răcoros peste pielea ei încinsă. Acesta șopti ceva ce tânăra nu înțelese și era prea copleșită ca să clarifice.

Dar crezu că auzi cuvântul „pentru totdeauna”, înainte ca limba lui să se întoarcă să-i mângâie micul miez de senzații pure.

Atingerea lui era ușoară. Abia o simțea, dar o umplea cu niște fiori electrici, care-i făceau corpul să se încordeze și se tresară, ca și cum o conectase la una dintre mașinăriile lui Edison.

Tânăra se arcui cu atâta putere, încât se temu că

avea să-și rupă spatele, iar Morley o recompensă sugând acel mic miez de carne, mângâindu-l delicat cu limba.

Un sunet primar evadă din ea, iar tânăra își acoperi gura cu mâna, lăsând-o pe cealaltă să o susțină de marginea de piatră. Era singurul lucru care o împiedica să cadă în apă.

Valul o lovi înainte să-și dea seama că se formase la orizont. O euforie de neconceput o cuprinse, demontând tot ce știa despre ea însăși.

Se dezintegrează în mâinile lui, lipită de gura lui, și speră că nu avea să mai fie găsită vreodată. Era fericire pură. Rai. Și puțin și din celălalt loc. Pentru că odată ce începu să cadă în ghearele extazului, înțelese deja că acesta era trecător. Că avea să se termine, asta dacă nu murea din cauza intensității.

Deoarece așa ceva cu siguranță nu avea cum să reziste.

Inevitabil, gura lui se făcu mai delicată și redeveni ea însăși. Un sine cu care nu știa ce să facă. Era un haos slăbit, istovit, care tremura. Nu părea să-și amintească propriul nume, cu atât mai puțin ce să facă.

Așa că respiră, deoarece atât putea face în acel moment.

Se așteptase la plăcere, dar nu la așa ceva.

Nu la dezintegrarea ei totală.

Morley ieși de sub fusta ei și folosi o parte a cămășutei ei ca să se șteargă la gură, apoi se rezemă pe coate, în timp ce se analizau unul pe altul.

Tânăra nu avea cum să-i vadă prea mult din corp, deoarece era îmbrăcat în negru, iar noaptea era una fără lună. Felinarele își aruncau lumina peste fântână, făcând vizibile umbrele apei pe pielea lui. Ca un miraj de lacrimi. Un întreg ocean.

Acestea sângerau pe obrajii lui, creând goluri sub ei, iar efectul îi făcu inima să-i crească în piept tinerei.

— Arăți... ca și cum ai avea dureri, spuse ea, în timp ce încercă să-și întindă brațele spre el.

— Sunt tare ca piatra.

O recunoaștere vulgară, aproape crudă, una care îi trezi corpul la viață.

— La naiba, gâfâi el, în timp ce-și trecu mâna peste gură din nou, ca și cum voia să scape de aroma ei.

Se opri în mijlocul mișcării, își încorda degetele într-un pumn, pe care îl mușcă apoi. Se adună destul cât să-i comande.

— Nu te mai uita așa la mine, femeie, altfel nu o să fiu responsabil pentru ce o să fac în continuare.

Mici flori de pericol alergau prin venele ei. Ceva primitiv și antic în această grădină a plăcerii. Ceva din vechime, de la primele povești, când un bărbat găsea o femeie care-l tenta să păcătuiască.

Astfel de povești mereu o ofensaseră pe Prudence când stătea cuminte în biserică și îi asculta pe preoți cum o condamnau pe Eva pentru tot. Pentru ce era bine și rău și pentru abilitatea de a purta viață. Pentru însăși viața.

Și pentru tentație.

De ce Dumnezeu, în toată înțelepciunea lui infinită, le oferea aceste forțe ale naturii atât de puternice, că abia puteau să le nege? Nu avea mai mult sens ca o zeitate păgână să fie responsabilă pentru așa ceva? Poate una cu părul auriu și ochi electrici. Cu trăsături sălbatic de frumoase și o expresie parțial de foame, parțial de furie.

Eva nu era tentată de diavol, ci de puterea impulsurilor care se aflau deja în ea. Fusese în Eden, așa cum era și Pru acum, și se uitase la bărbatul care o privise exact așa, infuzându-i putere, foc și o supunere subtilă.

Cum ar fi putut să-l refuze? Cum ar fi putut să-și nege ei așa ceva?

Prudence se ridică în genunchi în fața lui, fiind o simplă baltă de plăcere și nevoie. Mâinile ei îl explorară puțin, testară dealurile de mușchi de sub haină, apoi alunecară peste umerii lui și peste brațele încordate.

El era tare, iar ea era moale. El era piatră, iar ea era apă.

Udă, pregătită.

Dornică.

Morley o privi în timp ce se apropia de el, privirea lui fiind ciudat de nesigură. Pielea îi era întinsă peste forma oaselor.

În clipa în care tânăra îi eliberă brațele din haină, el preluă inițiativa. Întinse haina pe jos, o ghidă să se întindă peste ea și o urmă. O sărută delicat, iar tânăra își gustă propria esență.

Avea gust de păcat. Îi reamintea unde o dusesese. Un fel de paradis. Tânăra își deschise picioarele, ca să primească intruziunea suplă a șoldurilor lui, iar el acapără fiecare centimetru de spațiu pe care ea i-l ceda.

Îi distrase atenția cu săruturile lui delicate, exploratoare. Îi ridică fusta până la talie și își deschise pantalonii.

Săruturile lui nu erau punctate de cuvinte romantice și nici nu era nevoie. Deși dorința lui era primară și evidentă, gura lui era blândă și neliniștită. Își plimbă buzele de-a lungul maxilarului ei, gâfâind, ca și cum încerca să-i rețină parfumul.

Le lipi de tâmplele ei, de sprâncene, de pleoape și de vârful nasului.

Prudence ținu ochii închiși, apreciindu-i atenția. Astă, în timp ce se pregătea să-i ofere ce George nu mai merita.

Virginitatea ei.

Nu-i spusese. Nu știa exact de ce. Poate pentru că în acel moment o tratase așa cum nu mai o făcuse nimeni. Ca cineva ale cărui nevoie și cunoștințe se potriveau cu ale lui. Cineva care avea să primească tot ce urma să-i ofere ea cu toată dorința primară și furia masculină și avea să-i ofere puțin din toată plăcerea pe care ea tocmai o simțise.

Dumnezeu știa că merita asta.

Își întoarse buzele la ale ei, în timp ce degetele îi alunecară din nou în despicătura ei, care era și mai umedă decât înainte.

Tânăra se zvârcoli puțin, nerăbdătoare și plină de anticipare. Așteptând ca el să se oprească. Dorind ca el să continue. Neștiind ce să spună sau să facă decât să se țină strâns de el.

Da. Asta era. Pru se ridică, își înfășură brațele în jurul corpului lui și-și îngropă fața în gâtul lui. Îi inspiră mirosul, un parfum de cedru și săpun și poate puțin creozot, ca și cum fusese de curând într-un depozit.

Tânăra se încălzi și umezi spațiul dintre pielea lor, apoi inspiră adânc, lacomă, când brațele lui o înfășurară.

— Te rog, șopti ea.

Bărbatul îi fură următoarele cuvinte cu o penetrare puternică.

Prudence își mușcă buza atât de tare, că simți gust de sânge. Se așteptase la durere. Sau poate plăcere. Dar nu la un amestec atât de magnific dintre cele două.

Mușchii ei intimi nu erau chiar atât de primitivi pe cât își dorise să fie, dar după penetrarea inițială, părură să îl tragă înăuntru.

El îi spusese că era tare, dar constată că nu înțelesese niciodată ce însemna asta. Bărbatul era ca un fier încins în ea, peste ea, în jurul ei. Era peste tot unde nu era ea, dar și unde era ea.

Era întreaga ei lume, dar, cu toate astea, un străin. Bloca cerul și briza și întunericul, durerea ei singuratică și temerile pentru viitor, îi reducea întreaga existență la asta.

La locul în care erau uniți.

Dintr-odată, Pru își dori să fi fost zi. Să aibă un filtru de iluminare prin care să-i aprecieze silueta goală. Își dori să vadă exact ce era în ea. Dar pentru moment, tot ce era ea era asta. Întuneric și experiență.

Și ce experiență!

Cu un geamăt întunecat, el se retrase lent și voit. O ținu ca pe o comoară prețioasă, în timp ce o penetră din nou. Și apoi din nou. Fiecare pătrundere umedă era mai ușor de suportat decât cea anterioară, făcând loc plăcerii pe care el începu s-o pompeze, din corpul lui într-al ei, fugărind umbrele de durere rămase.

Bărbatul scotea niște sunete întunecate, pline de nevoie, animalice. Pru se desfăta în respirația lui sacadată și se minună de întrebările nerostite pe care i le săruta în gură.

Simțea plăcere pe măsură ce o oferea, iar Pru se gândi că asta trebuiau să facă iubiții. Deoarece bărbatul îi lăsa senzația de iubit, chiar dacă dragostea nu avea nimic de-a face cu motivul pentru care erau acolo, în întuneric, pe pământ.

Era mai degrabă ca un rit. Un ritual carnal, care se tot intensifica. Unul binecuvântat de vrăjitoare care ar fi fost arse cândva în trecut. Așa cum ardea ea atunci. Ardea în timp ce el turna căldură lichidă pură în ea, cu brutalitate din ce în ce mai mare.

Pru se retrase din brațele lui, nu pentru că voia spațiu, ci pentru că voia să vadă ce se strânsese între ei. Deoarece acel val celest de plăcere amenința s-o separe din nou de ea însăși și trebuia să se asigure că de data asta nu era singură.

Că ajungea și el la orgasm cu ea.

Că terminau împreună și se duceau într-un cu totul alt loc.

Tânăra îl privi și observă imediat că el era mai aproape de acel loc decât ea, că se temea că avea să plece fără ea.

Trăsăturile lui erau o mască de tortură sublimă, mai frumoase decât orice operă de artă văzuse vreodată. Scânci la fiecare mișcare a lui, în timp ce o penetra pe jos. Picioarele i se desfăcură mai mult, încordate. Corpul ei capitulă, iar el scoase un zgomot puternic.

Se întinse spre ea și, cu trei mișcări magice ale degetului, plăcerea o lovi, intensă, și îi trimise pe amândoi plutind în noapte.

Terminară împreună.

Captivi într-un paroxism al extazului, care era posibil să arate ca o contorsionare a durerii. Niciunul nu părea capabil să scoată vreun sunet, erau doar mișcări imposibile, tensionate.

Întregul ei corp pulsă în jurul căldurii lichide pe care el o îngropase adânc în pântecul ei, iar asta doar intensifică plăcerea.

Reveni în propriul corp înaintea lui, corpul ei lovindu-

se de pământ, în timp ce al lui încă avea spasme de plăcere. Acestea dispărură subit, iar el se prăbuși peste ea. Nu cu toată greutatea, dar cu o presiune delicioasă care o comprima într-o baltă de afecțiune plăcută.

Se concentrează pe grămada de bucle distruse de la ceafa ei, inspirând adânc, oferindu-i săruturi pline de venerație. Pru încercă să-și oprească chicotitul cât putu, dar zona în care o gâdila strică momentul.

Bărbatul se rostogoli într-o parte, aranjându-și pantalonii înainte ca Pru să se poată uita.

Era un adevărat profesionist.

Stătură unul lângă altul, sub stele, pentru o eternitate, sau poate doar pentru o clipă. Respirațiile lor erau sincronizate.

O senzație leneșă de satisfacție îi acapără membrele, iar Prudence își dădu seama de rămășițele alunecoase care fuseseră lăsate pe coapsele ei.

Bănuî că el era încă departe. Undeva în noaptea de deasupra lor, incapabil să revină la problemele vieții.

Îl înțelegea puțin. Dimineața nu avea să-i aducă nicio plăcere ei, nu mai ales după ce încrederea îi fusese încălcată de persoanele pe care le considerase cele mai apropiate. Dar tristețea ei era ca o fantomă în comparație cu emoția sumbră care apăruse pe trăsăturile lui. Pru se gândi să o îndepărteze cu un compliment.

— Oricât ceri, domnule, nu e destul. Oftă satisfăcută. Ești un maestru la ce faci.

— Niciodată nu e destul, murmură el, cu privirea încă neconcentrată, străduindu-se să respire.

Avea sens, își spuse ea, doar el făcuse toată munca. Ea doar stătuse acolo și se bucurase de tot.

Pru se împinse în mâini și se ridică în fund. Arăta ca o sirenă, cu picioarele întinse într-o parte. Cum se termina o astfel de interacțiune? Și de ce nu voia s-o facă?

Dar nu era o interacțiune, nu-i așa? Era o tranzacție.

Cu toate astea, avea o senzație ciudată de atașament față de el. Era normal? Putea să-l întrebe, dar ceva din ea îi spuse că întrebarea avea să-l îndepărteze.

— Ți-e frig?

Pru strânse haina de sub ea și începu s-o curețe de firele de iarbă.

Într-un final, bărbatul se uită la ea, apoi la jachetă, ca și cum o vedea pentru prima oară.

— Nu, dar mulțumesc. Se ridică și o luă de la ea. Ești bine?

Puse întrebarea ca și cum îi era frică de răspuns, dar expresia lui nu dădea de gol asta.

Pru își dori să poată identifica expresia, dar era inaccesibilă.

Plăcută, dar neastâmpărată. Îndepărtată, dar atentă. Intensă, dar politicoasă.

Chiar foarte. Ca și cum, dintr-odată, nu avea încredere în ea.

Îi greșise cu ceva?

— Niciodată nu am fost mai bine.

Tânăra îi aruncă cel mai strălucitor zâmbet al ei, dorindu-și să-și poată ridica privirea. Să nu izbucnească dintr-odată în plâns, și asta nu pentru că era tristă, ci pentru că tocmai se întâmplase ceva puternic și emoțiile ei nu fuseseră pregătite pentru asta.

— Îți pasă vreodată de femeile cu care-ți petreci noaptea? Dacă ai sentimente romantice pentru ele, vreau sa zic.

Privirea lui se mută de la ea, iar bărbatul privi poarta, ca și cum spera că ieșirea avea să se apropie.

— Nu-mi permit luxul iubirii, răspunse el, iar Pru se gândi că în viața ei nu auzise ceva mai sincer. Sau mai deprimant.

— Dar nu vrei niciodată asta?

Era o naivă sentimentală, dar ceva din ea ardea să afle.

Bărbatul dădu din cap.

— Celor cărora le pasă li se întâmplă lucruri groaznice.

Răspunsul trezi și curiozitatea, și compasiunea ei, dar bărbatul se ridică înainte ca Pru să poată răspunde și se

aplecă s-o ajute și pe ea.

O ridică cu o forță surprinzătoare. Nu era nici prea înalt și nici prea lat în spate. Avea o siluetă superbă, fiecare parte din el fiind întărită cu mușchi bine folosiți. Pru aflase pe pielea ei asta.

— E stângaci din partea mea să-mi exprim gratitudinea? În afară de bani, bineînțeles.

Expresia lui deveni mai caldă, iar ghețarii din ochi i se topiră în spatele măștii, privirea lui atingând fiecare parte a feței ei.

— Trăsura ta e aproape? Cum o să te întorci acasă?

— O să mă descurc, mulțumesc. O parte din ea se dezumflă. Bineînțeles că el îi spunea, cât de delicat putea, că era momentul să plece. Drăguț din partea lui că măcar păstra aparența îngrijorării. Cum te cheamă?

Un zâmbet trist apăru pe buzele lui, în timp ce îi puse o șuviță la loc. Mișcarea era atât de tandră, că Pru simți un nod în gât.

— Nu contează. Sunt doar o umbră.

Bărbatul se aplecă și-i ridică lenjeria de unde se afla, lângă fântână, și se întoarse, ca să-i ofere intimitate. La rândul ei, și ea se întoarse.

— Dar dacă eu... Tânăra aproape căzu când încercă să-și bage al doilea picior în lenjerie și trebui să se echilibreze. Dacă aș vrea să te găsesc din nou...

— Mă tem că n-o s-o faci.

Se îmbracă, fericită că hainele absorbiseră umezeala care continua să fie între picioarele ei. Își aranja rochia peste coapse. Coapse care fuseseră deschise pentru el. Pentru bărbatul care nu voia să-i spună numele lui.

Se întoarse spre el.

— Eu sunt Pru...

Bărbatul dispăruse deja.

Capitolul 4

Trei luni mai târziu

— Felicitări, Morley, ești faimos! Millie Lecour lăasă în jos ziarul pe care-l citea, stând vizavi de el în trăsură, și ridică sprâncenele la el. Îți spun Cavalerul Umbrelor.

Tânăra se apropie de inspectorul Christopher Argent, ca să-i poată arăta ce citea.

— E suficient de amenințător, nu-i așa, dragule?

— Terifiant, răspunse el cu eterna lui nonșalanță unică.

Nu aruncă nicio privire ziarului, dar își înclină capul, ca să inspire apropierea lui Millie, înainte să îi sărute părul atent coafat.

Atitudinea sumbră a lui Morley deveni furtunoasă.

— Ai naibii jurnaliști, bombăni el, sperând că tovarășii lui aveau să creadă că ziarele erau singurele responsabile pentru furia lui.

Și nu prosteala lor, care nu-l deranjase niciodată prea mult înainte de acea noapte cu... Nu. Nu, nu-și va da voie să se gândească la asta. Să transpună trăsături silfide peste cele puternice ale lui Millie, doar pentru că aceasta avea aceeași siluetă suplă și părul negru al femeii care-i bântuia visele.

Pentru că aproape se convinsese că cea mai memorabilă noapte a vieții lui fusese exact asta. Un vis. O elucubrație stranie. O halucinație indusă de epuizare, un psihic suprasolicitat și lipsa de sex.

— O, îmi dau seama că voi doi sunteți de părere că e senzațional și absurd, continuă Millie. Dar dacă vă gândiți la asta, un răufăcător care se hotărăște să comită o crimă e posibil să se gândească de două ori dacă se gândește că o să dea de Cavalerul Umbrelor.

Faimoasa actriță se întinse și dădu la o parte o șuviță castanie, care cădea în ochii lipsiți de suflet ai lui Argent. Femeia îl atinse cu afecțiunea absentă a unei iubite vechi, iar Morley trebui să se uite în altă parte. Se refugie în peisajul de dincolo de fereastră și în luminoasa dimineață de vară târzie din Londra.

— Și să nu fii prea dur cu jurnaliștii, îl îndemnă pe

Morley. Oricine din profesia mea ar ucide pentru genul ăsta de reclamă gratuită.

Și el ucisese pentru asta...

Cavalerul Umbrelor. O altă farsă. O altă pelerină pe care o aruncase peste propriii umeri, aproape accidental. În urmă cu mult timp, într-o noapte, inspectorului-șef Carlton Morley i se interzisese intrarea legală într-un bordel, unde știa că erau răufăcători care vindeau tinere desperate unor clienți dezgustători.

Bănuia că judecătorul implicat în asta era un client.

Vocile fiecărui copil devenit victimă pe care-l cunoscuse vreodată îl distruseseră. Dorian, Ash, Argent, Lorelai, Farah...

Caroline.

Nu putea să permită asta. Nu avea să permită asta. Nu în orașul lui și, mai ales, nu în cadrul propriilor lui departamente de justiție.

Decizia lui îndoielnică fusese întărită de mai mult brandy decât voia să recunoască. Își puse masca la ochi și scoase ustensilele unei meserii pe care o părăsise de mult.

Și un băiat pe care-l îngropase de atunci.

Crezuse că-l lăsase pe Cutter Morley în mormântul pe care-l săpase, doar că nu Sir Carlton Morley fusese cel care-l împușcase pe toți peștii din bordel și trimisese tinerele să se refugieze în biserica St. Dismas din Whitechapel.

În acea noapte, ceva se trezi în el. O senzație de neputință pe care știa că fiecare polițist o simțea.

Limitele pe care legea le impunea autorităților erau corecte și necesare. Cu toate astea, creau anumite goluri, care deveneau lese, iar un om al legii putea fi forțat să se uite cum are loc o atrocitate fără să poată riposta.

După ani întregi de lupte, în care văzuse cum sistemul din care făcea parte îi dezamăgea pe mulți, în mare parte pe cei ghinioniști, care nu erau observați, nu mai putu să nu facă nimic.

Era inspectorul-șef, eroul de război numit cavaler pentru că trebuia să fie, și devenise Cavalerul Umbrelor pentru că Londra avea nevoie de el.

Câte cadavre erau acum acolo? Ceasornicarul pedofil de pe Drury Lane. Violatorul ucigaș din Knightsbridge. Doctorul maniac care făcea experimente oribile pe pacienții lui imigranți, având deseori ca rezultat desfigurări sau moarte. Doi frați care luaseră totul de la mătușa lor infirmă și se mutaseră în casa ei, ținând-o prizonieră în timp ce-i cheltuiau banii.

Nu dorise decât să-i dea afară, dar unul din cei doi scosese un pistol, iar Morley reacționase.

Apoi mai fusese...

— Publicului îi place o poreclă memorabilă.

Millie îi întrerupse gândurile.

— Publicul e format din idioți, îi reaminti Argent.

— Un public pe care amândoi îl protejați.

Millie îl lovi în piept, iar Argent îi zâmbi.

— Dacă mă lovești vreodată și o să aflu despre asta...

Bărbatul glumea pe seama staturii ei mici și a lipsei de putere. Însă Morley își spuse că oricine ar fi părut mic pe lângă uriașul roșcat.

— Gândește-te la toți oamenii pe care-i știm cu nume pe care nu s-au gândit să și le dea singuri. Corbul, Demonul Scoțian, Inima Neagră din Ben More, Regele Lumii Londoneze Subterane, deși presupun că cei doi sunt considerați unul singur... Millie se opri și se întoarse spre soțul ei. Cum de ai scăpat fără o poreclă?

Argent ridică din umeri.

— Dacă un asasin devine destul de faimos cât să fie recunoscut, e momentul să se retragă.

— Mă bucur că ai făcut-o, spuse Millie plină de emoție.

Deși bărbatul nu se pensionase din cauza vreunei infamii, ci pentru că-și întâlnise egalul. Pe ea. Femeia pe care fusese angajat s-o ucidă, doar că se îndrăgostise de ea.

Morley se gândi că ar fi trebuit să fie îngrijorat de câți oameni îi știau identitatea nocturnă. Argent bănuise că Morley începuse să-și petreacă nopțile ca justițiar înainte ca acesta să recunoască, doar pentru că el și fostul asasin fuseseră odată pe urmele aceluiași răufăcător în aceeași

noapte.

Și ce știa Argent, știa și Millie.

Morley îi mărturisise totul celui mai bun prieten din copilărie, cunoscut acum drept Corbul, ceea ce însemna că soția lui, Lorelai, știa adevărul. Și probabil și familia Blackwell, Dorian și Farah.

Presa începuse să-i urmărească aventurile, dar, așa cum prezisese Morley, descrierile lui, obținute din ce-și aminteau răufăcătorii și supraviețuitorii, nu erau credibile, pierzându-se în marea de informații greșite de care vuia presa din Londra.

Toți își aminteau o mască ce îi acoperea jumătatea superioară a feței și faptul că, deseori, purta o pălărie.

Morley purta multe pălării, atât la propriu, cât și la figurat.

Bărbatul oftă înainte să-i facă observație lui Millie.

— Dintre toți oamenii, știi foarte bine că nu e cazul să crezi ce scriu ziarele. Nu fac nici jumătate din lucrurile bune pe care mi le atribuie. Sau, mai degrabă, Cavalerul Umbrelor nu le face.

— Faptul că au ghicit că ești cavaler înseamnă că e posibil să devină periculos pentru tine pe străzi, îl avertiză Argent.

— Cred că titlul e o coincidență, interveni Millie. Cu masca aia, ar putea să fie oricine. Publicul i-a acordat o distincție doar datorită serviciilor pe care i le face. Însă toată lumea vrea să-i afle adevărata identitate. Chiar ieri am văzut un anunț pentru el în coloana cu anunțuri matrimoniale. Tânăra se întoarce spre Morley și-și țuguie, în joacă, buzele. Dacă ești interesat, o anume domnișoară Matilda Westernra are doar 19 ani și vrea să afli că i-ai atins inima virtuoasă. Ba chiar i-ai furat-o.

— E dezgustător, sunt de două ori mai în vârstă decât ea. În plus, nu mă interesează să ating sau să fur inimi, fie ele singuratice sau nu.

— Dacă nu vrei să-i atingi inima, pun pariu că te-ar lăsa să-i atingi...

Millie își privi încruntată soțul.

— Christopher, dacă termini propoziția asta, pe cuvântul meu că...

— Ce? Voiam să zic virtutea.

— Pe naiba!

Morley își dădu seama că toată conversația dădea de gol respectul pe care-l avea Argent pentru el, având în vedere că vedea niște lucruri atât de intime și nefiltrate din viața lui personală. Deși Argent lucra pentru Morley, numai un fraier s-ar fi considerat șeful lui Argent.

Iar Morley nu era un fraier.

Mai puțin când venea vorba de femei.

— Cavalerul Umbrelor.

Pe Argent îl pufni râsul.

— Du-te naibii, bombăni Morley, în timp ce trăsură lui se opri în fața catedralei Holy Trinity, iar servitorul deschise ușa.

În urmă cu cinci ani, dacă cineva i-ar fi spus lui Morley că avea să meargă în aceeași trăsură cu Christopher Argent, fosta mână dreaptă a Inimii Negre din Ben More, ar fi râs de ei. Sau le-ar fi dat una.

Dar erau acolo, urcând scările într-o zi minunată de lucru, ca să meargă la o nuntă obligatorie din înalta societate.

— Cum de ai ajuns să fii prins în asta? întrebă Morley. Nu știam că știi cuplul.

— Nu îi știu, zise Argent, uitându-se uimit în jur. Millie m-a obligat să încerc un frac nou pe care l-a făcut la comandă pentru mine și, dintr-odată, aveam un loc unde să-l port.

Morley chicoti, iar Argent ridică din umeri.

— De fapt, cred că o știe pe mireasă, Prudence Goode, prin intermediul surorilor ei, care fac voluntariat la Societatea de Ajutorare a Femeilor a ducesei de Trenwyth. Argent își ridică fruntea spre ușă, unde tatăl miresei stătea să dea mâna cu invitații. Când Millie și-a dat seama că tatăl lor era superiorul tău imediat și, prin urmare, al meu, a spus că amândoi avem un motiv să participăm.

Morley și Argent făcură schimb de priviri. A doua fiică

a comisarului Clarence Goode, baronul de Cresthaven, se căsătorea cu un conte de undeva, iar dacă Morley avea să lipsească de la festivități, așa cum își dorea, i-ar fi făcut capul calendar. Lumea se aștepta la asta de la el. Iar Carlton Morley mereu făcea ce se aștepta lumea de la el.

Pentru ca nimeni să nu-i suspecteze păcatele.

În timp ce urca scările, un corb se auzi de pe o balustradă de piatră, tachinându-l și dând din aripi.

Un corb în ziua nunții. Nu era o poveste despre cum corbii anunțau moartea sau pericolul sau ceva de genul ăsta? Morley se opri, hipnotizat de strălucirea penelor. Deși pasărea era neagră, reflecta întregul spectru al soarelui cu o irizare strălucitoare.

Exact ca părul ei, când felinarul strălucise prin apă...

Dădu din cap, încercând să îndepărteze gândul.

Majoritatea timpului, era fericit că nu-i știa numele. Pentru că atunci ar fi devenit prea reală. Nu ar fi putut considera acea noapte un vis fantastic care se întâmplase altcuiva.

Alteori, își dorea ca ea să fie altceva decât un pronume.

Ea.

Clipi și se întoarse cu spatele la afurisita creatură, urcând câte două trepte deodată ca să-și ajungă din urmă prietenii.

Trebuia să oprească nebunia asta. Să nu o mai caute în fiecare femeie suplă, cu părul negru și atrăgătoare, pe care o vedea pe stradă. Sau în parc. Sau la Scotland Yard. Sau într-o afurisită de biserică.

Se părea că orașul era plin de frumuseți cu părul negru, iar asta amenința să-l înnebunească.

Într-o noapte, când nu-și mai suportase dorința, când corpul lui țipa după eliberare și fiecare simț al lui era copleșit de amintirea ei, se duse la Școala pentru Tinere Culte a domnișoarei Henrietta și se plimbase pe lângă fântână.

Chiar și numai ca să-și demonstreze că totul chiar se întâmplase. Atinsese piatra netedă de pe marginea fântânii

unde stătuse ea și își ridicase fusta, iar simpla vedere a gambelor ei îl înnebunise.

Jură că încă îi simțea gustul, de fructe de pădure și dorință feminină. O așteptase pe ea, miracolul lui cu păr ca pana corbului, dar ea nu venise.

Nu că ar fi fost surprins. Îi spusese doar că nu avea să-l mai găsească și vorbise serios.

Morley își trecu mâna peste față mângâind maxilarul ras acolo unde tânăra simțise atunci un început de barbă. Voia să și-o șteargă din amintire.

Comisarul dispăruse din biserică în timp ce el visa cu ochii deschiși și ratase întregul motiv pentru care venise la această nuntă. Ca să fie văzut de Goode și după aceea să se scuze și să plece. Obsesia asta pentru ea trebuia să se termine.

Toată treaba fusese o greșeală. Niciodată în viața lui de adult nu făcuse ceva atât de ridicol. Atât de periculos.

Atât de... minunat.

În noaptea aceea, nu fusese el însuși. Se afla la capătul răbdării. Voința lui era slăbită din cauza epuizării și o luptă aparent inutilă între el și întreaga lume. Între cele două părți din el. Fusese slab, nu exista un cuvânt mai bun pentru asta. Slăbiciunea nu era ceva permis, nici la el, nici la cei care lucrau pentru el.

Treaba asta trebuia să se oprească. Șopti un jurământ solemn să nu mai privească niciodată o femeie brunetă în ochi. Niciodată nu avea să-i mai caute maxilarul conturat și sprâncenele arcuite, sau urechile delicate cu vârfuri ca de elf.

Ce ar fi făcut dacă o găsea totuși? Tânăra îl crezuse un fel de gigolo sau, dacă era o femeie isteasă, și-ar fi dat seama că el era Cavalerul Umbrelor din cauza măștii. Pentru că nu-i luase bani. Pentru că dacă o întreba pe domnișoara Henrietta sau pe oricine de la Burlacii de la St. James, aveau să-i spună că nu lucra acolo. Oricum, tânăra avea un secret care putea să-l distrugă, nu că ea ar fi ieșit mai bine dacă spunea totul.

Era mai bine ca toată aventura să rămână în trecut și

să o uite.

Clopoțele bisericii anunțară ora, sau poate evenimentul, când Morley păși în biserică incomod de caldă. Muzica de la orgă îl enervă și speră că avea să stea lângă o femeie solidă, care folosea intens evantaiul, ca să nu leșine de la căldură. Cât avea să dureze chestia asta? Trebuia să se ducă și la petrecerea de după? Dacă se asigura că era văzut de comisarul Goode la ceremonie, s-ar fi putut preface că se pierduse în mulțime mai târziu.

— Domnule! Domnule! Cineva îl trase de haină, iar bărbatul se întoarce și văzu un pastor palid. Sir Morley? Inspectorul-șef Carlton Morley?

Bătrânul scund și rotund îi șopti numele și titlul ca și cum erau un secret.

— Da?

— Trebuie să veniți cu mine! Dumnezeu! Niciodată în viața mea...

Cuvintele preotului se opriră în timp ce se uită la invitații care acum încercau să-i ocolească, deoarece se opriseră fix în mijlocul culoarului.

Morley intră imediat în stare de alertă și se uită la Argent, care îl privea șocat.

— Te rog. Paloarea preotului era alarmantă. Să nu faci o scenă.

Argent făcu un pas în față.

— Să te însoțesc...

— Nu! Doar Sir Morley! Preotul îl trăgea deja spre partea din spate a capelei, ca un copil răsfățat.

— O să-ți găsim noi un loc și ți-l păstrăm, zise Millie, trăgându-și soțul în direcția opusă.

Morley îl urmă pe preot de-a lungul holului gol de piatră, cu covoare mov.

— Lordul Goode și viconte de Woodhaven m-au trimis să te găsesc imediat. A fost o... Ei bine, mirele. Mireasa. Dumnezeu, din toate coșmarurile posibile. Atâta sânge.

Când Morley intră în salon, îngheță.

Nu din cauza sângelui, deși era peste tot. Acoperea

covorul floral. Colora corsajul rochiei crem a miresei. Îi cuprindea tivul și trena unde stătea tânăra, paralizată, în balta care curgea din gâtul bărbatului. Cuțitul încă era în mâna ei tremurândă și scăldată în sânge.

Afurisitul de preot avusese dreptate.

„Dintre toate coșmarurile posibile...”

Era chiar ea.

Capitolul 5

Prudence era captivă într-o cameră inundată în roșu.

Se îneca în ea. Îi umplea plămâni și nu mai putea respira. Îi umplea urechile și nu putea auzi. Putea chiar să-i simtă gustul. Sau nu? Metalul îi păta limba, dar gura îi era uscată. Gâtul nu-i dădea voie să înghită. Se îneca în fierea și suferința ei.

William țipa. Așa o găsisese. Săracul William. Niciodată nu-l plăcuse pe soțul Honoriei, din cauza tendinței lui de a face așa scandal.

— Viperă! Ești nebună! o acuză viconte. Cum ai putut să-l omori? Și tocmai într-o biserică ți-ai găsit?

— N-aș putea să fac așa ceva!

Doar că nu era chiar adevărat, nu-i așa? Ar fi putut să-l omoare liniștită în ultimele trei luni.

— Nu am făcut-o.

Nu o făcuse.

Pru își privi mâinile, apoi se uită la George. Îl privi pe William, cu chipul învinețit și umflat, apoi se uită jos, la logodnicul ei.

Sângele se scurgea lent, pătându-i rochia, pătând totul. O urmări când făcu câțiva pași în spate. O trenă de condamnare.

Dumnezeule, avea să i se facă rău.

Doar că nu mai avea nimic să dea afară, nu după ce-și golise stomacul de dimineață.

— Prudence, să nu îndrăznești să te miști! Ce ai făcut?

Când intrase tatăl ei? Ar fi trebuit să fie ușurată, nu-i așa? El știa ce era de făcut.

Tânăra ridică cuțitul, ca să i-l arate. Cineva îl înfipsese în locul în care umărul lui George se întâlnea cu gâtul lui. Acest cuțit foarte, foarte lung. Îl băgaseră pe tot. De ce ar face cineva asta? Unde se dusesese?

Era atât de frig. Atât de frig. Și fusese atât de cald înainte în biserica aglomerată. Destul de cald cât să se plângă din cauza asta.

Amândoi țipau la ea. Făceau atâta zgomot, că abia puteau fi auziți din cauza clopotelor. A clopotelor de nuntă. Clopotele de la nunta ei.

Totul era asurzitor și totuși foarte îndepărtat. Clopote și țipete. Tatăl ei țipa întrebări. William îi spunea tot felul de nume.

Prudence încercă să vorbească, dar gâtul nu o lăsa. Limba ei era amorțită. Prea uscată.

De ce avea în continuare cuțitul în mână? De ce nu putea să-și desfacă degetele?

„George? Ce s-a întâmplat cu tine?”

Tânăra îl privi, incapabilă să clipească. Corpul lui lung rămăsese cu fața în jos, unde căzuse. Pielea nu-i mai era roșiatică de la băutură, ci albă. Mai albă decât a ei.

Săracul George. Fusese fericit în acea dimineață. Insuportabil și deja beat. Iar acum...

Ușa se deschise și un bărbat intră înăuntru.

Atunci se opri toată nebunia.

Toată lumea îi ascultă comanda când spuse să se facă liniște și, pentru prima oară, gâtul lui Pru se relaxă destul de mult să poată inspira complet. Senzația apăsătoare de pierzanie eliberă șnurul din jurul coastelor, iar stomacul ei nu mai amenința să-i sară în esofag.

Totul avea să fie bine. El era acum acolo. Deși lumea era întoarsă cu fundu-n sus, el avea să rezolve tot.

Doar că... cine era el?

Nu-și putea lua privirea de la sânge.

— Prudence, strigă tatăl ei, ca și cum îi spunea numele de ceva timp. El e inspectorul-șef Sir Carlton

Morley. O să-i spui totul, ne-am înțeles?

— Nu vreau... să mai țin asta, scânci ea, incapabilă să-și desfacă mâna din jurul cuțitului.

Dumnezeule, era atât de mare. Fusese băgat în mușchii lui George.

— Permite-mi să iau cuțitul, domnișoară Goode.

Vocea adâncă și cultă se apropie și o mână acoperită cu o batistă albă îi luă arma. Niciodată în viața ei nu se simțise mai recunoscătoare pentru ceva.

— Asta e unul dintre pumnalele noastre! exclamă preotul Bentham. E o relicvă sfântă.

— Mă tem că e un element de probă, spuse inspectorul-șef. Poți s-o ceri înapoi după ce se rezolvă cazul.

Cuvântul acela. Cazul. O făcea să vrea să plângă.

Prudence își făcu curaj, își ridică fruntea și rămase fără aer. Ochii aceia.

Odată fuseseră plini de pasiune pentru ea, din spatele unei măști. O priviseră cum se dezintegra. O făcuseră să atingă extazul.

Inspector-șef? Trebuia să fie o greșeală. Era un... Burlac. Nu, nu asta. O umbră. Sau asta fusese într-o noapte, în urmă cu trei luni.

Pru îl fixă cu privirea, uimită, căutând o față pe care și-o imprimase în fiecare colț al minții.

Bărbatul era același, dar extrem de schimbat. Părul lui avea o nuanță mai deschisă decât a aurului în lumina soarelui după-amiezii care intra pe fereastră. Costumul lui era de un gri sumbru. Era ras, iar maxilarul îi era încordat într-un unghi periculos.

Iubitul ei fusese șifonat și întunecat, părul lui avusese culoarea mizeriei, sau așa crezuse în acea noapte fără lună. Emanase sex și amenințare. Foame și masculinitate brutală.

Inspectorul-șef era apretat și calm. Un gentleman elegant, concis și decent, într-o jachetă bine croită, cu bune maniere.

Dar maxilarul acela puternic. Trăsăturile păcătos de

chipeșe erau ascuțite, ca un cristal, și apoi erau tocite de o nuanță de cruzime.

El era.

Era sigură de asta... sau nu? Nimeni altcineva nu avea ochii atât de deschiși la culoare, precum culoarea fulgerului deasupra Mării Nordului.

Ochii aceștia o fixau acum. Fără milă și înțelegere. O privea ca și cum era ultima persoană vie pe care voia s-o vadă.

Ca și cum era mai josnică decât pământul pe care păcătuiseră.

Toate speranțele ei că acest bărbat avea să fie aliatul ei fură distruse.

— Ce s-a întâmplat aici? Întrebă el calm.

Pru simți cum pe chip i se așternea o expresie de confuzie. Bărbatul nu vorbea ca el însuși. Unde era accentul de dinainte? Necizelat.

Ar fi recunoscut oriunde acel accent.

Bărbatul ăsta însă vorbea ca elita. Oare înnebunea? Disperarea și șocul ei erau atât de puternice, că își declanșase o amintire și o suprapusese peste realitate?

— Prudence, răspunde-i, strigă tatăl ei.

— Așteptam ca tata să mă conducă la ceremonie, își aminti ea, dorind să-i facă pe plac. Având nevoie să explice. Era atât de important ca el să nu creadă că ea avusese ceva de-a face cu asta. Nimeni nu putea să creadă că era în stare de crimă, nu-i așa? Am auzit un ciocănit și un bilet a apărut pe sub ușă. Era de la George.

Arătă spre bărbatul mort care se afla la picioarele ei și își dori imediat să nu o fi făcut.

Dumnezeule! Crezuse că nunta era cel mai rău lucru care avea să i se întâmple în acea zi. Niciodată în viața ei nu se înșelase atât de tare.

Cât sânge era într-un singur corp? Cum avea să uite vreodată acea imagine? Nu credea că-și va mai putea privi venele în același fel.

— Uită-te la mine. Ce scria pe bilet? Întrebă inspectorul.

— Că trebuia să mă vadă. Că trebuia să-și ceară scuze.

— Să-și ceară scuze, repetă el. Aveai vreun motiv să fii supărată pe contele de Sutherland?

Tânăra se încruntă și îi aruncă o privire acuzatoare.

— Știi foarte bine că da.

Un avertisment licări în privirea imposibil de rece a inspectorului. „Nu face asta”, o avertiza. „Nu ne distruge pe amândoi.”

— Adică... Pru se întoarse spre tatăl ei. Tu știi foarte bine că da. Ți-am spus că George nu era fidel și, cu toate astea, ai insistat să mă căsătoresc cu el.

Tatăl ei, un bărbat puternic cu silueta unui brutar căruia îi plăcea ce făcea, își ridică mâinile când Morley își îndreptă atenția spre el. Ce mâini mari pentru niște mânuși albe atât de fine!

— Era nebunia tinereții, îl apără pe George. Iar Prudence a fost mereu o creatură romantică, naivă. Doar nu era să-i văd viitorul distrus din cauza unui zvon.

— Nu era un zvon, spuse ea, deși totul din ea îi striga să n-o facă. Toată lumea știe că George are bastarzi. A avut o aventură foarte publică cu Lady Jessica Morton. Cu toate astea, tu ai insistat să fie invitată la nuntă.

De ce purta discuția asta cât era acoperită cu sânge? Când tot ce voia să facă era să plece sau să se arunce în brațe inspectorului?

Știa cât de puternice erau. Cât de capabile erau să poarte greutatea care amenința să o tragă sub suprafața oceanului de disperare. Trebuia să-i spună...

— Și ai venit să te întâlnești cu el înainte de ceremonie, zise inspectorul-șef foarte gentil, ca și cum vorbea cu un copil. Ai venit să-i accepți scuzele. După care ce s-a întâmplat? Ce a spus de te-a înfuriat?

Tânăra dădu din cap cu putere, iar chipeșul inspector-șef deveni o ceață aurie.

— Nimic! Nu a spus nimic. Am deschis ușa și era... așa. Arătă spre cadavrul lui George, incapabilă să se uite în jos din nou. Era sânge peste tot, iar cuțitul era deja în gâtul

lui. Se zvârcolea pe podea, încercând să-l scoată, așa că am fugit la el ca să-l ajut. M-am gândit că dacă îl scoate, rana o să sângereze mult mai mult. Că poate ar trebui să-l țină acolo. Încercam să-l țin acolo.

— Prostii, tu l-ai pus acolo! o acuză cumnatul ei, în timp ce arăta cu degetul spre ea.

Trăsăturile lui William erau vineții de furie, părul lui rar fiind ridicat în toate părțile. Nu era un bărbat solid, dar era înalt, impunător. Și nu pentru prima oară, Pru vru să se facă mică în fața lui.

Cum îl suporta Honoria?

— Încercam să opresc sângerarea. Se întoarse spre Morley, implorându-l. Știu că era o prostie, nu știu ce aveam impresia că puteam să fac. Dar trebuia să încerc, nu? Doar era pe moarte. Într-un final, și-a scos cuțitul și sângele s-a revărsat... Iar el a murit.

— Nu așa arăta când am intrat eu, pufni William. Ea împingea cuțitul în corpul lui, care se zvârcolea.

— Niciodată nu aș face așa ceva!

— Dacă și-a scos cuțitul din gât, cum ai ajuns să-l ții tu în mână?

Inspectorul-șef îi făcu semn lui William să nu mai comenteze, în timp ce o analiza pe Pru.

Suspiciunea lui o străpungea.

„Nu-ți aduci aminte de mine?”, își dori să îl întrebe, în mijlocul acestui lac de sânge. Nu voia decât să se ducă la el. Acesta trebuia să înțeleagă de ce...

— Honoria mi-a spus că-l urai, continuă William, după un scâncet jenant.

Plângea? Bineînțeles că da, prietenul lui cel mai bun tocmai fusese ucis. Nu ar fi trebuit să plângă și ea? Simțea lacrimi undeva, o amenințare în viitorul ei distant, când nu avea să mai fie atât de amorțită. Atât de rece și confuză. William își continuă asaltul.

— Mi-a spus că aseară ai adormit plângând, doar când te gândeai că vei fi soția lui.

Într-adevăr, plânse destul în ultimele luni. Poate acum era golită de lacrimi. Honoria avusese dreptate, dar

de ce-i spusese soțului ei? De ce tot avea impresia că sora ei continua să o trădeze?

Prudence dădu din nou din cap, temându-se că avea să pară o nebună.

— Nu știu. Probabil l-am luat de la el. Dar nu eu am făcut asta. Nu l-am ucis. Aveam nevoie de el! Dacă aș fi avut curajul pentru așa ceva, l-aș fi otrăvit. Aș fi fost isteță. Clar nu aș fi așteptat până în ziua nunții. Nu aș fi avut sânge pe rochia asta...

— Rochia e cea mai mică problemă a ta, nemernico!

William se aruncă spre ea, dar Morley îl prinse.

— Gata, ajunge! Vocea lui Morley era dură. Îl luă pe William de gât și îl lipi de perete. Ieși din camera asta și intră pe a doua ușă din dreapta. Acolo o să stai și o să mă aștepți, e clar?

William încuviință, furia lui transformându-se în teamă în fața unei asemenea autorități.

Morley se întoarse apoi spre tatăl lui Prudence.

— Domnule, înțeleg că situația este delicată, că suspectul e fiica dumneavoastră, dar știți că va trebui să ieșiți din cameră, deoarece nu puteți fi imparțial în această investigație sau arestare.

„Arestare? Avea să o aresteze?”

Tatăl ei își trecu o mână tremurândă prin părul alb.

— O să-l chem pe avocatul nostru.

Morley încuviință.

— Cred că e cel mai bine.

— Morley, de dragul departamentului nostru, al reputației noastre, dacă o duci la Yard, vreau s-o faci în tăcere, ne-am înțeles? N-am de gând să fiu mai umilit decât e cazul. Inocența ei o să fie demonstrată rapid.

Lacrimi împunseră în sfârșit ochii tinerei. Tatăl ei. Tatăl ei cel aspru, distant, plin de sine, o credea. Credea în ea.

Privirea lui Morley se opri la sângele de pe rochia ei.

— Asta rămâne de văzut.

Pru voia să-și îngroape capul în mâini și să plângă. Aproape făcu asta, dar își aminti de sânge la timp. Probabil

și-ar fi pierdut mințile dacă se murdărea și pe față cu sânge.

Morley se duse la tatăl ei și-și puse mâna pe cotul acestuia.

— O să fie luată în tăcere. Aveți cuvântul meu. Ar trebui să informați invitații despre moarte, dar nu și despre crimă... detaliile nu trebuie făcute publice. Și cred că va trebui să vă controlați ginerele.

— Honoria o să se ocupe de asta, spuse tatăl ei complet încrezător.

Honoria controla tot ce se putea.

Tatăl ei se întoarse spre Pru, iar tânăra făcu contact vizual cu bărbatul pe care încercase cu disperare să-l mulțumească toată viața ei. Și văzu ceva ce-i frânse inima. Dubiu. Chiar dacă susținea că o crede, în adâncul inimii avea suspiciunile lui.

— Ce o să-i spun mamei tale?

Bărbatul plecă înainte ca Pru să-i poată răspunde, luându-l pe preot cu el.

Rămaseră singuri.

Pru se uită în jos, apropiindu-și genunchii, ca să nu se ducă spre el. Să nu se facă de râs în fața acestui străin.

Atâta sânge.

Fusese atât de mândră de rochia asta. O adorase. Iar acum... abia se abținea să nu o rupă și să o arunce în șemineu.

Se priviră în tăcere o eternitate și când Pru nu mai suportă, făcu un pas în față.

— Prudence Goode, zise el sec, te arestez sub suspiciunea uciderii lui George Hamby-Forsyth, contele de Sutherland.

— Tu ești. Știu că tu ești. Te-am căutat peste tot din noaptea aia...

— Ți-am spus să-l părăsești, zise el furios, arătând spre cel care ar fi trebuit să fie viitorul ei soț. Ți-am ordonat în noaptea aia și totuși ești aici.

— Știu.

— Tu ai făcut-o? Întrebă el, iar ochii îi scăpărară cu o

furie controlată. L-ai ucis?

— Nu! Tocmai ce ți-am spus ce s-a întâmplat. Era deja...

Bărbatul ridică o mână, întorcându-se pe jumătate cu spatele la ea, ca și cum nu suporta să o privească. Se adună și se întoarse spre ea cu mai mult calm.

— Spune-mi adevărul, zise el. Poate să fie un alt secret între noi. Spune-mi acum și o să fac tot ce pot ca să te țin departe de ștreang...

Pru îl privi cu neîncredere. Nu o credea. Chiar nu credea că era nevinovată. Inima îi căzu în stomac. Bărbatul ăsta... străinul ăsta, care o cunoștea mai intim decât oricine altcineva din lume. Bărbatul ăsta care o tratase cu mai multă grijă decât oricine altcineva din viața ei...

Credea că e o ucigașă.

— Nu o să ajung în ștreang, spuse ea cu stoicism. Nu am nevoie de ajutorul tău.

— Pe naiba...

— Nu vor spânzura o femeie în starea mea. Își duse mâna pe stomac. ăsta fusese secretul ei, nu crima.

Bărbatul își încleștă pumnii și rămase cu gura deschisă.

— Ești... însărcinată?

— Da, șopti ea, iar copilul e al tău.

Capitolul 6

Morley se retrase în biroul lui de la etajul trei din Scotland Yard și se uită în gol timp de o oră. Mintea i se rostogolea aproape la fel de bolnăvicios ca stomacul.

Neîncrederea se lupta cu disperarea care-l copleșise. Iar acea întindere vastă și mohorâtă fusese străpunsă de o luminiță.

Un copil? Al lui?

Îndrăznise vreodată să spere la un asemenea miracol? O credea... în legătură cu tot?

Cât de des își făcuse fantezii că avea s-o găsească? Pe această zeiță pe care o întâlnise în nopți. De câte ori se întrebase dacă trecuse, fără să știe, pe lângă fereastra ei?

Și, dintr-odată, tânăra explodează în viața lui.

Acoperită de sânge. Probabil era o ucigașă. Și era însărcinată...

Dumnezeule, puteau lucrurile să fie mai rele de atât?

Un zgomot îi atrase atenția spre ușă, iar Morley ridică privirea, ca să-l vadă pe cel mai vicios și notoriu pirat de la Blackbeard stând acolo, cu pălăria înclinată.

Bărbatul venise cu el în East End ca Dorian Blackwell, dar o întâlnire cu moartea și o criză de amnezie îi furaseră identitatea. De când o luaseră pe drumuri diferite, după moartea lui Caroline, fusese botezat Corbul pe nava lui de pirați, dar de curând se căsătorise și renunțase la porecla lui ucigașă pentru una nouă. Ashton Weatherstoke, contele de Southbourne. Prietenii îi spuneau însă Ash.

— Îți vine să crezi cum a fost nunta aia?

Ash se trase de guler, pe care-l purta imposibil de sus, ca să acopere cicatricile lăsate de soda caustică menită să-i dizolve corpul în mormântul comun din care se târâse în urmă cu 20 și ceva de ani.

Morley se ridică să dea mâna cu el, recunoscător să vadă o față prietenoasă în acea zi dificilă a vieții lui de adult. Ajunseseră așa departe de la zilele petrecute pe stradă, dar unele lucruri nu se schimbau niciodată, precum istețimea sardonică a nou-venitului.

— Nu am știut că ai fost invitat. Nu te-am văzut acolo, spuse Morley.

Ash zâmbi.

— Am fost, dar am refuzat invitația asta plictisitoare, doar că totul a ajuns în zădărnici din Londra peste nici trei ore. Un conte care a murit chiar în ziua nunții? Zvonuri despre crimă? Ce dezastru însângerat, nu-i așa, Cutter?

Morley trecu de prietenul lui și închise ușa.

— Ți-am spus să nu-mi mai zici niciodată așa!

Zâmbetul prietenului său se mări.

— Dar e numele tău, nu? Își ridică însă mâinile, capitulând în fața iritării care ardea în ochii lui Morley. Îmi pare rău, am încercat, dar nu pot să-ți spun Carlton și să-mi mențin expresia serioasă.

Ultimele cuvinte fură spuse printre râsete, ca pentru a-i demonstra ideea.

— Atunci spune-mi Morley, așa-mi zice toată lumea.

Se întoarse la biroul lui, ca să aranjeze hârtiile pe care le deranjase în toată graba lui. Le puse în grămezi ordonate. Una cu hârtii care aveau nevoie de semnături. Una ce necesita corespondență scrisă. Una care trebuia dusă la funcționarul lui, deoarece semnăturile și răspunsurile fusese deja făcute.

În tot haosul care-l înconjură, avea nevoie de ordine. Avea nevoie să gândească. Să decidă care să fie următorul pas.

Trebuia să controleze rezultatul.

Nu avea nevoie însă de întreruperi, nici măcar din partea unor prieteni de mult pierduți, proaspăt descoperiți, cu reputații criminale.

— Termenul „dezastru” nici măcar nu poate să descrie dimineața asta, zise el.

Își ridică privirea și se rezemă de birou cu ambii pumni, prea agitat să ia loc. Ce cuvânt putea folosi? Catastrofă? Cataclism? Nimic nu părea destul de puternic.

Trei etaje mai jos de locul în care stăteau, o femeie singură stătea închisă într-o celulă secretă.

O ucigașă? O mamă?

Iubita lui.

Prioritatea lui era să decidă ce avea să facă cu ea.

— Există vreun motiv pentru vizita ta, Dorian? Întrebă el.

— Ți-am spus să nu-mi mai zici niciodată așa.

Piratul îi aruncă o privire întunecată, care l-ar fi făcut pe un bărbat mai slab să imploră iertare. Sau milă. Era faimos pentru faptul că-i lipseau și una, și alta.

— Dar e numele tău, nu? zise Morley, aruncându-i bărbatului propriile lui cuvinte.

— *Touché.*

Ochii duri, ca de obsidian, ai lui Ash se împlânzîră, în timp ce se plimba prin biroul lui spațios. Citi elogiile de pe pereți, se uită la certificatul de cavaler, la mesajele din armată, la o baionetă ruptă, un glonț care fusese scos din coapsa lui în Afghanistan, expus într-un cutie făcută de regimentul lui.

Cataloage ale unei vieți pe care ar fi trebuit s-o trăiască împreună. O viață care le fusese furată de capriciile sorții.

Privirea neagră se împlânzi și mai mult, devenind mai familiară.

— Apropo de bărbatul care mi-a luat numele când mă credeai mort, Dorian o să ni se alăture pentru o discuție.

— Poftim? Morley se îndreaptă. Inima Neagră din Ben More, Regele lumii subterane a Londrei vine aici? În biroul meu? În mijlocul zilei?

Ultimele întrebări le rosti printre dinții încleștați.

— Fostul rege al știi-tu-ce. S-a schimbat, nu-ți amintești?

— Așa se presupune.

— E cel mai bun loc din centru unde să ne întâlnim și avem informații pentru tine și detectivul Argent, să le investigai.

Își ridică sprâncenele cu subînțeleș.

Morley își frecă gâtul, ca să disperseze tensiunea care se strânsese acolo.

— Ultima oară când Inima Neagră din Ben More a fost aici, l-am legat de un scaun și l-am bătut până când a fost la un pas de moarte.

— Eu nu-mi amintesc lucrurile chiar așa.

Ca și cum ar fi fost chemat de titlul său, subiectul conversației lor intră în biroul lui Morley și lăasă ușa deschisă în urmă, oprindu-se lângă Ash, propria lui sosie.

Pe Morley încă-l gădilau degetele să îl bată pe bărbat. Sau, ca acum, să-i șteargă expresia de vagă superioritate de pe față și să învinețească ochiul negru care nu era acoperit de un plasture.

Dar nu putea face asta. Morley și așa-zisa Inimă Neagră din Ben More făcuseră un armistițiu de curând de dragul bărbatului pe care amândoi îl numeau frate.

Adevăratul Dorian Blackwell, care era acum Ash, și un orfan pe nume Dougan Mackenzie fuseseră închiși împreună în închisoarea Newgate când erau mici. Deoarece semănau, având păr negru și ochi întunecați, fuseseră numiți Frații Inimă Neagră din Newgate, iar infama poreclă îi urmasse printr-o serie de ghinioane.

După presupusa moarte a lui Dorian în închisoare, Dougan Mackenzie, care era condamnat pe viață pentru uciderea unui pedofil, își asumase identitatea lui Dorian Blackwell și data lui de eliberare.

Trăise ca Dorian Blackwell timp de două decenii, fiind Regele lumii subterane londoneze, în timp ce adevăratul Dorian, care se târâse din mormântul comun fără să-și amintească nimic, trăise sub porecla de Corbul, Regele Mărilor.

Însă când Ash își amintise totul, nu i se păruse necesar să-și revendice numele de la bunul său prieten, din moment ce viața lui cu Lorelai Weatherstoke era întruchiparea unui final fericit.

Ash și Dorian deciseră să trăiască cu numele pe care le adoptaseră, nu cu cele cu care se născuseră.

Numai Morley și Argent știau asta și erau destul de derutați.

Însă cum Morley trăia și el sub un nume fals, nu putea să-i judece prea aspru.

Dorian se apropie de Ash, în timp ce ținea mâinile relaxat în buzunare. Îl lovi pe pirat cu cotul, într-un gest de camaraderie. Era un lucru extraordinar, deoarece lui Dorian nu-i plăcea să fie atins de nimeni, cu excepția soției lui, Farah.

Deși frații Inimă Neagră semănaseră foarte bine în tinerețe, timpul îi separase cumva. Când stăteau unul lângă altul, ca atunci, erau ușor de distins. Ash avea părul tuns scurt, iar pielea îi era măslinie și afectată de anii petrecuți pe mare. Ridurile care se ramificau de la ochi și cele de la

gură erau sculptate în trăsături mai feroce decât expresia palidă, satirică, a lui Dorian.

În ciuda peticului de la ochi, Dorian era în continuare foarte chipeș. Era mai voios decât sosia lui, piratul, avea părul lung până la guler și era o idee mai solid decât Ash.

— Au venit problemele, spuse Dorian și îl întâmpină pe Argent cu o bătaie pe umăr când bărbatul cu părul de culoarea chihlimbarului intră în birou, cu o cafea și o hârtie în mână.

Argent îi făcu un semn fostului său angajator. Cel puțin el avu bunul-simț să închidă ușa în urma lui, izolând adunarea lor clandestină de un departament de detectivi din ce în ce mai curioși.

— Dumnezeule, spuse Morley. Nu am timp pentru probleme dacă mi le-ați adus la ușă. Nu azi.

— Ei bine, având în vedere contele care se răcește la morgă, aş spune că am ajuns la timp, spuse Ash, care se duse la fereastră și dădu perdeaua la o parte, dezvăluind o vedere spre Parlament. Voiam să vorbim despre comisarul Goode cu tine după nuntă, dar situația s-a precipitat.

— Ce e cu el?

— Ceva e putred, zise Dorian. Și cu cât ne apropiem mai mult de Yard, cu atât miroase mai puternic.

— Ieșiți afară amândoi, strigă Morley. Nu am timp pentru dramele voastre criptice azi.

— Nu ai timp pentru corupție în propriul tău departament?

Ash își arcui o sprânceană și îi aruncă o privire plină de înțeles lui Morley.

— Avem informații că Goode are nevoie de niște lecții ca să-și reamintească principiile, îi spuse Dorian, arogant. La cine altcineva să ne gândim, dacă nu la tine, Morley? Locul ăsta e viața și soția ta, iar umbrele justiției îți sunt amantă. Goode e bărbatul perfect pe care să-l distrugi, mai ales pentru cariera ta. Ai putea să-i iei locul.

Morley dădu din cap, respingând ideea. Tocmai azi, din toate zilele? Nu putea să scape de numele Goode?

— De ce aş face așa ceva? Ce ați auzit?

Ash se întoarce de la fereastră. Lumea îi cădea peste cicatricile care se târau spre gâtul și maxilarul lui. Când vorbea, o făcea cu mai puțină inflexiune decât corespondentul lui mai demonstrativ.

— Titlul de nobil al lui Goode a fost clădit în urmă cu sute de ani, pe importul de lemn. Spre mica noastră insulă, dar știu din surse sigure: compania lui de transport nu duce doar lemn. Există o plantă considerată în Americi noul drog al secolului.

— Planta de coca, încuviință Morley. Am auzit de ea. Nu e chiar ilegal s-o trimiți aici și e folosită des în scop terapeutic.

Dorian scoase un zgomot dezgustat.

— E ilegal dacă substanța nu e declarată la vamă și dacă nu e livrată doctorilor, ci distribuită monștrilor obsedați de către polițiști care sunt doar o idee mai răsați decât agenții care împart bătaia dacă nu sunt plătiți la timp.

Morley își mută privirea de la Dorian la Ash și apoi la Argent, care îi studia pe bărbații bruneți din locul unde se rezema de perete.

— Sunteți siguri de asta? întrebă el.

Ash încuviință.

— Sunt sigur că plantele vin de pe vasele lui, deși nu pot să-ți zic unde sunt rafinate în cocaină.

— Și sunt sigur că drogul e împărțit pe străzi de ofițerii tăi, insistă Dorian. Și în cartierele sărace, și în cele bogate.

— Cât de sigur? insistă Morley.

— Pe cât de siguri suntem că tu nu ai nimic de-a face cu asta, spuse Ash. Și avem toate dovezile de care ai nevoie ca să deschizi o investigație nouă. Dar, având în vedere că omul ăsta e singurul tău superior și nu ai niciun mod prin care să-ți anchetezi ofițerii în tăcere, aș sugera ca investigația să fie făcută de Cavalerul Umbrelor.

Cavalerul Umbrelor. Voia să fie genul de om care-și ancheta colegii? Chiar ignorase ce putea comisarul să facă pe la spatele lui?

Morley îi privi pe cei trei bărbați care stăteau în fața

biroului lui. Trei bărbați care fuseseră cândva trei băieți puși la pământ chiar de legile care ar fi trebuit să-i protejeze. Între ei se crease o legătură când erau adolescenți, în închisoarea Newgate, și nimic nu ar fi putut s-o distrugă.

Drumul lui Morley îl dusesese în cu totul altă direcție. O direcție care devenise o linie între ei. O linie la fel de tangibilă ca biroul în spatele căruia stătea.

Era singur.

Cei trei aveau să fie mereu împreună. Și, oricâtă încredere aveau în el, Morley nu se aflase niciodată în interiorul unei închisori și, prin urmare, avea să fie mereu în afara grupului lor.

De cealaltă parte a liniei.

Fusese de acord cu asta, pentru că viața lui devenise una a ordinii și înregimentării, în timp ce viețile lor erau haos și anarhie.

Și Cutter urmase odată legile străzii.

Dar Carlton nu putea face asta. El nu exista în afara limitelor. Voia ca acestea să fie explicate dar, ca să vadă exact parametrii în cadrul cărora lucra. Era un bărbat creat în război și apoi șlefuit de forța poliției.

Doar că, în ultimul timp, limitele deveniseră neclare din cauza Cavalerului Umbrelor. Iar una dintre limite o întrecuse atât de mult, că nici nu o mai vedea.

Iar consecințele aveau să devină catastrofale.

Se așază pe fotoliul lui din piele. Picioarele acestuia nu mai păreau atât de stabile. Se simțea ca și cum putea în orice moment să cadă de pe tronul lui.

— Aud ce spuneți și sunt de acord că e nevoie de mai multe investigații, dar există o complicație în ceea ce mă privește.

— Spune-ne, zise Dorian. Ești un bărbat faimos de necomplicat. Morley trecu cu vederea replica, pentru moment.

— Am devenit un pic... Căută cuvântul potrivit. Consumat? Obsedat? Încurcat?... Implicat cu fiica comisarului Goode.

Argent devenise dintr-odată atent.

— Care? Nu are mai multe?

Morley înghiți. Știa că odată ce spunea asta, nu putea să mai ia informația înapoi. Avea să de dureros să le suporte reacțiile, dar posibil util, dacă-l putea îndruma.

— Cea a cărei nuntă a fost întreruptă de o crimă, bombăni el.

— Bine lucrat, Morley, exclamă Ash. Asta nu a fost... acum... cât, trei minute?

— Ore...

Ash nu păru să-l asculte.

— Tehnic, nu e văduvă, așa că nu trebuie să aștepti un an... Morley interveni.

— Nu, idiotule, nu s-a întâmplat azi. Ci acum trei luni.

Dorian oftă exagerat și adoptă o atitudine conservatoare.

— O aventură, Morley? Un inspector-șef și cavaler al regatului. Cât de condamabil!

— Lipsit de principii, adăugă Ash, cu zâmbetul pe buze.

— Așa e, zise Dorian. Ce părere vor avea cei de la biserică? Morley nu avea forța necesară să le răspundă și își îngropă capul în mâini.

— Mă tem că e mai rău de atât. Am închis-o într-una din celulele de jos.

Tăcerea care se așternu îl făcu să ridice privirea, dar nu găsi uimirea la care se așteptase.

De fapt, acești trei bărbați cu reputații teribile păreau să încerce să nu zâmbească.

— Morley, dacă e să fiu sincer, o mică răpire nu e un impediment insurmontabil. Ash ridică din umeri. Arată-mi un bărbat din camera asta care nu a fost nevoit să-și închidă iubita într-un fel de închisoare înainte ca aceasta să fie de acord să devină soția lui.

— La mine a fost un castel scoțian, spuse Dorian nostalgic.

— Pe lângă turnul tău scoțian, plusez cu o navă de pirați, se lăudă Ash.

— Dulap, adăugă Argent monosilabic.

Cei trei râseră și, nu pentru prima oară, Morley fu cuprins de un val de simpatie pentru soțiile lor.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Ash, după ce-și șterse zâmbetul de pe față cu dosul mâinii.

Morley își lipi câte două degete de fiecare tâmplă și începu să le miște în cercuri. Avea să regrete asta, dar trebuia să mărturisească. Ca să elimine păcatul care îl apăsase de atâtea săptămâni.

Pentru că trecuse atât de mult timp de când se simțise atât de pierdut.

— Ați auzit de Burlacii de la St. James?

Ash și Argent scuturară din cap, dar Dorian încuviință.

— Femeile nobile plătesc sume mari de bani pentru serviciile lor sexuale. Madam Regina, care conduce bordelul meu, a sugerat să recrutăm câțiva de la Henrietta Thistledown.

— Ei bine, într-o noapte, acum trei luni, ieșisem...

— Să fii justițiar? întrebă Dorian.

— Să investighez, îl corectă el.

— Nimeni altcineva nu investighează purtând o mască, dar continuă.

Din nou, trecu cu vederea replica.

— Investigația mea despre câțiva oameni uciși m-a dus la localul domnișoarei Henrietta, unde lucraseră ca Burlaci. Eram în grădină și domnișoara Goode m-a confundat cu... Nu putea să pronunțe cuvântul.

Ash rămase cu gura deschisă.

— Un gigolo?

Dorian îl privi neîncrezător.

— E oarbă?

Morley se rezemă în scaun, blestemându-se că le spusese ceva atât de important.

Argent se aplecă în față, fascinat.

— Și?

— Și... am...

Morley făcu un gest care ar fi putut însemna orice.

— Dumnezeuule, să nu-mi spui că ai făcut asta!

Dorian clătină din cap, ca și cum îl implora să nege totul, dar spera că n-o s-o facă.

— Trebuie să mă așez.

Argent se întinse după scaunul de la biroul lui și se rezemă de el.

— Trebuie să beau ceva.

Ash se duse la dulapul de lângă ușă.

Dorian rămase unde era, privindu-l pe Morley.

— Ai dezvirginat fiica unui baron, ba nu, a unui comisar, pe fiica șefului tău, înaintea nunții ei și ai făcut-o să plătească pentru asta? Dumnezeu, Morley, te-am judecat greșit în tot acest timp. Sunt impresionat.

— Nu ai de ce, îl avertiză Morley.

— Nu fi supărat, spuse Dorian. Sunt sigur că ai făcut-o cum trebuie și cu atenție, așa cum faci orice altceva, și apoi ai compensat cu munți de vinovăție și autoflagelare și nopți nedormite.

Morley își încrucișă brațele la piept.

— Nu mai vorbesc despre asta cu tine.

Niciodată nu se autoflagelase, nemernicul nu știa despre ce vorbește.

Ash făcu un pas în față, cu băutura în mână.

— Nu-l băga în seamă pe Dorian!

Dorian se prefăcu indignat.

— Vorbește în numele tău. Nu eu mă rostogolesc pe pământ cu debutante logodite.

Toți se uitară la Morley și pierdură bătaia cu voioșia.

— Nu știam cine era atunci, explică Morley întunecat. Altfel nu aș fi atins-o.

Ash se duse în spatele biroului, unde era Morley, și puse paharul în fața lui. Se rezemă de margine și îi turnă lui Morley din paharul lui, apoi îl bătu pe umăr.

— Eu, unul, sunt încântat, spuse el, încurajându-l să bea. Trăiai ca un călugăr și, să fim sinceri, niciodată nu ai fost foarte priceput cu femeile.

— Un călugăr? pufni Dorian. Eu mă temeam că e un afurisit de eunuc.

— Sau avea o predilecție teribilă, adăugă Ash.

— Asta nu m-ar fi deranjat așa mult, interveni Argent, refuzând un pahar cu o mișcare a mâinii, în timp ce-și bea cafeaua. Niciodată nu am încredere într-un bărbat fără o latură întunecată.

Dorian se rezemă de perete și, cu o licărire crudă în ochi, spuse:

— În tot timpul ăsta, mă temeam că nu ai iubite pentru că erai încă îndrăgostit de soția mea.

— Destul.

Morley goli paharul de whisky și îl lovi de masă destul de tare cât să-l audă și cei de la etajul inferior. Pentru un bărbat care nu credea în miracole, știa că era martorul unuia în acel moment, când toți trei îl priveau într-o tăcere binecuvântată.

„N-o să dureze mult”, se gândi el cu amărăciune.

Toți fuseseră niște răufăcători taciturni, înainte ca femeile lor să-i facă fericiți.

Bărbații fericiți nu păreau să se sature vreodată de conversație.

Cu excepția lui Argent, care vorbea numai când era absolut necesar s-o facă.

— Ce furios ești, Morley, îl tachina Dorian. Am atins un punct sensibil?

Ash îi aruncă o privire dezaprobatoare lui Dorian peste umăr.

— Asta a fost o lovitură sub centură, Dorian, chiar și pentru tine. Toți suntem bărbați furioși. Tocmai furia asta ne împinge pe toți să triumfăm.

— *Au contraire, mon frère*. Inima Neagră din Ben More își învârti o mustață imaginară, fără să-i pară rău. Suntem iscușiți. Așa facem ce trebuie făcut.

— Asta nu e o glumă, e viața mea, scrâșni Morley printre dinți. Ea m-a cunoscut drept Cavalerul Umbrelor. Am avut o aventură scandalosă pentru o noapte. Iar acum e în închisoare, după ce, cel mai probabil, și-a ucis logodnicul și e posibil disperată să spună oricui ascultă secretele mele.

— Te-a recunoscut drept Cavalerul Umbrelor? îl

întrebă Argent serios.

Morley încuviință, simțindu-se învins.

— Asta nu e tot, nu-i așa? zise Argent, în timp ce-l fixă cu privirea. E ceva ce nu ne spui.

Morley ridică fruntea. Argent nu avea cum să știe, dar nemernicul era un geniu enervant când venea vorba de cititul oamenilor.

— Te șantajează, sau ceva de genul ăsta?

Morley dădu din cap.

— Și mai rău. Susține că am lăsat-o însărcinată în noaptea aia.

La auzul acestui lucru, toată jovialitatea se scurse din cameră, în timp ce gravitatea situației transforma aerul în ceva greoi și întunecat.

În ciuda tuturor diferențelor lor, toți patru aveau un lucru în comun. Crescuseră fără tați. În cele mai bune cazuri, aceștia îi abandonaseră, iar în cele mai rele, încercaseră să-i ucidă.

— Ai motive s-o crezi? întrebă Dorian. Ai văzut dovezi ale sarcinii ei sau e pur și simplu disperată să se salveze?

— A angajat un gigolo, spuse Ash cu atenție. Deci există posibilitatea ca tatăl copilului ei să fie mai mulți bărbați.

Morley se gândi la asta, apoi respinse noțiunea cu violență, verbalizând teama pe care o avea de câteva săptămâni deja.

— Nu cred c-a mai avut un iubit înaintea mea.

Dintr-odată, toți bărbații păreau să se simtă incomod, dar Dorian spuse:

— Ei bine... adică... există un mod simplu de a-ți da seama.

— Nu la... modul în care noi... Dumnezeu... nu știu!

Morley își îngropa mâinile în păr și trase de el.

— Mi-e teamă să întreb, dar cu toate astea, sunt nerăbdător să aflu, spuse Argent, ca și cum acest lucru îl surprinsese.

Morley își dorea să poată fi oriunde altundeva în lume. Nu putea să recunoască faptul că fusese atât de pasional,

că nu observase bariera fizică a virginității ei.

Că îmbrățișarea ei fusese atât de dulce. Corpul atât de strâmt, dar atât de primitiv. Gemetele ei ar fi putut fi de plăcere sau durere, dar cuvintele ei fuseseră toate încurajatoare.

Continuă cu atenție.

— Nu avea... experiență, dar nici nu am observat vreun... impediment fizic. Nu era o floare delicată și timidă, evident, având în vedere că ea m-a abordat. Dar nu era nicio vulpiță. Aflase de infidelitatea contelui de Sutherland și era furioasă din cauza egoismului lui. Voia un iubit al ei.

Nu vru să le spună mai multe. Să le spună cât de adorabilă fusese. Și cum el fusese pe marginea orgasmului din clipa în care se sărutaseră. Că fusese sub fusta ei în timp ce se ospăta din ea până când tânăra atinsese orgasmul și nu-și dăduse seama dacă era șocată sau aștepta mai mult. Agitată sau experimentată.

Cu toate astea, știuse că fusese primul ei orgasm. Tânăra nu lăsase niciun dubiu în privința asta.

— A făcut să pară că logodnicul ei era un iubit egoist, se apără el, în fața nimănui de data asta. Dar nu pot să zic sigur că știa asta din experiență. Și nu s-a mai întors la localul domnișoarei Henrietta. Am plătit să fiu informat când o făcea. Deci șansele să-și fi închiriat un alt iubit sunt slabe.

Deși, dacă se gândea la asta... ar fi putut seduce orice bărbat cu o simplă mișcare din deget.

— Atunci de ce se căsătorea, dacă el era infidel? întrebă Ash.

— Practic vorbind, nu a făcut-o, le reaminti Argent. A fost găsită ținând în mână pumnalul care l-a ucis.

— În flagrant. Morley oftă. De ce ar face asta? De ce ar face orice din toate astea?

Ash ridică din umeri, ca și cum nu conta.

— Nu e treaba noastră să înțelegem mințile misterioase ale femeilor.

— Sau ale oamenilor în general, încuviință Argent.

— Poate a fost de acord să se căsătorească cu el

pentru că nu voia să aibă un copil din flori, zise Dorian, bastardul unui marchiz.

— E o posibilitate. Sau voia ca fiul meu să fie următorul conte de Sutherland.

— Poți s-o învinovățești? Argent avea talentul de a găsi latura practică într-o situație încărcată emoțional. Sarcina asta face să fie mai puțin probabil ca ea să-l fi ucis pe bărbatul care ar fi scos-o din încurcătura asta. Ar fi fost marginalizată de familia ei și de societate dacă copilul s-ar fi născut fără acoperirea unui nume. E extraordinar la ce renunță femeile pentru copiii lor... spuse Argent.

— Asta, dacă Sutherland n-a aflat și n-a amenințat s-o distrugă cu acest secret, concluzionează Morley.

— Cutter.

Ash pronunță numele care nu era scris în niciun document și nu era pronunțat de nimeni din lume, ci doar de ghinionistii care-l cunoscuseră în urmă cu decenii.

Privirile li se întâlniră și, dintr-odată, Ash nu mai era regele pirat, sau Corbul, ci băiatul acela cu ochii negri. Cel cu care se plimbaser pe străzi și se bătuse, furase mâncare și crease viitoruri imposibile.

— Felicitări, Cutter. Buzele lui Ash se ridicară în fantoma unui zâmbet, privirea lui întunecată devenind aproape tandră. O să fii tată.

Greutatea aceluia cuvânt îl lăsă fără aer. Tată. Renunțase la visul ăsta în urmă cu mulți ani.

— Ce o să faci în privința asta?

Dorian, tatăl topit după cei doi copii ai lui, îi aruncă poate prima privire de compătimire pe care i-o aruncase vreodată.

Morley se ridică și trecu de toți, luându-și jacheta de unde și-o agățase.

— O să-mi fac treaba.

Capitolul 7

— Nu eu l-am omorât.

Acesta fu primul lucru pe care-l spuse tânăra când Morley coborî scările spre camera de interogatoriu, aflată în subsolul de la Whitehall Place, nr. 4, ducând cu el o găleată cu apă caldă și săpun.

Prudence. Numele ei era Prudence Goode. Acum știa asta.

În ultimele decenii, această cameră fusese folosită pentru interogatorii de tip tortură. Deși pereții fuseseră curățați de un milion de servitoare diferite, Morley încă simțea mirosul sângelui. Acesta atârna în aer ca o condamnare, oferindu-i un iz metalic și condimentându-l cu mucegai și disperare. Acolo îl bătuse pe Dorian. Folosise locul ca să ascundă trădători pentru Ministerul de Interne și alți criminali cunoscuți.

În mijlocul pietrei cenușii, tânăra stătea ca o floare albă pătată, destul de ghinionistă cât să orneze un câmp de luptă.

Răvășită și pătată de sânge.

Morley simți un nod în piept. Prudence era atât de dulce. Atât de minunată și mică și îngrijorător de palidă.

Crezuse că întâlnise destui criminali, atât bărbați, cât și femei, cât să nu fie impresionat de trăsăturile aparent inocente. Cu toate astea, se lupta cu cavalerul din ei, care voia s-o ducă departe de toate acestea și s-o închidă într-un turn undeva, unde avea să fie în siguranță.

Unde avea să fie a lui.

— Am trimis după o rochie curată, spuse el, în timp ce trase un scaun cu trei picioare din colț și se așeză în fața băncii pe care stătea ea.

Cătușele de la mâini nu erau prinse de nimic, ar fi putut să se miște liniștită. Dar tânăra rămăsese pe loc, ținându-se de abdomen, ca și cum susținea ce era înăuntru.

Mai mult ca sigur că era un gest matern.

Morley stătea destul de aproape cât să-i vadă fiecare expresie, dar destul de departe cât să nu o înghesuie.

Destul de departe cât să nu se întindă după ea, așa cum își dorea, în mod absurd, să o facă.

În noaptea când se întâlniseră, Prudence fusese uimitor de palidă. Dar azi, până și nuanța de roz din obraji dispăruse. Buzele ei erau lipsite de culoare. Părea mai slabă acum, mai puțin robustă și plină de viață.

Camera în care se aflau aveau efectul ăsta asupra unei persoane.

Ca și crima.

Când tânăra își ridică privirea, Morley făcu o altă descoperire uimitoare. Crezuse că ochii ei erau închiși la culoare, ca ai lui Dorian sau Ash, dar se înșelase.

Erau de culoarea cerului înainte de lăsarea nopții. Un albastru profund, plin de suflet.

Se măriră când îl văzură. Erau copleșiți de suferință și teamă.

— Nu eu l-am omorât, repetă ea, pe un ton aspru de la lacrimile neplânse și frigul din cameră.

Morley era obișnuit să fie mințit și putea să detecteze un mincinos cu o acuratețe uimitoare. Putea să evalueze imediat ce fel de bărbat avea în față.

Dar femeile... Ce creaturi derutante erau!

Citi adevărul pe fața ei și părul atât de improbabil.

Faptul că acum avea dubii asupra abilității lui de a interpreta orice.

Morley așeză găleata între ei și rămase tăcut, în timp ce-și dădu jacheta jos și-și suflecă mânecile. Așeză un scaun în fața ei și se rezemă de el. Apoi, luă cârpa umedă din apa caldă, o dădu cu săpun și i-o întinse.

Tânăra îl privi îndelung, împletitura menită să fie folosită drept coroană pentru voalul ei mișcându-se într-o parte.

— M-ai auzit? Întrebă ea. Am zis...

— Te-am auzit.

Își țină în continuare mâna întinsă, până când Prudence luă cârpa. Sângele de pe mâinile ei nu mai era proaspăt, iar o parte din el se cojise de pe pielea albă a degetelor. În alte părți, se uscaseră în nuanțe culori mai închise, stacojii.

Morley îi trecu cârpa udă peste ambele mâini și o lăsă

să înmoaie dovezile.

— Există motive ca să ucizi, domnișoară Goode.

Vocea lui răsună delicat pe pietrele din jur, iar Morley se strădui să-și păstreze tonul blând.

Tânăra îl privi, iar inima lui se topi... sau creșcu... nu-și dădea exact seama care anume. Atât timp uitase că avea una, că fiorii pe care-i simțea în piept puteau însemna mai multe lucruri.

— Poate Sutherland te-a rănit sau te-a molestat? insistă el. Te-a amenințat pe tine sau copilul?

Un copil. Copilul lui.

Dacă asta se întâmplase, atunci l-ar fi omorât pe bărbat cu mâinile lui.

Prudence dădu din cap cu putere.

— Era un nemernic, un mincinos și un crai, dar George nu m-a abuzat niciodată fizic. În ciuda furiei mele, nu mi-am dorit niciodată să moară.

— Erai geloasă.

Morley luă cârpa udă, o băgă din nou în găleată, apoi se concentrează pe o singură mână, ștergând-o între degetele ei mici și elegante și în jurul unghiilor. Gestul era atât de intim, dar nu asta fusese intenția lui. Nu voia decât să fie bun.

— Erai destul de geloasă cât să vii la mine în noaptea aia. Poate după atâta timp, gelozia s-a transformat în isterie, o furie hrănită de stările sarcinii.

Prudence încercă să-și tragă mâna, dar el o ținu cu putere.

— Chiar sugerezi că am fost destul de isterică în ziua nunții cât să-l înjunghii pe George cu o relicvă dintr-o biserică unde clar aveam să fiu descoperită?

Morley o trase mai aproape și-i fixă privirea cu a lui.

— Încerc să-ți ofer o apărare.

— Nu am nevoie de o apărare, scrâșni ea printre dinți. Am nevoie de cineva care să mă creadă. Și știi de ce mai am nevoie? De un soț. Aveam nevoie de protecția lui George pentru copilul pe care l-am făcut noi doi. Pentru că m-ai părăsit în seara aia. Nu mi-ai lăsat nici măcar un

nume.

Acuzația îl străpunse ca o lamă. Îi lăsă vulnerabil și rănit.

Pentru că Prudence avea dreptate. Dacă ar fi avut un mod de a-l contacta, poate nu ar fi rămas logodită cu Sutherland.

— Asta e una dintre greșelile numeroase pe care le-am făcut în noaptea aia, oftă el, în timp ce-i dădu drumul la mână și se întinse după cealaltă.

Pentru o clipă, singurele sunete din camera umedă erau picăturile de apă care cădeau în găleată și respirațiile lor sacadate.

— Știi cine ești.

Cuvintele ei șoptite îl străpunseră cu forță, acostându-l din toate părțile.

Morley îi aruncă o privire tăioasă.

Privirea ei rămase concentrată pe locul unde pielea mâinii ei ieșea la iveală de sub stratul de sânge închegat.

— Mi-am dat seama când citeam ziarele săptămânile trecute. Nu erai un burlac de la St. James. Mi-ai spus că ești o umbră. Cred că ești Cavalerul Umbrelor.

— Ești isteată, fu răspunsul lui.

— Am tot încercat să-mi dau seama de ce acest adorat salvator al orașului, acest justițiar moral care are reputația că-i protejează pe inocenți, mi-a luat virginitatea.

Încă nu putea să-l privească, iar Morley n-o învinovăța.

Nările i se umflau când respira, iar mâna care era într-a lui îi tremura.

Îi era frică.

— Am acceptat doar ce ai oferit de bunăvoie.

Asta era adevărul, nu o apărare. Era un netrebnic pentru că făcuse asta. Un desfrânat și un escroc și cel mai rău tip de nemernic. Dar nu-i furase virginitatea. Nu i-o luase. Revendicase doar premiul pe care ea i-l oferise într-un pachet atât de apetisant. Și el, la rândul lui, îi oferise ceva. Îi oferise plăcere. Blândețe și respect, îi oferise un copil.

La naiba.

— Sub un pretext fals. Tânăra îl înjunghie în sfârșit cu o privire rănită și acuzatoare. M-ai lăsat să cred că plăcerea era vocația ta. Tot ce ținea de tine în seara aia era o minciună. Vocea, accentul. Dumnezeu. Mi-am pierdut virginitatea cu un bărbat pe care tata îl cunoaște. Tu știai cine sunt?

— Nu, zise el cu fermitate, înmuind cârpa în apă și trecându-i-o peste degete. Știi că nu ne-am întâlnit niciodată și o să te rog să mă ierți că nu sunt la zi cu toate nunțile societății, nici măcar cu cea a superiorului meu.

— Atunci... de ce?

Întrebarea ei îi opri mâna lui Morley, iar de data asta, el fu cel care nu putea s-o privească.

— De ce ai făcut dragoste cu mine? insistă ea.

Și el își pusese aceeași întrebare de săptămâni întregi.

— Nu am făcut dragoste cu tine, am făcut sex. Am făcut-o pentru că mi-ai cerut.

O făcuse pentru că tânăra avea ceva ce foarte puține femei aveau. O alură imposibil de definit, care îl făcea să uite de rațiune și consecințe.

O făcuse pentru că fusese înfometat și disperat după atâtea lucruri în viață, dar nicio privare nu o resimțise atât de puternic până când tânăra i se oferise ca un ospăț.

Prudence tresări, ca și cum Morley o lovise, iar bărbatul își urî imediat cuvintele. Dar nu avea de gând să le ia înapoi. Nu voia s-o lase să creadă că are vreo putere sexuală asupra lui, sau orice fel de putere.

Deoarece trebuiau să stabilească un precedent dacă asta avea să funcționeze.

Morley rămase tăcut. Așteptă următoarea ei mișcare. Se așteptă ca Prudence să-i ceară ceva. Să folosească acea noapte pe post de șantaj și să-l amenințe că-i va spune tatălui ei.

— Am vrut cu disperare să te găsesc, șopti ea, ca și cum nu-i venea să creadă. Iar tu fuseseși mereu aici, un șarlatan care se dă drept gentleman.

Tânăra nu ştia nici măcar jumătate din toată treaba.

— Un gentleman nu e decât o şaradă, spuse el rigid, în timp ce reîncepu să-i cureţe mâna.

— Poftim?

— Milioanele de reguli după care trăieşte un gentleman, sau o lady, nu sunt decât o prefăcătorie, nu? Un construct menit să ascundă cine suntem cu adevărat. Ce credem. Ce vrem. Nu suntem decât nişte bestii artificiale.

— Nu... Regulile noastre de civilizaţie ne separă de bestii.

— Prostii. Regulile ne oferă cuşti drăguţe pentru bestiile care se ascund în noi. Şi le permit celor ca tine să se plaseze deasupra restului oamenilor. E un mod de a-i identifica pe cei care cred că sunt mai buni decât restul oamenilor, prin accidentul naşterii şi lecţiilor riguroase. Scoase un sunet de amărăciune. Oricine poate să înveţe. Uită-te la mine.

— Ce vrei să spui?

Prudence îşi trase mâna, care devenise alunecoasă din cauza săpunului.

Morley voia să-i arate exact cine era. Exact cu cine avea de-a face.

— Vin din nimic. Mai jos de atât chiar. Accentul despre care ai spus că e o farsă e cel cu care m-am născut. Vorbeam ca toţi şobolanii de pe stradă şi indivizii nobili nu dădeau doi bani pe mine. Arătă spre perete, dincolo de care oraşul era plin de copii nedoriti. Dar m-am antrenat să mă port ca ei. Să arăt şi să vorbesc şi să mă îmbrac ca ei. Iar acum... fac pe poliţistul cu toţi. Cu întreg oraşul. Iar cineva dintre ei o să fie soţia mea.

Tânăra îşi ridică mâna la ochi.

— Spune-mi că nu eşti logodit.

Morley aruncă cârpa în găleată şi se ridică.

— Nu fi obtuză, e evident că mă refeream la tine.

— Ce? În niciun caz!

O furie intensă crescuse în el. Furie pentru fiecare copil nedorit. Pentru fiecare dragoste care nu fusese reciprocă. Pentru fiecare copil respins, născut în clasa de jos, făcut să

simtă că nu era destul de bun.

— Nu mi se pare că ai de ales, zise el pe un ton calm. Dacă ești însărcinată cu copilul meu, o să-l cresc și cu asta, basta. Oricum, e cel mai bun mod de a te scoate din încurcătura în care ești.

Tânăra își puse mâinile în poală.

— Tatăl meu nu o să fie de acord cu asta.

— Ba o să fie acum.

Morley avea să se asigure de asta.

— Dar...

Ridică cătușele de la mâini.

— O să ajungem și la asta, zise Morley întunecat, în timp ce ridică găleata cu apă și se îndepărtă.

Câte o catastrofă pe rând.

Capitolul 8

Cătușele aveau multe forme, își spuse Prudence. Ea avea de ales între două – și orice alegea, avea să le poarte până la moarte. Fiecare își lăsase amprenta asupra corpului ei. În timp ce stătea în salonul ei... ba nu, al lui Morley... trasa cu degetele cercuri ce dispăreau de iritare pe încheieturi, unde avusese cătușe mai devreme, când fusese dusă într-o întâlnire privată, în fața unui judecător care-i ridicase detenția.

Făcuse asta numai după ce inspectorul-șef îi promisese o sumă impresionantă de bani ca garanție pentru ea, apoi o dusesse la notar, ca să-i înlocuiască cătușele cu un inel.

În ciuda situației, Morley fusese cel care părea că se duce la închisoare. Rostise rigid jurămintele și semnase actele, apoi o dusesse pe impresionanta lui terasă din Mayfair.

Unde aștepta familia lui Prudence.

Tânăra se uită la inel. Simbolul eternității. Acea zi fusese o afurisită de eternitate.

Purtaseră cu toții o conversație stângace, pe parcursul unei cine incomode în cadrul căreia, slavă Domnului, surorile ei gemene mai mici, Felicity și Mercy, fuseseră destul de vioaie la 19 ani cât să vorbească încontinuu atunci când tăcerea amenința să se lase.

După trei feluri somptuoase, dar scurte, femeilor li se ceru să se retragă în salon, pentru ca bărbații să poată vorbi.

Vorbeau deja de prea mult timp.

Prudence se uită la ușă. Tatăl și soțul ei discutau, ba nu, îi decideau viitorul. Nu ar fi trebuit să fie și ea acolo? Nu ar fi trebuit să aibă un cuvânt de spus?

Un nod de teamă i se opri în gât și, oricât de mult încerca, nu reușea să-l înghită.

Nu avea de ce să fie surprinsă. Când avusese ea putere asupra propriei vieți? Mai ales când venea vorba despre căsătorie.

Nu era ca și cum Sutherland fusese prima ei cerere. Avusese oferte de la baroni, lideri străini și demnitari, un viconte și chiar și un magnat american de care îi plăcuse la un moment dat.

Dar tatăl ei îi respinsese pe toți, așteptând o ofertă care nu mai părea să vină până când tânăra se trezi că-i trecuse vremea.

Honorina fusese cea care sugerase de mult timp o uniune cu George. William, soțul Honoriei, era îndrăgostit de ea și-i era complet devotat. Woodhaven și Sutherland erau prieteni foarte buni și voia ca prietenul lui cel mai bun să se căsătorească cu sora soției lui, chiar dacă fu nevoit să insiste.

George recunoscuse asta.

— Nu m-am gândit niciodată să am o soție. Îmi pare rău că o să rămâi cu mine pe cap, pentru că sunt convins că o să fiu un soț groaznic.

O atinsese pe bărbie și toți râseseră, ca și cum viața avea să fie o glumă.

Dar, de fapt, răsesea de ea. Săraca Prudence. Ea avea să fie blocată acasă, în timp ce soțul ei își cheltuia averea pe alte femei. Avea să piardă totul la jocurile de noroc, ea nu putea să aibă niciun cuvânt de spus despre asta.

Dar cel puțin copilul ei va avea un nume.

Ironia era că tot ce-și dorise Pru vreodată fusese să devină soție și mamă. Nu simțea nevoia să devină o matroană nobilă realizată și influentă, nicio femeie singură modernă cu idei progresiste. Lăsa asta pe seama femeilor cu minți mai ascuțite și mai curajoase decât a ei.

Ea era fericită să-și petreacă timpul concentrându-se pe plăcerile simple. Călăritul în zilele frumoase și cititul cărților în cele urâte. Mersul la cumpărături cu surorile ei. Mersul în vizită la prietene. Participarea la lecturi interesante, producții teatrale și mersul la concerte.

Nu visa la o viață importantă, ci la una fericită. Una alături de un bărbat chipeș, care o iubea, și copii sănătoși, care să le umple viețile de bucurie.

Iar acum, părea că o greșeală făcută într-o grădină cu zâne declanșase o viață de suferință, de scandal și, cel puțin pentru moment, detenție în casa soțului ei, până când bărbații care știau mai bine ce era de făcut luau niște decizii.

Era îndeajuns cât s-o distrugă.

— M-ai auzit, Prudence? Întrebarea ascuțită a baroanei Charlotte Goode o scoase din starea în care era.

Pru își ridică degetele la tâmpilele care o dureau, devenind dintr-odată copleșită de epuizare.

— Îmi pare rău, mamă, ce spuneai?

Lady Goode își țuguie buzele, strânse șalul în jurul umerilor ei și tremură.

— Vorbeam despre șemineul stins, dragă. Mă întreb dacă noul tău soț își permite să încălzească toată casa.

Având în vedere cât plătise Morley pentru libertatea ei, și asta, fără să clipească, Pru nu avea niciun dubiu că bărbatul era capabil să susțină casa. Deși pentru o casă așa de mare, părea să fie o lipsă alarmantă de angajați.

— Este cald încă, mamă, spuse ea, încercând să nu-și dea ochii peste cap.

— Probabil nu a vrut să ne încălzim prea tare, mamă, îi sări în apărare Felicity, care stătea pe o canapea delicată cu vedere spre strada pietruită. Chiar și în lumina vagă a serii, coafura ei strălucea ca aurul.

Mercy, care nu fusese niciodată în stare să stea locului prea mult, îi dădu mamei ei un pahar.

— Bea niște sherry, o să te încălzească.

Baroana luă băutura, iar privirea ei întunecată și ascutită atinse totul, de la candelabrele aurii la mobila crem din salonul puțin decorat.

— Evident că trebuie să vorbești cu un decorator. Nu poți să trăiești în astfel de condiții. Casa e aproape goală și destul de veche, arată ponosită. Uită-te numai la geamuri, parcă se topesc. Și doar trei feluri de mâncare la masa nunții tale? E ca și cum...

— E ca și cum tocmai am fost eliberată de dimineață din închisoare pentru crimă, ca să fiu salvată de un bărbat care o să-mi ofere protecția poziției lui, zise Prudence tăios, ridicând vocea cu fiecare cuvânt pe care-l spunea. E ca și cum a avut la dispoziție doar câteva ore ca să organizeze totul și să ia în considerare nenumărate lucruri, dintre care cel mai puțin importante sunt felurile de mâncare de la o celebrare care e o farsă.

Mama ei pufni indignată.

— Credeam că am fost de acord să nu pomenim...

— Hai să nu o supărăm, mamă. Mercy se duse și se așeză lângă Pru. O luă de mâini și i le sărută. Săraca Pru, a avut niște zile foarte grele.

Prudence încercă să zâmbescă, dar nu reuși. Era ca și cum emoțiile ei fuseseră întinse la maximum și țipau să fie eliberate.

Foarte grele... era puțin spus pentru ultimele ei 48 de ore.

— Îmi place de Sir Morley, remarcă Felicity, care își puse un pahar de sherry. E atât de... ei bine, e un... Tot căuta cuvântul potrivit. Ei bine, mulți bărbați sunt fie

eleganți, fie chipeși, fie extrem de masculini, dar inspectorul-șef reușește să fie toate trei.

Pru își privi sora. Bineînțeles că Felicity cea romantică reușise să-i descrie soțul perfect.

Tocmai asta o atrăsese la el în noaptea aceea. Fusesse un sălbatic într-un costum elegant. O bestie care purta povara eleganței vestimentare. Dihotomia continua să o fascineze. Mercy o mângâie pe mână.

— Iar noua ta casă e minunată, Pru. Totul e atât de frumos și bine întreținut.

— Așa e. Camerele noastre din oraș arată ca niște dulapuri în comparație cu ea, adăugă Felicity încurajatoare.

Mercy încuviință.

— Oamenii plătesc sume mari pentru aceste locuințe vechi și spațioase. Pun pariu că acel candelabru e din import și vechi de cel puțin 100 de ani.

— Mercy, de câte ori trebuie să-ți tot spun să nu mai vorbești despre bani în public? se plânse mama lor. Și deși camerele noastre nu sunt atât de mari, au o atmosferă la modă.

— Aici e Mayfair, mamă, fiecare adresă e la modă, spuse Felicity oftând.

Gemelele o priviră pe Pru, iar tânăra o strânse de mână.

Mereu admirase istețimea întreprinzătoare și mintea ocupată a tinerei Mercy. Era ca și cum avea numeroase gânduri, care se intercalau, ca metrourele din stația Trafalgar, apoi se ramificau în la fel de multe direcții.

Ideile lui Felicity aveau mai puțină greutate și erau mai idealiste, modul lor de transport fiind un balon cu aer cald care plutea deasupra rafalelor puternice de vânt.

Oricum, erau niște fete minunate, îmbrăcate în mătasuri aprinse la culoare, și erau exact opusele lui Prudence și Honoria, care aveau înfățișări întunecate și faptele lor erau și mai și.

Înainte să poată răspunde, se auziră pași pe hol, apoi ușa se deschise, lăsând loc norului de furtună care era tatăl ei. Ochii de un albastru-închis, pe care toate îi moșteniseră

de la el, sclipeau a nemulțumire.

— Plecăm, zise el scurt.

Toate se ridicară.

— E totul în regulă? Întrebă mama ei nerăbdătoare.

Baronul îi aruncă o privire usturătoare lui Prudence, în timp ce spuse printre dinții încleștați:

— Totul a fost stabilit.

Morley stătea în ușă, arătând hotărât și enigmatic. Privi tabloul cu un vag interes. Detașat de tot.

Izolată.

Oare va putea ajunge vreodată la el? Felicity și Mercy o îmbrățișară, o sărutară și o felicitară pe Pru, amândouă având aceeași expresie de milă și îngrijorare.

— Ți-am lăsat o mulțime de lucruri din trusoul pentru nuntă, spuse Felicity. Când poți, să vii după restul.

Mama ei făcu o plecăciune în fața lui Morley, iar tatăl ei dădu mâna cu bărbatul, fiecare păstrând aparența bunului-simț.

Manierele soțului ei rămaseră impecabile, iar expresia lui, impenetrabilă. Stătea drept și îi privea pe toți în ochi.

Familia ei plecă fără să-i spună nimic lui Prudence.

Tânăra înghiți nodul blocat deasupra fricii care îi pulsa în gât. Oare avea să mai poată respira confortabil vreodată?

Morley stătea între ea și ușă, spatele lui lat încordându-se cu fiecare respirație adâncă, ca și cum se pregătea pentru ceva neplăcut. Precum ar fi să se întoarcă să-și inspecteze soția nedorită.

Părul tuns scurt de la ceafă nu reuși să-i ascundă roșeața de pe gât și o dâră de transpirație îi curse pe gulerul costumului. Era singurul indiciu că avea câteva emoții.

Când nu mai putu suporta, Pru spuse:

— Ce s-a întâmplat între tine și tata? Cum de l-ai făcut să fie de acord...?

Bărbatul se întoarse într-un final, iar mișcarea fu atât de abruptă, că Pru abia se controlă să nu facă un pas în spate. Avea o precizie militărească.

— Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta.

— Asta e viitorul meu, deci bineînțeles că trebuie să-mi fac griji.

În loc să se uite la ea, privirea lui Morley rămase fixată asupra unui punct din depărtare.

— A fost pe placul amândurora... sau al nici unuia. Acum vino după mine, îi spuse, în timp ce trecu pe lângă ea.

„Cum rămâne cu satisfacția mea?”, vru ea să întrebe. „Nu mai conta deloc?”

Vechea Pru ar fi spus ceva, dar teama se strecurase în Prudence care petrecuse noaptea în închisoare. O Prudence căreia îi era teamă că dacă își supăra soțul, acesta avea s-o pună din nou în cătușe.

Îl urmă pe Morley pe holul cel lung, cu lambriuri antice uimitoare, dar lipsit de tablouri și obiecte de artă.

— Mă bucur c-ați căzut de acord, sunt doar șocată, zise ea. Tata e un bărbat încăpățânat, nu e ușor să-l convingi. Iar simplul fapt că a suportat cina fără să facă scandal e un miracol.

— A suportat? Ecoul plin de dispreț al lui Morley răsună în hol. Sunt sigur că suferă enorm pentru că noul lui ginere îi este inferior din punct de vedere social. Faptul că ați stat la masa mea modestă a fost un chin pentru toți. Te felicit pentru felul în care ți-ai ascuns dezamăgirea.

— Nu! În niciun caz, zise ea repede, înainte să renunțe la fațadă.

Tatăl și mai ales mama ei erau mai afectați de pierderea rangului de conte al lui Sutherland decât de pierderea bărbatului. Iar faptul că acesta fusese înlocuit de un bărbat din clasa muncitoare, fie el și un cavaler, nu prea compensa.

— Ce voiam să zic e că încercăm ceva foarte neobișnuit. O să fie nevoie de un miracol pentru ca societatea să nu descopere că m-am căsătorit la două zile după ce nunta mea cu săracul George a fost întreruptă de uciderea lui și că am născut la șase luni după...

Bărbatul se opri, iar Pru aproape se lovi de el.

— Mi-ar face plăcere dacă am vorbi despre contele de Sutherland cât mai puțin posibil în casa asta. Un fior se strecură în vocea lui. Poate chiar niciodată.

— Sunt sigură că asta e imposibil cât timp sunt încă suspectă. Pru se apropie de el. Era destul de aproape cât să-și poată pune mâna pe spatele lui, dacă voia. Așa l-ai convins pe tata să fie de acord? Te-ai oferit să mă protejezi de...

— Tatăl tău e investigat de Yard pentru trafic de substanțe ilicite în țară prin numeroasele lui companii de transport. Știe de sarcina ta și a fost de acord că mariajul cu mine e lucrul care ți-ar putea salva ție viața și lui reputația. Dacă vrei adevărul, l-am șantajat ca să-i obțin cuvântul și tăcerea. Să nu ne prefacem că am binecuvântarea lui.

Dădu colțul și începu să urce spre etajul doi.

Pru rămase pe loc, uimită.

— Trafic? Îl urmă. Tu conduci investigația împotriva lui?

— Nu pot să vorbesc despre asta.

— Nici măcar cu mine?

Ajuns în capul scărilor, în sfârșit se uită în urmă. Ochii lui erau ca două lingouri argintii care străluceau din umbră, acoperindu-i trăsăturile.

— Cu atât mai puțin cu tine.

Bărbatul dispăru pe coridor, iar Pru îl urmă repede.

— Salonul verde de jos e ca să-l folosești tu.

Bărbatul vorbea și mergea.

— Dar o să te las să te ocupi de toată casa. Decorează-o și aranjează-o cum vrei. Am un bucătar, o menajeră și un servitor, dar sunt sigur că o să vrei mai mulți oameni în casă. Angajează-i după bunul-plac.

Prudence era o persoană curioasă în mod natural și își dorea să deschidă fiecare ușă pe lângă care treceau, dar nu îndrăzni.

— Mai mult ca sigur că nu ai primit încă zestrea mea, remarcă tânăra.

Bărbatul se opri, ajungând la capătul holului.

— Sunt sigur că nu ai nevoie de ea, zise el, în timp ce i aruncă o privire deranjată peste umăr. Am destul cât să mențin o soție. Chiar și una din elită. Cred că asta e evident după ce se vede în locuința mea.

Tânăra îl ofensase. Nu dorise asta, dar, în ciuda casei lui foarte elegante dintr-o zonă scumpă a orașului și a sumei pe care o cheltuisese ca garanție, nu știa care era situația finanțelor lui.

— Nu am vrut să zic...

— Nu-ți face griji. Zestrea e a ta, faci ce vrei cu ea. Nu o vreau și nu o să mă ating de ea. Morley vorbi ca și cum banii ei ar fi fost molipsitori, apoi deschise o ușă cu boltă. Camera ta.

Pru trecu pe lângă el și intră înăuntru, dar se opri să aprecieze parfumul de cedru și săpun care emana din corpul lui cald, viril. Își aminti cum își îngropase fața în gâtul lui și cum îi inspirase mirosul.

Chiar și acum, îi trezea la viață corpul epuizat. Când deschise ochii, se minună.

Nu era o simplă cameră, ci un adevărat apartament. Acasă la ea avea un șifonier mai mic decât șemineul auriu.

Ca și restul casei, camera era lipsită de obiecte inutile de mobilă, însă patul era mai mare decât oricare altul în care dormise vreodată și era cu fața spre ferestrele care se întindeau de la tavan până la podea.

Spre deosebire de lambriurile antice de la parter, acestea fuseseră instalate recent, iar orașul vast se întindea dincolo de tabloul de lumină fascinantă și de turlă.

— Valizele tale sunt la piciorul patului, îi zise el. Până când o să angajăm o servitoare pentru tine, Lucy, menajera care se ocupă de tot o să se ocupe și de nevoile tale. Din păcate, e cu unchiul ei bolnav până mâine după-amiază. Așa că poate o să fii nevoită să chemi...

— E în regulă, mă descurc. Pru se întoarse, își prinse mâinile în poală și încercă să nu se uite la pat.

Și Morley părea să-l evite.

Dumnezeule, cât de diferită era această interacțiune față de ultima noapte pe care o petrecuseră împreună!

Oare vor mai simți vreodată acel gen de căldură? Oare el avea să o mai privească cu acea pasiune care amenința să o transforme într-o grămadă de cenușă și nevoie?

Poate Morley avea nevoie de masca lui.

— Dacă tragi de funiile astea, vor cădea niște perdele grele, care vor bloca lumina soarelui, dacă-ți place să dormi până târziu. Îi demonstrează mișcarea. Funia de lângă securizează draperia, fără să trebuiască s-o legi.

— Cât de isteț, șopti ea.

— Și mie mi s-a părut.

Bărbatul își ținea mâinile la spate, într-o poziție militărească, și stătura acolo, uitându-se stânjeniți unul la altul.

Își dădu seama cât de puține știa despre acest bărbat. Cât de puțin îl înțelegea.

Morley stătea ca un soldat, numai că purta haine albe. Doar în acea zi fusese șantajist și ginere... Era un inspector-șef. Un justițiar. Un cavaler. Iubitul ei. Un soț.

Soțul ei. Unul care avea anumite drepturi. Unul față de care avea anumite datorii matrimoniale.

În ciuda situației, o cuprinsese un mic fior de entuziasm.

— Ei bine. Morley tuși și străbătu aproape întreaga cameră, doar ca s-o evite, îndreptându-se spre ușă. O seară bună.

— O seară bună? Îi repetă cuvintele sub forma unei întrebări. Nu era noaptea nunții lor? Unde te duci? Asta e... o să... te întorci?

Bărbatul se opri în ușă și o privi circumspect.

— Numai o creatură primitivă s-ar aștepta să mergi în patul matrimonial după zilele traumatizante pe care le-ai avut. Expresia lui deveni ezitantă. Nu mă cunoști foarte bine, dar te asigur că nu sunt un bărbat predispus la genul de comportament pe care l-am demonstrat în noaptea în care ne-am cunoscut.

Conștientizarea că Morley era atent o încălzi puțin pe Pru.

— Se pare că noaptea aia nu a fost în caracterul nici unuia dintre noi.

— Da. O lecție greu învățată pentru nebunia noastră comună. Ceva din afirmația lui o tentă să-l contrazică, dar nu-și găsi cuvintele.

— Îți apreciez grija și ai dreptate. Nu te cunosc deloc... Pru se jucă cu verigheta, în timp ce făcu un pas în față, ținându-se de o idee. Ai mai putea să stai puțin. Putem să vorbim. Am putea să ne... cunoaștem. Nu-mi place ideea să fiu sin...

Bărbatul se retrase un pas, dând din cap hotărât.

— Am de lucru.

Pru se încruntă.

— Lucru? Sub mantia Cavalerului Umbrelor?

— Printre altele. Trăsăturile lui deveniră dure și totul la el deveni brutal, inclusiv vocea. Sper că-ți dai seama că dacă spui un cuvânt despre așa-numitul Cavaler al Umbrelor, castelul de nisip pe care am reușit să-l construiesc în jurul tău o să se prăbușească cu totul. Orice lucru care m-ar afecta pe mine o să ducă la condamnarea ta.

Poate de asta fusese atât de rece. Atât de distant. Crezuse că tânăra avea să-i dezvăluie secretele și, prin urmare, putea să-i distrugă viața. Nu avea motive să creadă altceva, nu era ca și cum aveau o relație construită pe încredere.

— Nu aș face niciodată asta. Ai cuvântul meu.

Tânăra încercă să nu lase asta să-i rănească sentimentele.

— Foarte bine, încuviință bărbatul și își mută greutatea de pe un picior pe altul, pregătindu-se să plece.

— Stai, spuse ea, încruntată.

— Ce mai e, domnișoară Goode? Nu am mințit când am spus că am lucruri de care să mă ocup.

Iritarea din vocea lui îi înțepă sinusurile cu amenințarea unei emoții copleșitoare. Tânăra se întoarse cu spatele la el, recunoscătoare că avea un motiv. Morley îi spusese domnișoara Goode, ca și cum uitase că tânăra luase numele lui.

— Nasturii mei, zise ea. Sunt la spate și dacă nu am

cameristă, nu ajung la ei.

Pru aşteptă în tăcere până când, într-un final, scârţâitul podelei anunţă apropierea lui.

Tânăra îşi încleştă pumnii şi se forţă să stea nemişcată, în timp ce degetele lui îi găsiră nasturele de sus al rochiei. Pru simţi cum i se face pielea ca de găină şi un mic fior i se revărsă pe spate, deoarece Morley nu reuşi să evite să-i atingă părul de la ceafă.

Închise ochii din nou, acaparată de dorinţă. Dumnezeuule, voia ca el s-o tină în braţe.

De fapt, nu, nu chiar el. Nu creatura asta formată din reticenţă riguroasă şi tăcere precaută. Ci el. Cavalerul Umbrelor. Niciodată nu se simţise atât de minunat şi în siguranţă ca în braţele lui. Lipită de el. Prinsă sub el. Încordată în jurul lui.

Oare acel bărbat dispăruse pentru totdeauna? Oare existase cu adevărat?

Pru ascultă şi constată că Morley îşi ţinea respiraţia.

Nasturii erau eliberaţi de mişcările lui pricepute, iar Pru nu păru să găsească cuvintele potrivite până când Morley nu ajunsese sub umerii ei. Apoi toate lucrurile la care se gândea explodară din ea.

— Doar că am atâtea întrebări şi atâtea temeri că simt c-o să mor dacă nu aflu ceva. Nu înţelegi cum mă simt? Viaţa mea în Londra s-a terminat? Reputaţia mea a fost distrusă? Toată lumea mă crede capabilă de crimă? Cum rămâne cu înmormântarea lui George? Va trebui să particip, nu-i așa? Asta dacă lumea nu crede că l-am ucis, pentru că atunci... Dumnezeuule! Şi cum rămâne cu tine? Toată lumea o să creadă...

— Oamenii vor crede ce le spun eu, zise el pe un ton care era cu o fracţiune mai puţin controlat decât mâinile lui. Numai câteva persoane ştiu despre arestarea ta de aseară şi chiar mai puţine de eliberarea ta. Preotul a fost redus la tăcere. Honoria şi William au fost trimişi în străinătate. Logodnicul tău nu prea avea familie, iar titlul de conte i-a fost dat unui verişor scoţian îndepărtat, care e fericit să nu pună prea multe întrebări. Cât despre mine, investighez tot

ce s-a întâmplat, deși Argent e cel care se ocupă oficial de ancheta crimei, de dragul hârtiilor. Nu ai întâlnit un bărbat mai secretos.

Va trebui să-l creadă pe cuvânt.

— Cum rămâne cu presa? Un conte care moare la propria lui nuntă e o poveste enormă. Toți participanții... cineva o să-și dea seama unde sunt și ce am făcut.

Oftatul lui îi gădilă ceafa.

— Pentru moment, îi urmăresc pe Honoria și William pe continent. Jurnaliștii cred că tu te-ai ascuns în Italia, ca să jelești și să scapi de oroarea situației.

Tânăra își mușcă interiorul buzei.

— Chiar și așa, mai mult ca sigur o să fie un scandal. Adevărul o să iasă la iveală la un moment dat.

— Ce te deranjează cel mai mult? Întrebă el dezaprobat, după ce îi deschisese destui butoni cât corsajul să fie larg. Scandalul? Sau adevărul?

— Mi-e frică de consecințele a ceea ce am făcut, spuse ea, în timp ce-și ținea corsajul. Apoi se întoarse spre el. Nu vreau să cresc un copil într-o asemenea umbră.

Sprânceană pe care Morley o ridică era cu câteva nuanțe mai întunecată decât părul lui blond, iar Pru își dădu seama de greșeala ei. El era o umbră. Ba chiar Cavalerul Umbrelor.

— Având în vedere că sunt un bărbat care s-a lovit de multe scandaluri, nu-mi pasă ce se spune în spatele evantaielor de mătase. Ai un dormitor, nu o celulă. Și nimeni nu a venit încă să-ți ceară capul. Până când se termină ancheta, cel mai bine e să stai departe de atenția publică, să te pot proteja cât mai bine. Astea sunt singurele răspunsuri pe care pot să ți le dau acum.

Îndurerată, tremurând și absolut epuizată, Prudence își adună ultimele frânturi de putere pe care le mai avea ca să se îndrepte și întrebă:

— Promite-mi că o să cauți din toate puterile. Promite-mi că o să cauți criminalul și altundeva decât în propria ta casă.

— Îți promit că o să mă uit acolo unde duce

investigația.

O dezamăgire o apăsă cu o greutate tangibilă, încovoiindu-i umerii, ca și cum puteau să împiedice cuvintele lui Morley să-i frângă inima.

— Mă crezi... soțul meu? Crezi că sunt nevinovată?

Privirea lui deveni intensă, căutătoare, apoi frustrant de opacă.

— Cred că aveai dreptate când ai spus că adevărul o să iasă la iveală.

Pru reuși să nu se prăbușească până când el nu-și întoarse spatele.

— Noapte bună, domnișoară... Morley. Se opri apoi. Noapte bună.

Când ușa se închise în urma lui, Prudence se târî spre pat, ca și cum o herghelie de cai o călcase în picioare. Dintr-odată, totul o durea. Se prăbuși pe pat și o podidură lacrimile pe care fusese prea amorțită ca să le elibereze de când începuse coșmarul. Explodară ca un val, amenințând să o tragă sub curentul lor de disperare.

Ar fi trebuit să jelească un bărbat mort. Pierderea respectului părinților lor și a libertății ei. Oroarea ruinării ei și teama că nu-și va mai putea ridica niciodată capul în societate.

Dar ea plângea pentru că soțul ei nu putea să-i spună numele.

Capitolul 9

Morley nu credea că soția lui era periculoasă numai pentru că o dorea. Era periculoasă pentru că voia s-o creadă.

Îleșise din tunelurile subterane în Whitechapel, căutând probleme. Dorindu-le. Mușchii i se încordau sub

piele. Era pregătit. Atât de pregătit, li era cald și frig în același timp. Trebuia să lovească ceva. Să distrugă. Să termine.

O alegere nefericită de cuvinte.

Dar și... relevantă.

Voia să o ducă pe culmile extazului, făcându-i tot ce-și negase în ultimele trei luni. Să o pătrundă până când se pierdea în extazul pe care știa c-o să-l găsească în corpul ei.

Ce rău putea să facă acum?

Pru păruse că-și dorea și ea. Nu? Nu, cu siguranță își imaginase anticiparea din ochii ei.

Invitația.

Faptul că o lăsase așa, cu rochia pe jumătate desfăcută pe umeri, fusese unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le făcuse vreodată. Dumnezeu! Doar faptul că îi descoperise gâtul și îi văzuse umărul îl înnebunise de dorință.

Pentru o străină. O posibilă ucigașă. Pentru soția lui.

În acea seară, era o bestie cu o lesă scurtă. În noaptea nunții lui. Folosise fiecare dram de politețe pe care-l putea simula în această zi dificilă, epuizantă, iar acum putea să-și dezlănțuie furia pe scursurile orașului. În acea seară, vâna un singur criminal. O anumită crimă.

Și știa unde să-l găsească.

Făcuse o mulțime de acte ilegale. Bordeluri, case de jocuri de noroc, trafic de gin, hoți și tot felul de păcătoși.

Asta era geneza lui și putea să fie foarte bine și finalul lui. Acest loc putred, unde umbrele erau pline de pericole și felinarele palide luminau numai adevărurile neplăcute. Se strecura printre ele ca o pisică, evitând să fie detectat, deoarece până și monștrii și prostituatele se fereau din calea lui.

Auzise numele șoptit pe la spatele său.

„El e? Cavalerul Umbrelor?”

Poliția era ușor de evitat, o făcuse de decenii întregi. Le știa rutele și orele.

La naiba, le știa și numele, aproape ale tuturor.

Ce trebuia să descopere era care dintre ei vindea cocaină celor nevinovați și slabi.

Cu cât se afunda mai adânc în întunericul sordid de pe Dorset Street, cu atât mai multe straturi de-ale lui cădeau. Îl dădu jos pe Carlton Morley. Manierismele lui stricte și amabilitatea rigidă. Își dorea să scape chiar și de masca ridicolă și de porecla de justițiar.

În seara asta, simțea că era altcineva. Cineva pe care crezuse că-l îngropase în urmă cu mult timp. Cutter.

În timp ce se plimba pe străzile pe care le stăpânise când era Cutter „Ochi-de-Șoim” Morley, simți că o bucată din puzzle se așează la locul ei.

Timp de trei luni, se tot gândise la o problemă și o întorsese pe toate părțile. Se lovi de ea. Simți cum îl apăsă.

„Cine fusese bărbatul care luase decizia nebunească de a face sex cu o străină într-o grădină?”

Carlton Morley? Sau Cavalerul Umbrelor?

Trebuia să meargă acolo ca să afle răspunsul.

Totul avea sens acum. Fusese atât de visceral în noaptea aia. Atât de vulnerabil și de plin cu toate emoțiile pe care nu-și dăduse voie să le simtă. Furie și dorință și nevoie și durere. Fusese atât de i fi i înfometat după o hrană pe care nu o avusese niciodată.

Fusese...

Cutter.

Cutter făcuse sex cu ea, pentru că asta dorise să facă. Pentru că Prudence era frumusețea și căldura pe care nu și le permisesese niciodată. Hoțul care nu avusese niciodată părinți, care-și învățase principiile de la prostituate și pungași. Care ucisese de dragul răzbunării.

Și îi plăcuse.

Acoperise crima din trecutul lui și, dacă afla că Prudence fusese femeia care înfipsea un pumnal în gâtul contelui de Sutherland... avea să fie tentat să acopere și asta.

Pentru că în ciuda a tot ce putea ea să fie sau nu, tot o dorea.

Oare Prudence simțea asta?

Poate pentru că aveau crimele în comun? Dacă Prudence Goode era femeia care se temea că c, îl alesese oare din cauză că sufletul ei întunecat îl recunoscuse pe al lui?

Chiar și în timp ce suspiciunea îl străpungea cu oroare, instinctul lui o refuză cu violență. Prudence era o străină, o enigmă pentru el, dar instinctul lui era s-o creadă.

Să aibă încredere în ea!

Încrederea nu era o emoție care să-i fie familiară.

Ce știa mai exact despre ea? Că era și curajoasă, și vrednică de laudă. Ochii ei erau blânzi și gura păcătoasă. Avea un temperament vulcanic, dar era cât se poate de liniștită, având în vedere circumstanțele. Se lăsa pradă logicii la fel de ușor ca și dorinței. Era posibil să fi ucis cu sânge-rece un bărbat.

Ce fel de mamă avea să fie o astfel de femeie?

Un sunet trist se lovi de pereții unei alei umede.

Ironia ipocriziei lui îl irita și îl amuza.

Tatăl copilului lui era afurisitul de Cutter Morley.

Și asta fusese motivul pentru care se căsătorise cu ea și pentru care nu o atinsese. Oricât de mult îl atrăgea silueta ei. Indiferent cât îl chinuiau amintirile coapselor ei de culoarea untului și ale zonei intime mătăsoase. În ciuda impulsului pe care-l avea să renunțe la precauție și să-și înfigă mâinile în părul ci des și să-și plimbe gura peste fiecare bucată gustoasă din ea, gustând fructe de pădure și pielea catifelată...

Mănușile lui din piele scârțâiră în timp ce-și încleșta pumnii.

Nu. Putea. Să. O. Atingă. Nu până nu afla dacă tânăra avea sânge nevinovat pe mâini.

Avusese motive să ucidă. Îi tot reamintise despre asta pentru că, dacă Prudence era găsită vinovată, voia, trebuia să aibă un motiv să o salveze.

Pentru că viața din pântecul ei era nevinovată. Pură și nepătată de urâtenia acestei lumi. A străzilor. Și avea să facă tot ce putea ca să mențină lucrurile așa. Șase luni. Aven șase luni ca să investigheze moartea lui Sutherland și

transportul de substanțe ilegale care acaparase străzile.

Se simțea ca în fața unor oglinzi misterioase și vedea o reflexie separată în fiecare. Într-una, era organizatul inspector-șef. În următoarea. Era un justițiar răzbunător. Iar într-a treia, era un băiat cu un secret groaznic și cu inima frântă.

Ca să se împace cu el însuși, trebuia să spargă a treia oglindă.

Două lumini de la un local dărapănat din apropiere se stinseră brusc, iar asta îi distrase atenția lui Morley. Bărbatul se topi dintr-o umbră într-alta, ca însăși moartea.

Se mișca atunci când se mișcau, se oprea când se opreau, lipindu-se de colțul unei clădiri, ascultându-le entuziasmul. Observând cu bătai puternice ale inimii cum uniforma albastră a unui polițist prindea lumina în timp ce se îndrepta spre ei, legănând un baston.

Asta venise să vadă. Un schimb de substanțe ilegale. Aici începea drumul lui spre sursă.

Morley așteptă ca bărbății să-i dea polițistului banii. Așteptă până când verificară puritatea substanțelor pe care le dăduseră. Așteptă până când aceștia blestemară.

Se mișcă lent, își trosni degetele și se desfătă cu ce avea să urmeze. Trei infractori. Unul în uniformă și cu baston.

Avea să se lase cu durere. Și avea nevoie de asta. Să o provoace. Să o suporte. Să evadeze.

Da. Avea să-i pună punct lui Cutter foarte curând, dar mai întâi, avea să folosească toate armele din arsenalul lui. Avea să taie adevărul dacă era nevoie. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Pentru că oricât de puțină încredere avea în alții, în el însuși avea încredere cel mai puțin... Când venea vorba să-și țină mâinile departe de soția lui.

Chiar dacă era ultimul lucru pe care-l făcea, Pru voia să ajungă în spatele celor două uși încuiate din casa ei. Se uitase la ele timp de o săptămână, sau, mai degrabă, ele se uitaseră la ea.

Acum aveau o relație ciudată - ea și ușile. O întâmpinau în fiecare zi când cobora la micul dejun, făcându-i semne cu încuietoarele lor din fier și arcadele simetrice. Erau o obsesie de culoare crem și, dacă nu ajungea în spatele lor azi, avea să înnebunească, așteptând în periferia gândurilor ei. Aceasta amenința să o copleșească și să o tragă spre pierzanie.

Nu putea să spună exact de ce o deranjau atât de tare. De ce petrecuse atâta timp în fața lor, când erau multe alte camere cu care să-și ocupe timpul. Doar primul etaj conținea un salon mare, o sufragerie și o cameră de dimineață, atașată unei grădini îngrijite, în colțul căreia se aflau un grajd modest și un hambar pentru trăsuri. Găsise o bibliotecă mică, în care-i plăcea să petreacă timpul, care făcea legătura cu un salon spațios de la etajul al doilea, împreună cu câteva camere nefolosite pentru oaspeți și cu biroul soțului ei.

La al treilea etaj, dormea, iar pe holul cel mare erau numai patru uși. Una către dormitorul ei și garderobă, evident, iar cealaltă era spălătoria.

Nu avea nevoie de puterile de deducție ale unui detectiv de la Scotland Yard ca să-și dea seama că soțul ei dormea în spatele uneia dintre ușile închise. Cel puțin în teorie.

Noaptea, corpul ei îi amintea că era însărcinată, prin puseuri de greață. Așa că atunci când stătea trează și se uita la tavan, încercând să nu vomite, îi auzea deseori zgomotul pașilor pe podea, când se întorcea acasă de la ocazionalele aventuri nocturne, sub pelerina Cavalerului Umbrelor.

Pru stătea trează și îl asculta cum își făcea treaba în spatele ușilor închise. Uneori, părea că adusese dușmanii acasă, ca să se lupte cu ei în miezul nopții, iar Pru ardea de

nerăbdare să afle ce făcea.

Morley pleca înainte ca tânăra să se trezească.

Niciodată nu îl vedea. Niciodată nu vorbeau. Dar știa că soțul ei era cu ochii pe ea. Că angajații lui, oricât de puțini erau, îi spuneau de starea ei.

După o noapte mai neliniștită, în care vomitase până dis de dimineață, bucătăreasa suplă îi adusese o băutură efervescentă la micul dejun.

— De la stăpân, îi spuse femeia. Pentru grețuri.

Nici măcar nu reușise să mănânce pâinea prăjită în acea dimineață, dar în clipa în care berea cu ghimbir îi alunecă pe gât și împrăstie ușurare în stomac, fu foarte recunoscătoare pentru Morley.

Gestul, oricât de mic era, o emoționase.

Îi păsa.

Probabil mai mult de copil decât de ea, dar nu conta. Nu era chiar surprinsă. Își aminti respectul lui în noaptea în care fuseseră iubiți. Modul în care-și controlase puterea. Tandrețea atingerii lui. Cât de atent fusese la plăcerea ei.

Avea să înnebunească dacă se concentra pe asta.

O tavă apăruse în salonul ei și, pe ea, găsea mici comori aproape în fiecare dimineață. O catalog cu mobilă. Un cartonaș cu informațiile unei firme care trimitea angajați. Modele de haine și colecții pentru copii, din care putea să comande.

Niciodată nu fusese nevoită să trimită după lucrurile ei din casa tatălui, muncitorii pur și simplu veniseră și o luaseră. Se dusesse la casa părinților ei în trăsura elegantă a soțului său. Aceștia erau, în mod ciudat, absenți și strânseseră ce-i aparținuse. Și câteva lucruri care nu fuseseră ale ei.

Îi mutaseră și îi despachetaseră întreaga viață fără ca ea să fie nevoită să ridice un deget.

Inspectorul-șef Sir Carlton Morley făcea cam totul în casă... Mai puțin să doarmă. Să mănânce. Sau să locuiască acolo.

La câte interacțiuni avea, ar fi putut la fel de bine să trăiască într-o criptă. Ester, Lucy și servitorul Bart erau

politicoși, dar nu erau dispuși să treacă limita dintre stăpâna casei și angajați, indiferent de încercările ei stângace. O tratau cu suspiciune și, în momentele în care nu știau că îi vedea, cu dezaprobare.

Mercy și Felicity îi trimiseseră vorbă că nu aveau voie s-o viziteze decât o dată pe săptămână.

Nu avea nicio veste de la Honoria. Iar Pru nu mai vorbise cu Amanda din acea zi din Hyde Park. Toate celelalte cunoștințe credeau că tânăra plecase în Italia, ca să-și plângă disperarea.

Dar nu. Era chiar acolo. Țipa la ea prin tăcerea și singurătatea care o apăsau din toate părțile, în timp ce stătea între două uși încuiate.

La naiba. Îi ajunsese.

Prudence așteaptă până când Ester se dusese la piață și coborî scările ca să fure setul de chei de la locul lor din cămară. Mai făcuse asta, în ziua a treia, și descoperise că niciuna dintre chei nu se potrivea cu încuietorele celor două uși misterioase. Morley le ținea probabil la el.

Însă setul de chei îi oferea acces spre biroul lui.

Din respect pentru soțul ei, în acea zi nu făcuse decât să arunce o privire în camera lui. Dacă acesta descoperea, cumva, că făcuse asta? Nu voia să-i trezească furia.

Azi însă nu-i mai păsa. Avea nevoie de ceva care să-i distragă atenția. Trebuia să afle.

Îi luă o oră jumătate de căutat prin biroul lui ca să găsească ce suspectase cumva că avea să fie acolo. Era atât de ordonat pentru un bărbat, atât de organizat. Dacă se gândea la tot, atunci avea să țină în casă și niște chei de rezervă, exact cum suspectase.

Acestea erau într-un dosar cu acte juridice, aflat într-un sertar marcat „securitate”.

Isteț.

Îi arseră palma în timp ce urca scările. Inima îi bătea cu putere în piept, ca unei vrăbii prinse, când stătea în fața ambelor uși.

O alese mai întâi pe cea din stânga. Inspiră adânc și o deschise.

La prima vedere, fu dezamăgită. Nu știuse la ce să se aștepte, dar în momentele ei mai visătoare, se gândise la un bârllog demn de așa-numitul Cavaler al Umbrelor. Poate uniforme. Arme. Măști.

Însă era doar un dormitor imaculat. Chiar și praful care dansa pe ferestrele ei deschise nu părea să îndrăznească să se aventureze în spațiul lui. Cearșafurile nu aveau nicio cută. Ustensilele de ras străluceau, aranjate la rând și arătând ca și cum fuseseră lustruite cu argint.

Dar mirosul vag de săpun pentru ras atârna în aer, în timp ce apa opacă din bol încă nu fusese schimbată. Asta și alte arome o atraseră adânc în cameră, ca și cum fusese chemată de o vrajă. Cedru și materiale proaspăt spălate.

Și acel parfum masculin, specific lui.

Foșnetul fustei întrerupse tăcerea ca de mausoleu, în timp ce Pru se îndreptă spre un scaun cu spătarul înalt, unde un costum fusese întins cu atenție, deși fusese aruncat după ce fusese folosit.

Lucy nu spălase încă nimic și nici nu schimbase carafa, ceea ce însemna că Morley, stăpânul casei, își făcuse singur patul și își lustruise ustensilele.

Ce om derutant!

Fără să se poată opri, Prudence ridică haina și o mirosi. De când rămăsese însărcinată, părea să aibă mirosul unui câine de vânătoare. Niciodată nu avea să-i uite parfumul cald, sălbatic. Acum o tachina, având în vedere că era înconjurată de hainele lui. Era posibil să fie singura aromă apetisantă pe care o întâlnise în ultimele săptămâni.

Apoi, se uită prin cameră și observă că ceva era în neregulă. Tapetul de pe pereți era clar feminin, mici fiori de nu-mă-uita fiind prinse în funde. Nu era nicio priveliște din acea parte a casei, iar spațiul era mult mai mic decât camera ei, aflată la capătul holului.

Pru scoase un sunet de uimire când își dădu seama că Morley îi lăsase ei dormitorul principal. Camera cu cea mai bună priveliște, cel mai mare pat și cea mai confortabilă mobilă.

Un gest extrem de atent, pentru un bărbat care nu

Împărțea nici măcar o masă cu ea, cu atât mai puțin o conversație.

Se gândi să refuze. Să-i spună că nu voia camera, că avea s-o ia pe cea mai mică, pentru ca el să se bucure din nou de dormitorul lui.

Dar putea face asta doar dacă el mai dădea pe acasă.

Va trebui să găsească un mod prin care să facă asta fără ca Morley să-și dea seama că intrase acolo.

Pru oftă mohorâtă, ieși și încuie camera. Ardea de curiozitate să afle ce se găsea alături. Când reuși în sfârșit să deschidă ușa, stătu în ușă mai multe clipe, în timp ce lacrimile îi înțepau ochii.

Camera era un dezastru. Un haos minunat. Conținuturi ale cutiilor de împachetat erau întinse peste tot, ca și cum despachetatul fusese întrerupt.

Cu asta se luptase soțul ei în ultimele nopți.

Prudence pluti înăuntru și atinse una, ca și cum era din cel mai fragil porțelan.

Un leagăn din nuiele. Un căruț care părea scump. Mobilă delicată, gata să primească lucrușoare. Pături moi și perne. Jucării.

Rămase fără aer când se opri în fața unui șezlong elegant. Era minunat, dar ce îi atrase atenția fu păpușa simplă și mică așezată pe perna din catifea.

Pru nu-și explică de ce îi trebui o atenție infinită ca s-o ridice. Păpușa nu era nici fragilă, nici scumpă. Corpul era făcut în mare parte din material moale, umplut cu vată și acoperit cu o rochie din dantelă albă. Capul rotund îi încăpea în palmă, fața îi era pictată, iar părul îi era făcut din bucăți de ață aurie, legată cu funde albastre.

Nu, păpușa nu era atât de extraordinară.

Dar faptul că bărbatul cu care se căsătorise, intensul și raționalul cavaler, o alesese pentru camera asta... era o imagine minunată.

Pru își trecu degetele peste bucățile de ață și se întrebă dacă copilul lor va avea părul blond. Sau ochii lui, care erau de un argintiu-albastru imposibil...

Mici fluturi îi apărură în stomac, de data asta fără să

fie însoțiți de greață. Persoana asta pe care o creaseră... avea să doarmă aici, cu voia lui Dumnezeu. Avea să umple casa cu agitație și, poate, puțină voie bună.

Toți aveau nevoie de o doză dintr-asta.

În timp ce Prudence se învârti pentru o clipă, desfătându-se cu nuanțele moi de galben, roz și violet, o parte din greutatea care o apăsase dispăru. Chiar dacă Morley nu era pregătit să fie soț cu niciun chip, se pregătea să devină tată.

Și, i se părea ei, se bucura de aventură.

Dar de ce închisese camera asta?

Un gând întunecat o străbătu, zdrobind fluturii sub o piatră. Dacă Morley avea de gând să crească copilul ăsta fără ea? Dacă...

Un foșnet întrerupse liniștea din casă. Uși care se închideau, pași greoi pe podeaua de jos. Agitație din altă parte, când Lucy și Bart se duseră să se ocupe de oaspete.

Dintre toate zilele, tocmai acum își găsisese soțul ei să ajungă acasă înainte de servirea ceaiului!

Prudence abandona păpușa pe stînghie și ieși din cameră, închizând-o în urma ei. Coborî primul set de trepte, dar își dădu seama imediat că nu avea timp destul să ducă cheile la locul lor. Voci masculine se auziră aproape de baza scării.

— Al naibii trafic, bombăni Morley. Conte de Northwalk a ajuns?

— Nu încă, domnule, răspunse Bart.

— Bun. Nemernicul e la fel de insuportabil de punctual ca mine, ceea ce înseamnă că trebuie să mă mobilizez să ajung mai devreme.

Pru își opri un puseu de panică. Un conte? Venea la ei? Chiar atunci?

Northwalk. Titlul avea ceva familiar, dar, cu toate astea, tânăra era sigură că bărbatul umbla în cercuri mai înalte decât familia ei.

— Într-un final, mi-am abandonat birja și am fugit până aici. Ploaia mi-a trecut prin haină. Dacă am timp, o să mă duc sus să o schimb.

Prudence se panică, puse cheile în spatele unui ghiveci, sub o fereastră, și se strădui să aibă un mers relaxat în timp ce cobora ultimele trepte spre etajul principal, sperând să se intersecteze cu el.

Conversația se opri și ambii bărbați își ridicară ochii spre ea.

Pru se împiedică.

De ce trebuia Morley să fie atât de nespus de chipeș?

De ce trebuia să fie atât de categoric de inaccesibil?

Săptămâna care trecuse aproape îi estompase amintirea siluetei lui impunătoare și puternice. Aproape uitase că doar când îl vedea, risca să rămână fără aer și gânduri.

Privirea soțului ei o măsură din cap până în picioare. O expresie captivată se așternu peste cea relaxată, pe care o afișase pentru Bart. Ochii lui licăreau, plini de un sentiment intens și efemer.

Înainte să aibă motive să-și facă speranțe, trăsăturile lui fură înlocuite cu o expresie absentă.

Bart tocmai luase pălăria și haina angajatorului său. Se întoarse și făcu o plecăciune destul de adâncă, încât Pru să-i poată vedea începutul de chelie.

— Milady, i se adresă el timid.

— Bună ziua. Ieși de sub vrajă și își afișă ce spera că era un zâmbet convingător. Nu știam că a început să plo...

Bărbatul traversase deja coridorul, ca să atârne lucrurile stăpânului său. Se pare că nu dorise să aștepte răspunsul ei.

Pru se luptă cu o senzație intensă de tristețe, care putea fi egalată numai de rușine. Era o străină nedorită acolo. Nu se simțea ca acasă.

Nu simțea că asta era viața ei.

Iar bărbatul de la capătul scărilor purta mai mult o mască acum decât o făcuse când era Cavalerul Umbrelor.

O privea cercetător. Tânăra începuse să simtă că până și tăcerea lui era o tehnică de investigare. O armă folosită împotriva ei. O armă chiar eficientă, pentru că se simțea rănită. Învinețită.

Dar până la urmă, totul la el era o armă. Mișcările line, controlate, ale membrelor lui puternice dădeau de gol o brutalitate controlată. Straturile tunse cu precizie ale părului lui, costumul perfect apretat și eleganța îngrijită a mâinilor lui.

Mâini care puteau provoca la fel de multă durere, dar și plăcere, într-o persoană.

Existau bărbați care radiau amenințare, pericol sau violență. Dar soțul ei le ascundea pe toate și avea rezerve de mult mai mult în spatele fațadei lui calme.

Era pericolul pe care nu-l vedeai decât când era prea târziu.

— Ești... acasă, spuse ea, fiind jenată de cât de evident era ce spusese.

Morley făcu un semn scurt cu capul și-și luă privirea de la ea pentru prima oară, permițându-i să respire.

— Tocmai îi spuneam lui Bart că am o întâlnire care e mai bine să aibă loc aici decât la birou.

— Cu un conte, am auzit.

— E un titlu de curtoazie, dar da.

— Pot să te ajut cu ceva?

Speră că nu păru atât de jalnic de nerăbdătoare pe cât se simțea.

— Nu în mod special.

Privi spre ușă și blestemă încet, expresia lui devenind îndurerată.

Pru coborî restul scărilor.

— Ce e?

— Nu a venit singur. Agitat, bărbatul se îndepărtă trei trepte de ea și își trecu degetele prin păr. Nu am chef.

— A venit cu avocatul lui? Întrebă Pru, întrebându-se dacă avusese de gând să-l interogheze pe bărbat fără unul.

— Și mai rău, și-a adus soția.

Pru se lumină la ideea că va avea companie feminină. Cunoștea foarte puține contese și chiar dacă femeia era dificilă, nu avea cum să se compare cu mama lui Prudence.

— Sunt destul de învățată, spuse ea. Pot să mă ocup eu de contesă cât vorbești cu contele.

Morley se încruntă.

— Învățată să ce?

— Am terminat școala de maniere cu note excelente. Știu cum să primesc pe cineva de rangul ei.

— A. În mod surprinzător, încruntătura deveni și mai adâncă. Asta nu o să conteze prea mult cu Farah.

Pru simți o mică înțepătură de disconfort. Farah? Nu Lady Northwalk?

Se auzi clopoțelul, iar Bart se materializă din spatele lor ca să răspundă.

Soțul ei se uita la ușă cu hotărârea unui general care avea de înfruntat o mulțime de rivali.

— Presupun că ar fi crud să nu-ți spun că Farah a lucrat ca funcționară la Scotland Yard. O cunosc cam de un deceniu.

— De ce ar fi crud?

— Pentru că Blackwell sigur o să pomenească de faptul că am cerut-o în căsătorie.

Capitolul 11

— Carlton Morley, ticălosule! O frumusețe angelică, cu o coroană de bucle blonde argintii, pași pe ușa lor principală, într-un nor energic de mătase mov. Când Dorian mi-a spus că te-ai căsătorit și circumstanțele în care ai făcut-o, aproape am leșinat.

Pru stătu pe loc în timp ce o privea cu gura deschisă pe acea femeie neobișnuit de minunată, în timp ce Morley pași în față ca să-i primească sărutul ușor pe obraz.

Știa circumstanțele căsătoriei lor? Toți?

Chiar și despre grădina de la Școala pentru Tinere Culte a domnișoarei Henrietta?

— Uiți că te știu mai bine de atât, răspunse Morley pe un ton fermecător, pe care nu se obosise să-l folosească niciodată cu Pru. N-ai leșinat în viața ta.

Apariția soțului lui Farah o obligă pe Prudence să-și

desfacă pumnii. Va trebui să-i dea mâna și nu se cuvenea ca palmele ei să sângereze pentru că-și înfipsese unghiile în ele.

— Ea e soția mea, Prudence Goo... adică Morley. Spuse cuvântul soție ca și cum îi lăsase un gust ciudat în gură. Prudence, ți-i prezint pe Lady Farah Blackwell, contesa de Northwalk, și pe soțul ei, Dorian, contele.

— Practic, fiul meu e contele, spuse Blackwell. Am destule titluri și le-am câștigat pe toate.

Bineînțeles! Prudence îl recunoștea acum. Era Dorian Blackwell, Inima Neagră din Ben More. Cui i-ar fi păsat să fie conte, când fusese odată Regele Londrei Subterane?

Bărbatul era monstruos de solid și întunecat. În ciuda peticului de la ochi, privirea lui era concentrată, ca și cum o evalua cu intensitate.

Lui Pru i se păru că văzuse ceva asemănător cu o aprobare în zâmbetul lui.

— Lady Morley.

Dorian Blackwell o salută ca și cum nu se gândise niciodată că va pronunța acele cuvinte împreună. Se aplecă și sărută aerul de deasupra degetelor ei, fără să atingă pielea.

— Eu și Farah am tot speculat ce anume l-a făcut pe Morley să se căsătorească așa repede.

Într-o etalare nepotrivită de afecțiune în public, bărbatul se îndreptă și-și puse brațul în jurul contesei lui, mâna lui odihnindu-se jos pe talia ei, ca și cum acela era locul ei.

— Cred că misterul a fost rezolvat, iubire.

Farah își îndreptă zâmbetul angelic spre Prudence.

— Ești o femeie frumoasă oricând, Lady Morley, dar în rochia asta lila ești o viziune. Strălucești cu frumusețe maternă.

Strălucea? Mai mult ca sigur că nu slăbise pentru că nu reușea să digere mâncarea. Era palidă, obosită și avea cearcăne la ochi. Se simțea mai degrabă ca o umbră și nu ca o persoană reală.

Bineînțeles că erau doar civilizați.

Trebuie să se ciupească pentru a nu se mai holba.

— Mulțumesc, milady, milord. Ce onoare să vă cunosc pe amândoi!

O onoare și o oroare.

Cei doi formau un cuplu care atrăgea privirile. El era întunecat ca un demon, cu o ferocitate chipeșă, iar ea era opusul lui radiant. Era evident că Dorian Blackwell își adora soția.

Întrebarea era dacă Farah îi întorcea afecțiunea sau încă-l dorea pe Morley.

Cum ar fi putut să n-o facă? Blackwell era un bărbat interesant, chiar dacă nu chipeș în mod evident, și avea o masculinitate pe care puțini o posedau. Cu toate astea, era o umbră în prezența aurie a lui Morley. Cel puțin din punctul de vedere al lui Pru.

Îl privi pe Morley, care avea expresia unei persoane ce aștepta să intre la dentist pentru o procedură neplăcută.

Întrebarea era ce anume. Nu voia ca femeia care-i deținea inima să se întâlnească cu femeia care-i purta numele?

Simplul gând fu ca o lovitură în coaste, lăsând-o fără aer.

Nu știa ce ar fi fost mai crud, ca el să-i spună sau să nu... Ar fi fost tentată s-o placă pe contesă, dacă nu ar fi știut că soțul ei o dorise cândva.

Că acesta dorise să aibă o casă și copii cu ea.

Se întrebă dacă se sărutaseră.

Prudence sărutase câțiva bărbați în cele două sezoane ale ei, destui cât să știe că sărutul lui Morley era o experiență care le eclipsa pe celelalte.

— Carlton, permite-mi să-ți fur soția, în timp ce tu și Dorian vorbiți de treburile voastre. Mor de curiozitate să o cunosc.

Carlton? Nici măcar Pru nu i se adresa așa. Ba, mai mult, de fiecare dată când încerca să-l asocieze cu un nume în mintea ei, refuza să-l rețină.

— Lady Morley? Farah Blackwell nu așteaptă răspunsul soțului ei. Să ne retragem în camera ta preferată.

— B-bineânțeles. Pe aici, Lady Northwalk.

Arată spre scările care duceau la salonul ei de la etajul doi.

— Să-mi spui Farah, așa cum fac toți prietenii mei.

Nu erau prietene, dar Prudence încuviință în timp ce se întoarse ca să o conducă pe contesă. Se simțea de parcă nisipuri mișcătoare îi înghițeau picioarele. O senzație de pierzanie o copleși în timp ce urca scările. Oare femeia din spatele ei avea să fie crudă sau bună odată ce rămâneau singure?

Farah Blackwell știa cine era și știa circumstanțele căsătoriei ei.

Asta însemna că soțul ei avea încredere totală în acești oameni? Sau că secretul lor fusese deja aflat și încercau să controleze daunele?

Oricum era, oricât de fragilă se simțea, era hotărâtă să o întâmpine pe această femeie cu demnitatea și aplombul demn al reginei Angliei.

Farah n-ar fi putut s-o surprindă mai mult după ce închise ușa de la salon. Se întoarse și o strânse într-o îmbrățișare disperată, dar blândă.

— O, săraca de tine, prin ce coșmar ai trecut. Când Dorian mi-a spus toate detaliile, nu am putut să dorm de îngrijorare. Se retrase doar pentru o clipă, cât s-o privească. Sper că nu te deranjează intruziunea unui străin, dar voiam să văd cu ochii mei că ești bine. La cum îl știu pe Carlton, a dat la o parte totul, te-a închis aici și s-a aruncat în muncă.

Pru înghiți un nod de emoții diferite. Recunoștință și gelozie.

— Cu siguranță îmi cunoști bine soțul...

Un zâmbet ambiguu aduse gropițe în obrajii femeii, în timp ce Farah se retrase lângă fereastra bătută de ploaie.

— Văd că știi de vechea noastră legătură, spuse ea, cu o privire plină de înțelegere. Atunci ar trebui să știi și cât de scurtă și lipsită de pasiune a fost. Și s-a întâmplat în urmă cu foarte mult timp. Dumnezeu, încă aveam douăzeci și ceva de ani. E istorie veche acolo.

Pru nu știa exact ce să spună. Era chinuită de amintiri ale pasiunii copleșitoare a soțului ei. Oare Farah era din nou binevoitoare? Sau mințea?

Sau chiar nu se potriviseră?

— Nu e nimic, milady. Să chem să ne aducă ceai?

— Aș prefera să ieși loc. Nu știu exact cât o să stăm și am multe să-ți spun.

Pru se așează pe canapeaua ei de smarald și îi făcu semn lui Farah să continue.

— Am lucrat ca funcționară la Scotland Yard câțiva ani. Știu toate felurile de infractori și am văzut destui criminali, destui cât să știu că tu nu ești.

Pru expiră, afectată.

— Cum poți să fii sigură de asta?

— Ei bine, nu are sens, nu-i așa? O femeie în starea ta să îl omoare în ziua nunții pe bărbatul care poate să-i ofere protecție prin nume. A fost găsită cu pumnalul în mână și fără o poveste de apărare? Farah dădu din cap. În plus, am trăit cu un bărbat a cărui viață a fost distrusă când a fost acuzat pe nedrept. Acest lucru îți declanșează o furie neajutorată. Am impresia că și pe tine te chinuie.

— Aș vrea să îl convingi și pe... Prudence se opri la timp. Ei bine, pe toată lumea.

Farah râse.

— Sunt bărbați, draga mea. Niște idioți adorabili, fiecare dintre ei. Îmi pare rău să-ți spun asta: soțul tău cel metodic va avea nevoie de dovezi incontestabile ca să se convingă de nevinovăția ta, dar mi se pare că e hotărât să le găsească.

Oare așa era?

— Ascultă-mă. Farah o luă de mâini. Știu că o să te simți izolată în următoarele luni și, în privința asta, nu pot să te ajut. Vreau să mă vizitezi pentru sprijin în privința tuturor lucrurilor. Fie că e vorba de bărbați, căsătorie, maternitate... sau Morley. Am lucrat cu el ani întregi, îi știu defectele, precum și calitățile eroice, care sunt destule. Am născut doi copii minunați și sănătoși – și chiar dacă nu am trecut prin ce treci tu, am avut destule situații care să mă

ajute să fiu înțeleghătoare cu necazul tău.

Pru nu știu ce să spună sau ce să simtă. Totul era prea minunat. Oare prea minunat ca să fie adevărat?

— Cât de incredibil de drăguț din partea ta!

— De asemenea, sper că n-o să mă consideri prea îndrăzneată, dar ți-am făcut o programare la doctorul meu, care e specializat în îngrijirea viitoarelor mame. E cel mai bun și lucrează îndeaproape cu o moașă locală. Amândoi au grijă de mine și se bazează unul pe experiența celuilalt. Nu aş pune niciodată sănătatea mea feminină în mâinile altcuiva. Cele mai bune și mai apropiate prietene ale mele sunt pacientele lui.

O mică licărire apăru în inima lui Pru. Îi fusese atât de rău aici. Atât de frică. Se simțise atât de incredibil de singură și avea tot timpul din lume să înnebunească din cauza întrebărilor și a neliniștilor legate de sosirea viitorului ei copil.

O strânse pe Farah de mâini.

— Farah, mulțumesc. Cu adevărat. De fiecare dată când mai vrei să fii atât de îndrăzneată, te încurajez din tot sufletul.

— Splendid! exclamă contesa. Săptămâna viitoare o să vii cu mine la ducesa de Trenwyth, ca să te întâlnești cu membrele Societății de Ajutorare a Femeilor. Lorelai o să fie acolo, contesa de Southbourne. Millie Lecour.

— Actrița?

— Da. Ea și iubitul ei, Christopher Argent, locuiesc lângă Trenwyth, acolo unde locuiește și Imogen, adică Excelența Sa. A, Samantha și Mena vin din Scoția. Va trebui s-o scuzi pe Samantha, e din America, spuse Farah, ca și cum asta explica tot. Îi spunem contesa blestemelor, dar după ce ajungi să o cunoști, o să te îndrăgostești de ea, ca noi toate. Mena e absolut minunată. Nu o să întâlnești niciodată o marchiză mai caldă. De fapt, e posibil să te adopte, pentru că nu poate avea copii și mai mult ca sigur o să vrea să fie nașa copilului lui Morley, așa cum e pentru toți copiii noștri. Devotamentul e...

Pru își retrase mâinile. Atâtea nume, atâtea titluri. Era

prea mult.

— Îmi pare rău, dar mă tem că nu pot să particip. Trebuie să mă ascund, din lipsă de alte cuvinte mai potrivite. În plus, sunt sigură că ești de acord că nu e locul meu în această societate. Nu am nici titlu și nici perspective. Sunt a doua fiică a unui baron, atâta tot. Nu sunt decât soția inspectorului-șef.

Pentru prima oară, expresia de pe fața lui Farah fu una de nemulțumire.

— Draga mea, nimeni nu e doar soția lui Morley. A influențat destinele tuturor celor din camera aia. Nu a salvat numai vieți, ci suflete. Nu e timp să te delectezi, dar cred c-ar trebui să vii ca să-ți spunem toate cu ce fel de soț ești binecuvântată. Morley a fost și este un bărbat remarcabil. Toate am speculat și chiar am plănuit să-i facem rost de o soție. Sunt foarte bucuroasă că te-a găsit pe tine.

Suferința amenința să-i explodeze din piept, sub forma unui plânset.

— Dar ne știi situația, atunci știi că asta nu a fost o uniune din iubire.

Dintr-odată, Farah deveni foarte serioasă.

— Pot să-ți spun Prudence?

— Pru, te rog.

— Pru... ai făcut ce eram sigură că nicio femeie din lumea asta nu e capabilă să facă.

— Ce anume?

— L-ai distras pe Carlton Morley de la principiile lui de neclintit. În timp, cred că o să-ți dai seama ce reușită sisifică e asta.

Pru dădu din cap, incapabilă să înțeleagă.

Farah părea să dezbată ceva în interiorul ei, apoi spuse:

— Am avut o relație profesională cu Morley mai bine de cinci ani și o prietenie cu flirturi. I-a luat cinci ani să-și facă curaj să mă sărute. Tu l-ai fermecat în cinci minute! Tu, draga mea, ești tentația de care are nevoie. O să-l forțezi să fie fericit și ăsta e singurul mod prin care s-o faci,

pentru că o să se opună. Dar e unul dintre cei mai buni bărbați posibili și merită fericire.

Prudence nu-și dădu voie să închidă ochii, deoarece de fiecare dată când o făcea, vedea buzele soțului ei pe ale lui Farah Blackwell.

Și voia cu disperare să o placă pe femeie.

— De ce nu te-ai căsătorit cu el? Întrebarea o surprinse pe Pru mai mult decât pe Farah. Ce te-a făcut să refuzi atunci când te-a cerut?

Farah ridică din umeri, cu o expresie melancolică.

— Inima mea mereu a fost a lui Dorian. E simplu. Carlton n-a avut niciodată nicio șansă. Niciodată nu mi-am regretat decizia, dar nu o să-ți ascund faptul că mereu o să țin la Carlton. Că îl respect și îl admir. Toată lumea o face. Până și soțul meu, care a fost odată de cealaltă parte a legii. Carlton e un bărbat extrem de corect și înțelegător și are și el trecutul lui.

Asta o intrigă pe Pru.

— Ce trecut?

Conversația serioasă fu întreruptă de zgomotul de ghetete, în timp ce bărbații urcau scările și anunțau iminenta invazie a salonului.

— O să-l las pe el să-ți spună.

De data asta, Prudence fu cea care se întinse și o luă pe Farah de mână ca și cum era un colac de salvare.

— Nu știu dacă o s-o facă. Nu-l cunosc deloc. Sunt atât de pierdută. Te rog, dacă ai ceva informații...

Farah o privi indecisă.

— Îți promit că o s-o fac și o să împărtășesc cu tine tot ce pot. Vino săptămâna viitoare. O să afli tot ce știm și noi, îți promit...

Blackwell fu cel care dădu buzna primul.

— Ce faci, nevastă? Trebuie să plecăm acum, ca să ajungem la timp. Am adus o a doua trăsură, în care să punem fie umerii lui Ravencroft, fie egoul lui Gavin. O să-i las să se lupte între ei pentru asta.

Pru se holbă la bărbat. Dacă Blackwell credea că Ravencroft era mare, însemna că bărbatul era un uriaș.

Acesta făcu o plecăciune în fața lui Pru.

— A fost o plăcere absolută să te cunosc, Lady Morley. Te rog să ne vizitezi și pentru cele mai neînsemnate lucruri.

— Mulțumesc.

Farah o îmbrățișă din nou strâns.

— Și cel mai neînsemnat lucru. Vorbesc serios.

Cei doi ieșiră.

Prudence se uită la soțul ei, care privea cadrul gol al ușii, ca și cum contempla vidul pe care-l găsea acolo.

Oare și el observase modul posesiv în care Blackwell își luase soția de talie? Cum mergea plin de respect față de ea. Cum fiecare mușchi părea sincronizat cu mișcărilor ei, protecția ei, nevoile ei.

Oare asta îl făcea invidios? Sau melancolic, ca pe ea.

Într-un final, Morley își îndreptă privirea spre ea, ca și cum fu surprins să o vadă în continuare acolo.

— A fost foarte drăguț din partea contesei să vină, zise ea, a fost foarte... grijulie. Mi-a dat numele unui doctor bun.

Bărbatul încuviință vag.

— Farah e o femeie de treabă, zise el cu atenție.

Spre deosebire de ea?

Pru îl privi și încercă să nu aprecieze modul în care croiala vestei lui îi îmbrățișa talia îngustă, scoțându-i în evidență lățimea pieptului și a umerilor, precum și a spatelui.

Un spate de care odată se ținuse în spasmele extazului.

Degetele i se încovoieră când își aminti.

Morley era chiar acolo. Atât de aproape de ea. Putea să se întindă și să atingă corpul care o călărise odată ca un armăsar neîmblânzit, sălbatic, ritmat și cu putere.

Buzele lui gustaseră cele mai secrete părți ale ei. Ochii lui arseseră cu dorință. Trăsăturile lui se îmblânziseră de adorație. Se încordaseră cu plăcere. Fuseseră torturate de nevoie.

Iar acum?

Nimic. Era atât de departe. Atât de gol.

„Unde ești?” Pru voia să țipe. Să arunce cu lucruri. Să bată câmpii până când Morley distrugea muntele de gheață dintre ei. „Cine ești? Ce ai făcut cu iubitul meu?”

Bărbatul se întoarse abrupt, ca și cum îi auzise țipetele tăcute. Dar întrebarea din ochii lui dispăru repede, fiind înlocuită de politețea sa enervantă.

— E o noapte răcoroasă, spuse el. O să trimit să ți se aducă cele necesare pentru baie în seara asta.

Cât de atent.

— Mulțumesc.

Bărbatul încuviință. Părea că o să spună și altceva, dar apoi se răzgândi.

— O seară bună.

Astfel, o lăasă în balta singurătății ei frustrante, posibil ca să plângă după femeia care-i scăpase printre degete.

Capitolul 12

Morley intră în camera copilului și închise ușa, rezemându-se de ea.

Deși avea multe lucruri la care se gândea, un fapt simplu exista în lume, care le întrecea pe toate celelalte.

Soția lui făcea baie la numai câțiva pași depărtare. Își coborâse trupul catifelat în cada de cupru cu apă fierbinte și plimba săpunul peste pielea ei mătăsoasă, perfectă, aristocrată. Sâni ei probabil se ridicau deasupra apei în timp ce-și spăla părul des. Coapsele ei probabil se odihneau despărțite, mâinile ei făcându-și drum între ele, spre...

Pachetul pe care-l ținea în mână se mototoli în pumnul încheștat, iar produsul dinăuntru îi oferi ceva care să-i distragă atenția.

Deschise pachetul cu o lipsă de grijă necaracteristică și se duse pe șezlong, aplecându-se ca să așeze locomotiva sculptată lângă păpușă.

Își imaginează cum aceasta era mișcată de o mână grasuță. A unui băiat, poate. Sau a unei fete. El și Caroline

petrecuseră ore întregi jucându-se cu trenuri, pe care le găsiseră printre jucăriile donate unei biserici.

Atât timp cât ceda în fața cererii lui Caroline, și anume ca mecanicii să se îndrăgostească de femeile pe care le salvaseră de bandiți, atunci era pricepută și la luptă. La fel de însetată de sânge ca un nelegiuit.

Atinse părul auriu al păpușii și i se făcu dor de fata cu care împărțise pântecul odată. Acum ar fi fost mătușă, poate și mamă. Amândoi ar împlini 40 de ani peste un an, sau cel puțin asta credea. Nimeni nu le spusese data exactă a nașterii, dar pusese informațiile cap la cap pe cât de bine putuse.

Caroline.

Cât de diferite ar fi fost multe vieți dacă ar fi trăit.

Morley ar fi fost probabil în continuare pușcaș în armată și probabil nici măcar n-ar fi luat în considerare postul de la Poliția Metropolitană Londoneză.

Mulți alții ar fi avut alte destine, dacă nu ar fi fost alegerile pe care le făcuse el.

Poate viețile lor erau mai bune datorită drumului pe care-l dusesse moartea lui Caroline, dar ce nu le spusese niciodată prietenilor lui era că, în cele mai întunecate momente, le-ar fi luat totul doar ca s-o aibă înapoi. Ca să-i dea o șansă la viață. Ca să aibă familie. Ca să nu fi petrecut ultimii 20 și ceva de ani atât de singur. Deseori își spunea că dacă ar mai fi trăit Caroline, nu ar mai fi fost atât de distrus.

Ar fi devenit bărbatul care se prefăcea că e. Un bărbat mai bun. Atunci, în acel moment, fix prima oară când acel gând îl făcu să tresară. Dacă totul ar fi mers altfel, poate s-ar fi căsătorit de tânăr. Poate chiar ar fi avut copii.

Dar nu copilul ăsta.

Nu cine creștea în pântecul minunatei lui soții. Își ridică mâna la inimă, ca să-i liniștească bățile. În fiecare zi se nășteau copii. Mii și mii. Nu era mare lucru sau un miracol. Dar nu putea scăpa de senzația că tot ce se întâmplase în viața lui îl adusese în acest moment. La acest copil.

Dacă ar fi trăit Caroline, acest copil probabil n-ar fi existat.

Și, pentru prima oară, deși îi jelea în continuare moartea, nu mai putu să-și dorească să fi trăit ea, așa cum o făcuse înainte.

Lovit de un amestec complex de regret și iubire, rușine și anticipare, se ridică în picioare și începu să organizeze pachetele dezordonate din creșă.

Părea imposibil ca mirosul soției lui să fie și acolo, dar îl simțea în aer. Fructe de pădure. Erau foarte dulci la sfârșitul verii. Mereu avea să-i amintească de micul dejun. Masa lui preferată, până o gustase pe ea...

Închise o cutie și constată că nu putea să fie la depărtare de numai un perete de locul în care ea făcea baie, nu fără să înnebunească. Se retrase în birou, hotărât să lucreze.

Dumnezeule. O simțea și acolo. Pereții puteau să fie la fel de bine unși cu marmeladă. Pru pătrunsese în fiecare colț al gândurilor lui, iar acum, nu mai putea merge nicăieri în casă pentru a scăpa de ea.

Se așeză pe scaun, își lăsă capul în mâini și își frecă fruntea, încercând să țină la distanță durerea de cap care-l amenința. Era din nou obosit. Nu dormise mai mult de trei ore de... ei bine, nici nu mai știa de când.

Și nu părea că lucrul ăsta avea să se schimbe în viitorul apropiat.

El și Blackwell făcuseră un plan să-și concentreze investigația pe docurile Wapping. Interogarea polițistului corupt, de noaptea trecută, fusese prima legătură cu o linie de livrare a narcoticelor și altor bunuri traficate, care era mai periculoasă decât pânza unui păianjen otrăvitor. Morley, sau mai degrabă Cavalerul Umbrelor, crease propriile lui pânze, bătând numeroși bărbați pentru răspunsuri. Aruncându-i polițiștilor despre care știa sigur că erau în continuare corecți. Sau, în unele cazuri când fusese nevoit să se apere, aruncându-le cadavrele în râu.

Toate indiciile arătau spre comisar, baronul Clarence Goode. Afurisitul de socru-său.

Însă transporturile secaseră cu totul, iar asta, brusc. Din cauza asta, războaiele din localurile de noroc ale lumii subterane se intensificaseră, iar Morley nu era sigur că orașul era pregătit pentru ce avea să-l lovească.

Sau pentru câte victime aveau să cadă în urma impactului.

Dumnezeule. El era un singur om. În cine putea să aibă încredere ca să...?

Câteva zgomote puternice răsunară la etajul superior, iar o căzătură îl făcu să sară în picioare.

Se auziseră din dormitorul principal. Soția lui!

Morley simți că fusese lovit în piept de un cal sălbatic și urcă scările câte trei deodată, alergând pe bol până când explodă prin ușă.

Soția lui foarte afectată și foarte goală încerca să se ridice în șezut de unde era întinsă pe spate, folosind o masă de marmură ca să se sprijine. Morley se duse spre ea.

— Nu te mișca, ordonă el pe același ton pe care-l folosisese cu mulți infractori.

Tânăra înghețase deja când soțul ei dăduse buzna, dar cuvintele lui avură efectul opus, Pru încercând să găsească ceva cu care să se acopere.

— O, la naiba. Nu am... Sunt bine, spuse ea. Nu am nevoie decât de un prosop. Te rog, te rog, pleacă.

— Nu fi naivă, o certă el, în timp ce îngenunche lângă ea și încercă să vadă dacă se rănise. Ce naiba s-a întâmplat? Te-ai lovit la cap? Ți-ai rupt ceva? Poți să-ți miști mâinile și picioarele? De fapt, nu contează, nu te mișca. O să chem un doctor. Bart? strigă el. Unde naiba e? Nu a auzit nimeni că ai căzut destul de tare cât să se zguduie casa? Bart!

— Nu! Tânăra îl prinse de cămașă, disperată, în timp ce-și ținea celălalt braț peste sâni. Nu vreau să mă vadă nimeni!

— Dacă te vede, o să-i înlocuiesc ochii cu cărbuni fierbinți. Îl chem ca să-l trimit după doctor.

— Nu am nevoie de niciun doctor. Sunt foarte bine, doar am...

— Asta nu e o decizie pe care să o iei tu. O căzătură ca asta e ceva grav, mai ales având în vedere starea ta! Chiar trebuie să cazi așa des? Îți ordon să fii mai atentă cum mergi!

Își puse ambele mâini pe umerii ei, ca s-o țină pe loc în timp ce Pru încerca să se ridice. Prinsoarea lui alunecă în timp ce brațele ei se zvârcoleau, într-o încercare sălbatică de a-l îndepărta.

După câteva încercări eșuate, Morley reuși să-i prindă brațele într-o parte și alta. Astfel, corpul ei lucios îi era complet expus. Morley îi examinează numai ochii, în timp ce se aplecă deasupra ei. Nu văzu niciun indiciu că s-ar fi lovit la cap. Ba chiar aceștia licăreau ca niște furtuni azurii întunecate, care ar fi făcut-o pe Calypso mândră.

— Nu chiar am alunecat, protestă ea.

— Nu? Atunci spune-mi exact cum ai ajuns pe jos.

Genele lungi și negre se plimbară peste obrajii înroșiți.

— După ce am terminat baia, m-am ridicat și am ieșit din cadă, ca să-mi iau prosopul. Când am pus un picior pe podea, m-a luat amețeala și m-am gândit să mă sprijin de masă. Privi confuză mobila căzută. Probabil am leșinat, pentru că următorul lucru pe care mi-l amintesc e că eram pe spate și mă uitam la tavan.

— Cred că ești cu adevărat confuză dacă ai impresia că ceva din ce tocmai mi-ai spus mă liniștește câtuși de puțin. Tu și copilul trebuie să fiți bine, m-ai înțeles? Stai aici, o să mă duc după un doctor care o să te examineze cu atenție. Cu asta am terminat discuția asta ridicolă.

I-ar fi spus mai multe, dar toate cuvintele îl lăsaseră fără aer. Mâinile îi tremurau acolo unde o țineau de brațe și picioarele pe care îngenunchease păreau mult prea instabile ca să-și mențină poziția prea mult timp.

Trecuseră ani întregi de când corpul lui etalase semne atât de evidente de teroare. Poate de la prima lui bătălie, unde gloanțele îl rataseră la limită. Trecuseră atât de aproape, că le auzise cântând pe lângă urechea lui.

Dumnezeule, Pru era slăbiciunea lui. În loc să se certe, tânăra își ridică palmele pe pieptul lui, de data asta

Într-un gest de reconciliere. Expresia ei se împlânzi, deveni caldă, iar ceva din ochii ei evoca amintirile indecente ale ultimei dăți când el o țintuise sub el.

— Să știi că nu sunt nechibzuită. Deseori mă simt amețită după ce fac o baie fierbinte. Și pentru că pruncul nostru e pretențios când vine vorba de mâncare, nu am mâncat atât de mult cât ar trebui. Sunt sigură că ăsta e motivul leșinului. Îndrăznesc să spun că mai degrabă m-am prăbușit, nu am căzut, și am aterizat pe spate, nu pe abdomen.

Inima lui bătea cu putere sub mână ei, iar Morley se lupta cu o emoție puternică și străină care îi furase abilitatea de a vorbi.

— Scopul tău e ca doctorul să mă examineze tremurând și fiind goală pe podea? Întrebă ea, arcuindu-și o sprânceană.

Morley închise gura. Acum nu era momentul potrivit să-i observe goliciunea. Era o posibilă criză medicală.

Refuză să se uite în jos, la sânii ei.

Aruncă o privire.

Refuză să se uite.

Se uită.

Ei bine, refuză să aprecieze.

La naiba!

Se ridică în picioare, luă prosopul de pe suport și se întoarse la ea, evitând să o privească în timp ce acoperea cele mai scandaloase părți ale ei, apoi îngenunche din nou.

— O să te duc în pat, o avertiză el.

— Sunt perfect capabilă să... uf!

O luă în brațe și o lipi de piept, în timp ce picioarele ei goale se legănau peste brațul lui. Prosopul o acoperea în față, dar nu era nimic între pielea ei și mâinile lui în timp ce o duse spre pat și o așeză delicat jos.

— Domnule? strigă Bart de la capătul holului. Ce s-a întâmplat?

Morley îi dădu drumul și se duse la ușă, pentru ca servitorul să nu intre în cameră și să vadă ce nu ar trebui.

Salvase probabil viața servitorului.

— Soția mea a leșinat și a căzut. Am nevoie să trimiți după doctor.

Bart făcu ochii mari de îngrijorare.

— Imediat, domnule, apoi o luă în direcția opusă.

Morley închise ușa și când se întoarse, genunchii i se înmuiară când își văzu soția aplecată peste sertarul cu lenjerie, căutând cu disperare înăuntru.

Încă-și ținea prosopul în față, dar în momentul acela era cu spatele la el. Dezvăluind totul.

Lui Morley i se uscă gura în timp ce dorința îl lovi în partea inferioară a abdomenului cu atâta putere, că i se făcu puțin greață. Corpul lui răspunse violent la o priveliște pe care nu avea s-o uite niciodată.

Fundul ei apetisant și gol și coapsele creau o formă perfectă de inimă, care încadra umbra golului dintre picioarele ei.

Dumnezeule, tocmai când crezuse că nu mai era nimic în el care să se spargă.

Tânăra luă o cămașă de noapte, se îndreptă și și-o trase peste cap și pe corp, în timp ce se chinuia să găsească locurile pentru mâini și gât.

Se duse la ea cu pași repezi. În clipa în care o atinse pe mână, Pru se opri, lăsându-l să îi ghideze brațele în mâneci și să deschidă gulerul destul cât să poată trece cămașa peste cap.

Ceva din faptul că o ajuta să se îmbrace îl liniști. Respirația i se calmă, dar nu și mădularul. Nu mai simțea însă că încerca să evadeze.

Tânăra ridică mâinile, ca să-și dea niște șuvițe la o parte, dar el o întrecu, dând la o parte șuvițele umede de pe obraji și de pe gât.

Pru îl privi cu o expresie pierdută, nesigură, care îi mângâie inima.

— Pentru viitor, e bine să știi că nu ești nici prudentă, nici bună, spuse el pe un ton mătăsos.

— Pentru viitor, e bine să știi că numele meu a fost mereu o ironie lamentabilă.

Tânăra încercă să zâmbească, dar nu reuși decât să

pară epuizată și atrăgătoare și foarte tânără.

Probabil prea tânără pentru el.

Dumnezeule, nici măcar nu știa vârsta soției lui. Nu știa mai nimic despre ea. Sănătatea ei. Abilitățile, punctele forte, defectele. Viața ei dinainte de asta.

Înainte de el.

Deși fusese a lui în grădină, niciodată nu o văzuse goală înainte de seara asta.

Evident, se gândise obsesiv la asta, dar nimic nu reușise să-l pregătească pentru perfecțiunea ei. Sâni generoși, curbe dramatice și un fund atât de apetisant, că ardea de dorință să...

— Ar trebui să stai întinsă, spuse el cu o eficiență subită, închizând ușa cu fermitate acestor gânduri.

— Trebuie să mă usuc și să mă îmbrac. Doar nu o să mă văd cu doctorul așa, nu? În plus, părul o să mi se usuce în câlți dacă nu-l pieptăn.

Morley o îndrumă delicat, gentil spre pat.

— O să am eu grijă de tine.

Își ținu protestele pentru ea în timp ce-i dădu voie să o învelească. Ochii ei îl fixau, iar Morley luă peria argintie de pe noptieră și i-o aduse.

— Permite-mi să...

Tânăra îi luă peria din mână.

— Nu e nevoie. Am părul sensibil și e nevoie de o atingere delicată.

Era mai bine să facă ea asta. Mâinile lui încă tremurau, iar emoțiile păreau să se balanseze dintr-o extremă într-alta. Își dădu seama că sentimentele lui pentru ea nu erau delicate, ci arzătoare.

Chiar violente.

Tocmai de asta păstră distanța. Ceva volatil plutea în aer de fiecare dată când Prudence era aproape, iar volatilitatea nu era ceva ce-și permitea.

Dumnezeule, era ca un ghem abandonat, descoperit de o femeie cu unghiile ascuțite care voia să-l descurce.

Morley se așeză pe un colț al patului și-și îndoi genunchiul, ca să fie cu fața spre ea.

— Îți mai e rău? Întrebă Morley, în timp ce Prudence începu să-și perie părul umed.

— În ultimele zile, am avut doar ușoare puseuri de greață. Îi aruncă o privire timidă pe sub gene. Mulțumesc pentru berea cu ghimbir. Beau din ea când nu mă simt bine.

Bărbatul se foi incomod.

— Da. Am citit undeva despre asta.

Citea orice îi cădea în mâini. Cărți despre sarcină și nașteri. Pamfletele și ziarele doctorilor. Totul. Dacă avea să fie tată, trebuia să fie cel mai bine informat tată din tot regatul.

Tânăra căzu într-o tăcere contemplativă, întreaga ei ființă fiind concentrată asupra sarcinii pe care o îndeplinea. Morley o privi cu atenție, examinând-o pentru semne de... ei bine, orice nu ar fi fost în ordine. Nu că știa exact ce căuta. Probabil sângerări. O altă pierdere a cunoștinței. Confuzie. Durere.

Niște mici manierisme fermecătoare deveniră evidente. Avea o?

Sprânceană stângă foarte expresivă, în timp ce cea dreaptă nu era la fel de arcuită. Mâna ei stângă era cea dominantă. Avea un pistrui sub ochiul drept. Doar unul. Și o cicatrice mică în spatele maxilarului, în partea dreaptă.

Și când se pieptăna, își trecea degetele prin secțiuni, ca să caute noduri prin gesturi foarte ritmate și grațioase.

Părul închis la culoare îi cădea pe umerii cămășii de noapte albe, fiind ondulat pe alocuri și încadrându-i fața cu mici șuvițe care implorau să fie atinse.

Dumnezeule, era minunată.

Și era a lui.

Niciodată nu o mai văzuse așa. Chiar și palidă și proaspăt spălată, umedă și fără ornamente, rămânea un simbol al frumuseții. Genul de sirenă care ar fi chemat un bărbat ca el spre stânci.

Și cu toate astea, s-ar fi dus de bunăvoie.

O emoție stranie, imposibil de identificat, îl copleși. Nu pace, niciodată asta, dar era atras de ea în felul în care o

cobră este hipnotizată de un instrument. Nu putea să-și mute privirea. Nimic altceva nu mai exista. Doar femeia din patul lui și mișcările delicate cu care își aranja părul. Aerul era cald și umed de la baie, iar Morley inspiră parfumul văratic al săpunului ei, în timp ce ritmul inimii îi încetini și pleoapele îi deveniră grele.

Pentru o clipă, sau o eternitate, stătură în tăcere. Morley era fericit pur și simplu s-o admire.

— O mai iubești?

Mai mult ca sigur că întrebarea se manifestă în aerul dintre ei, deoarece el abia îi observase buzele mișcându-se.

Bărbatul tresări puțin și se îndreptă, nesigur dacă o auzise bine, deoarece mintea lui fusese plăcut, extraordinar de goală.

— Poftim?

Își menținu privirea asupra stratului lucios de pe părul ei descâlcit. Și cu toate astea, Pru continuă să se perie.

— Pe contesă, Farah. O mai iubești?

— Nu.

Promptitudinea răspunsului îl surprinse până și el.

— Poți să-mi spui fără teamă de consecințe, îl îndemnă ea. Nu sunt în poziția să te jignesc și nu-mi imaginez că ai trăit ca un călugăr înainte să... Înaintea nopții petrecute împreună.

Ironia era că exact asta făcuse de ceva timp. Avusese câțiva ani sălbatici în timpul războiului și după, dar, dacă ar fi fost cineva să-i descrie aventurile romantice din ultimul timp, călugăr ar fi fost foarte potrivit.

Până la ea.

— O respect foarte mult pe Farah, spuse el, dar atât.

— Și ea te respectă.

O emoție enigmatică îi întunecă trăsăturile pentru o clipă, iar Pru își abandonează peria pe noptieră cu un oftat.

— Nici măcar nu știu dacă am iubit-o vreodată. Morley nu știu ce-l îmbie să dea explicații, dar cuvintele ieșiră din el ca un torent de adevăr. Eram doar de părere că ne potriveam. Lucram bine împreună și ne simțeam bine unul în compania celuilalt. Mergeam la aceleași evenimente și îi

plăcea să mănânce în aceleași localuri ca și mie. M-am gândit... Crezuse că ea îi va umple casa goală cu altceva decât tăcere. Dorise pe cineva la care să se întoarcă acasă. Cu care să împartă viața și toate lucrurile frumoase și teribile din ea. Credeam că dragostea poate o să apară între noi. E o femeie bună. O persoană pe care am ajuns s-o respect, s-o admir și în care am încredere.

Tremurul bărbiei micșoră stoicismul de pe fața ei, iar tânăra încuviință încet, ca și cum încerca să digere cuvintele lui.

— Spre deosebire de mine.

„Niciodată nu am dorit-o așa cum te doresc pe tine.”

Aproape o spuse. Cuvintele se jucară pe marginea buzelor lui, ca un bărbat nehibzuit care urmează să se sinucidă. Farah nu fusese niciodată un pericol pentru el, dar nu fusese nicio bucurie.

O dorise, deoarece era minunată și el era, până la urmă, bărbat. Dar niciodată nu-l tentase atât de aproape de limita peste care sărise pentru Prudence. Niciodată nu fusese trist în absența ei și nici nu se temuse de puterea pe care o avea asupra lui.

Deoarece nu exista.

În timp ce acum...

— Întâlnirea ta cu Blackwell a fost despre mine? Întrebă ea, în timp ce privirea ei îngrijorată o întâlnește în sfârșit pe a lui.

— Știi că nu pot să discut...

— Ce nu poți să discuți? Cazul meu? Viața mea? Îți dai seama că e vorba despre demonstrarea nevinovăției mele și, dacă aș ști ce se întâmplă, poate aș avea o șansă să ajut.

— Nu e atât de...

— Tu cum te-ai purta, soțul meu, în condiții similare? Blocat în casa asta infernală, fără să ai nimic de făcut, decât să-ți faci griji pentru viitor. Tratată ca secretul teribil al tuturor. E crud.

Vocea ei deveni răgușită la ultimele cuvinte, iar ochii ei sclipeară cu lacrimi neplânse.

Morley simțise milă în viața lui. Rușine, regret, înțelegere. Dar nu acest amestec straniu cu toate.

— Nu ești prizonieră aici. Dar e mai sigur pentru tine dacă stai departe până când se liniștesc apele. Credeam c-am fost de acord că e lucrul potrivit.

Tânăra scoase un sunet de iritare și-și frecă ochii, ca să șteargă furtuna care urma. Ezitant, Morley se întinse și-și puse mâna pe glezna ei. Oasele ei erau așa delicate, atât de mici sub mâinile lui.

— Te înțeleg. În circumstanțele tale, probabil aș înnebuni.

Tânăra îl privi și fața i se relaxă puțin, o parte din frustrare transformându-se în acceptare.

— Atunci de ce trebuie să fiu ținută în întuneric?

— Pentru că acolo am nevoie de tine, răspuse el mai vehement decât dorise.

La tresărirea ei îndurerată, explicația explodează din el cu putere.

— Nu înțelegi? Nu suport să fiu în aceeași cameră cu tine. Stai. Își ridică mâna când văzu durerea nerostită din ochii ei. Adică nu pot să fiu în prezența ta și să am și mințile la mine. Ești ca... un cântec din mintea mea, de care nu pot să scap. Un torent sau un vârtej, care mă rotește până nu mai văd drumul din față. Acum nu-mi permit asta. Trebuie să fiu obiectiv. Lipsit de emoții.

— Lipsit de emoții?

— Mai ales când mizele sunt așa mari. Când vreau... Se opri la timp.

Cât să vadă că Pru se opri din respirat, având privirea absorbită.

Spusese prea multe.

— Când vrei să ce? șopti ea.

— Voiam să zic când rezultatul are un efect atât de mare asupra vieții și viitorului tuturor. Se apropie de ea, iar Pru își dădu picioarele la o parte, ca să-i facă loc. Morley se aplecă și-și puse mâna pe abdomenul ei. Pentru noi trei.

Prudence îi acoperi mâna cu a ei, iar dintr-odată, Morley se trezi prizonier. Cătușele lui fiind mai degrabă din

mătase decât oțel.

Chiar și prin cămașa ei de noapte și hainele de culcare, Morley simțea că abdomenul ferm avea o ușoară curbă. Expirară identic, minunându-se de viața de sub mâinile lor.

— Cumva, o să-ți demonstrez că sunt nevinovată, zise ea hotărâtă. Dacă o să fac asta, o să fiu demnă de tine?

Prins într-un val de sentimentalism străin și frustrant, Morley se dădu în spate. Nu mai putea să suporte intimitatea fără să o ducă mai departe.

— Nu despre asta e vorba.

— Pentru mine e.

Morley își trecu degetele prin păr, dorind să o creadă. Și doar ca să nu fie nevoit să înfrunte partea întunecată a lui care-i șoptea că nevinovăția ei nu conta.

Că el avea să se îndrăgostească de ea, indiferent de situație.

— Te rog, hai să nu vorbim despre asta acum. E prea... Unde Dumnezeuului e doctorul?

— Te asigur că sunt bine. Masa a avut cel mai mult de suferit. Doar am alunecat pe podea.

Morley se întoarse cu spatele la ea și se duse să ridice masa. Era grea, partea de sus fiind din marmură.

Dumnezeule, dac-ar fi căzut peste ea?

Dintr-odată, deveni conștient de cât de periculoasă putea să fie o casă pentru o femeie și un copil.

— Nu trebuie să rămâi, spuse ea, în timp ce aranja pătura. E întuneric. Poți să te duci să-ți faci treaba de Cavaler al Umbrelor.

Morley se uită la ceas.

— Nu e nicio șansă să plec în seara asta.

— Nu știu de câte ori să-ți spun că nu ai de ce să-ți faci griji, insistă ea.

— A, da? Și de la ce instituție distinsă ai obținut diploma medicală, doctor Morley? Bărbatul se încruntă la ea. Tocmai mi-am găsit soția prăbușită pe podea. Dacă asta nu e un moment în care să intru în panică, nu pot să mă gândesc la unul mai bun. Deci o să accepti o examinare

sau...

— Sau ce? Întrebă ea zâmbind. O să mă arunci în închisoare?

Asta obține o mică exclamație de bucurie de la el.

— Nu mă provoca.

Bart, care avea fața roșie, veni cu doctorul, un gentleman cu nasul încovoiat și cu un fel de-a fi delicat. Astfel, conversația dintre ei se opri.

Morley stătu lângă soția lui când aceasta fu examinată, palpată și interogată. Într-un final, doctorul declară că ea și copilul nu se aflau în pericolul unui avort. După ce îi dădu sfaturi și îi prescrise un medicament, Morley plecă de lângă soția lui doar cât să-l plătească pe bărbat și să-l conducă afară.

Se opri ca să se întărească cu câteva guri de scotch Ravencroft înainte să se întoarcă în camera ei.

Doar ca s-o găsească dormind liniștită.

Părul ei brunet era întins pe pernă, strălucind ca un halo fantomatic în jurul trăsăturilor delicate. Mâna ei era lângă obraz, relaxată, ca și cum Morley ar fi putut să-i dea ceva prețios.

Un junghi puternic de dorință îl străpunse în timp ce partea goală a patului lui îi făcea cu ochiul.

Acolo era ea, o fantezie ciudată și seducătoare, care dormea inocentă.

Și era a lui.

O dorință întunecată crescuse în el cu o ferocitate care îl zgudui. Voia s-o facă a lui. Să o revendice, trup și suflet. Să se așeze înăuntrul ei și să o satisfacă până își ieșea din minți, până era epuizată de la satisfacție.

Voia s-o hrănească cu mâinile lui. Să îi hrănească pe ea și viața pe care o purta în burtă. Voia să-i cumpere lucruri care să-i decoreze minunăția. Bijuterii și funde, mătase și metale prețioase. O furtună de pofte rătăcitoare și dorințe se învârtea în el, până simți că nu mai putea să-i controleze puterea.

O. Voia. Pe ea.

Voia... tot.

— Nu mă provoca, șopti el din nou.

Înainte o spusese sub formă de glumă, dar acum era o rugămintă. Pru era o tentație, una căreia nu mai putea să-i reziste prea mult. Una care putea să-i prăbușească întreaga lume.

Și tot și-ar fi folosit ultimele rămășițe însângerate, distruse, ca s-o protejeze.

Capitolul 13

Peste doar câteva zile, lui Prudence și Mercy le luă mai bine de trei ore ca să se uite în biroul tatălui lor, în bibliotecă și prin bunurile personale până găsiră în sfârșit documentele pe care le căuta.

Mercy era partenera perfectă pe care să se bazeze pentru o astfel de sarcină. Era rapidă, isteată și mereu gata de aventură. Sau, așa cum își prezentase vocația, o aventurieră, cuvânt pe care susținea că-l împrumutase din romanele cu detectivi pe care le citea mereu.

— Pru, chiar crezi că asta o să te ajute să-ți cureți reputația? Nu înțeleg ce ar fi avut de-a face afacerea tatei cu moartea lui Sutherland.

— Probabil nimic, dar dacă pot să-i ofer soțului meu mijloace prin care să aprofundeze investigația despre bunurile ilegale aduse în oraș, ca să afle adevărul despre tata, cred că asta o să cântărească greu în stabilirea încrederii dintre noi.

O licărire de dubiu ajunse în ochii lui Mercy.

— Pru, dacă tata chiar e vinovat? Asta ar ucide-o pe mama. Și noi, restul, am fi ruinate.

Prudence lăsa documentele jos ca să-și tragă sora aproape.

— Să nu crezi că nu m-am gândit la asta. Tata e multe lucruri, dar e și un om care respectă legea și are principii. Sper că adevărul o să curețe numele Goode. Și, în cazul puțin probabil în care soțul meu o să-i descopere

vinovăția...

Mercy se îndepărtă, aranjându-și rochia și părul.

— Așa cum a spus detectivul Aloysius Frost în al patrulea său roman, *The Cheapside Strangler*: „Când cei vinovați scapă de justiție, aceasta le este negată și nevinovaților”. Închise melancolică geanta și i-o dădu. Indiferent care o să fie rezultatul, Felicity și cu mine o să-i supraviețuim. Până la urmă, care e cel mai rău lucru care poate să se întâmple? O să ni se nege un sezon și o să ajungem fete bătrâne? Ridică din umeri. Având în vedere cu ce vă confrunțați tu și Honoria, nu pot să zic că ardem de nerăbdare să ne căsătorim.

Lui Pru îi veni să plângă, în schimb, o sărută pe Mercy pe obraz și se grăbi spre Whitehall Place, nr. 4.

Navigă prin haosul din infamul Scotland Yard cu geanta în mână, întrebând câțiva funcționari grijulii și polițiști morocănoși cum să ajungă la biroul inspectorului-șef.

Peste câteva minute și patru etaje, se afla pe holul care o ducea la el, admirându-și soțul la muncă.

Prudence se simțea ca un explorator într-un safari, în timp ce privea o bestie magnifică în habitatul său nativ.

Spre deosebire de celulele și harababura de la primele două etaje, sau secretele din subsol, printre care se numărase de curând, la etajul patru, bărbați de toate felurile se înghesuiau la birouri. Upleau camera cu forfota mai complexă și mai intelectuală a combaterii infracțiunilor.

Bărbați cu titluri importante se aflau în birourile aflate de-a lungul peretelui, dar al lui Morley era cel mai important.

Acesta lăsase ușa deschisă, ca să primească valul de oameni ai legii care treceau pe acolo ca niște furnici muncitoare. În acel moment, scana documentele a doi ofițeri în uniformă care stăteau ca și cum se aflau în fața unui general de brigadă. În mod ciudat, soțul ei părea să fie mai relaxat decât îl văzuse vreodată. Cămașa lui era de un alb strălucitor, iar lavaliera strânsă, dar își dăduse jacheta jos, pentru a se simți confortabil în camera aglomerată.

La cât de absorbit era de muncă, nu păru să observe stresul ofițerilor când se întinse după toc, tăie ceva și corectă pe margine. Cel mai tânăr, un individ voinic, dar cu față de copil, clipi de mai multe ori, ca și cum risca să se topească într-o baltă de lacrimi, în timp ce umerii partenerului său se lăsară în jos.

Prudence îi înțelegea.

Un alt bărbat, într-un costum sumbru și cu o pălărie scumpă, dădu buzna în biroul lui, iar Morley ridică un deget, reducându-l imediat la tăcere.

După ce termină, semnă documentele și le dădu înapoi ofițerilor.

— A fost excelent. Vă felicit.

Exaltarea bărbaților o făcu să zâmbească pe Pru, care se bucură de triumful pe care unii l-ar fi considerat trivial, dar pentru care ea ar fi renunțat la o mână.

Aprobarea soțului ei.

Ofițerii luară hârtiile și aproape săltară când ieșiră din biroul lui și dădură peste ea.

— Ne cerem scuze, spuse cel tânăr, care nu-și putu controla zâmbetul strălucitor.

Tânăra încuviință și îl iertă, bucurându-se pentru el.

Soțul ei discuta acum mai discret cu un alt bărbat care, presupuse ea, era un detectiv, deoarece nu purta uniformă.

Profită de moment ca să-l studieze.

Inspectorul-șef Sir Carlton Morley. Bărbatul ăsta era diferit de Cavalerul Umbrelor. Niciodată nu ar avea o întâlnire cu o femeie într-o grădină, sub cerul unei nopți de vară. Arăta ca un funcționar exemplar, care avea un birou ordonat, o armată de ofițeri și comportament reținut. Era mai mult mașinărie decât om. O rotiță care nu se oprea din învârtit decât dacă întregul aparat se strica.

Cât de ciudat că acesta era soțul ei! Acest lider al oamenilor. Acest cal de povară cu un spate neobosit și rezerve incredibile de putere și rezistență.

Dar chiar nimeni nu observa ridurile din jurul ochilor, care deveneau mai profunde, sau liniile de oboseală din

jurul gurii? Cum de nu-și dădeau seama cât de izolat era? Cât de epuizat...

Dacă în timpul zilei conducea autoritățile, iar noaptea era el însuși o autoritate, când se mai odihnea? Nu avea hobby-uri. Nu avea dorințe sau bucurii în mod special. Nu găsise nimic în casa lor care să sugereze așa ceva. Nu erau ziare despre călărit sau cai. Nu erau trabucuri sau prea mult alcool. Nici măcar haine sportive sau arme antice.

Identitatea lui, ambele lui identități erau dedicate justiției.

De asta adevărul conta așa mult pentru el. Își dedicase viața lui. Conversația cu subordonatul se termină eficient, iar detectivul primi ordinele de plecare.

Când ieși din birou, uriașul se uită în jos, la locul unde se afla ea, în afara ușii, iar mustața lui uimitoare se despărți într-un zâmbet care dezvăluia niște dinți galbeni.

— Pot să vă ajut, domnișoară?

Tânăra își trecu mâna peste rochia de mătase și își atinse pălăria absurd de mică ce se afla pe vârful coafurii ei.

— Cred că eu urmez să intru la inspectorul-șef.

— Ce norocos!

Detectivul îi făcu cu ochiul și se îndreptă spre ieșire. În acea clipă, Pru observă că la etaj se făcuse mult mai liniște decât înainte și simți câteva priviri întrebătoare ațintite asupra ei.

Asta nu o surprinse, deoarece era singura femeie de acolo.

Făcu o reverență scurtă și păși înăuntru.

Morley nu păru să-și dea seama cine era la prima vedere, dar apoi se opri pe scaun în timp ce o privea.

Pru își imaginează un val de plăcere în albastrul lichid al ochilor lui, înainte ca o încruntătură să-i apară pe frunte și să-i adâncească ridurile de la gură.

Nu, ghețarii din privirea lui arătau foarte clar că era nemulțumit să o vadă acolo.

Bărbatul își întinse ambele mâini pe birou, ca și cum trebuia să fie cu ochii pe ele.

— Prudence, ce faci aici? De ce ai venit prin faţă?

Aşa e. În timp ce el era un atu pentru ea, ea era o slăbiciune pentru el. Dar lucrase atât de mult ca să schimbe asta şi trebuise să-i aducă fructele muncii ei imediat.

Intră repede înăuntru şi se aşează pe unul dintre scaunele din piele din faţa biroului, fără să fie invitată.

— Am găsit ceva şi nu mai puteam să le păstrez pentru mine. Sunt registrele de la compania de transport a tatei. Mă rog, una dintre copii. Cauţi dovezi de contrabandă, nu? Cred că dacă o să compari datele de aici cu datele din registrele de transport de la docuri, o să descoperi pe cine trebuie să condamni şi pe cine să ierţi...

Morley ridică o mână, semn ca Pru să tacă, şi ceva din gestul lui făcu inima tinerei să-i tresară, deoarece bărbatul o privea ca şi cum se uita la un puzzle complicat.

- Îţi dai seama... Morley ezită. Prudence, de unde ai făcut rost de astea?

— Din biroul lui, spuse ea. Felicity a venit de dimineaţă cu mine la o întâlnire, apoi Mercy m-a ajutat să caut...

— Te-ai gândit ce s-ar întâmpla dacă tatăl tău ar fi condamnat? Aruncă o privire spre uşa de la intrarea biroului, dar se părea că nimeni nu era destul de aproape cât să asculte. Dacă e vinovat, o să fie aruncat în închisoare. Eşti pregătită să ajuţi la asta?

Prudence simţise greutatea acestui lucru din clipa în care Morley îi spusese ce suspiciuni avea legate de familia ei.

— Tata e într-o poziţie de putere şi nu vreau să profite de asta pe spinarea oamenilor pe care a jurat să-i protejeze. Documentele astea au abilitatea de a-l exonera, dar şi de a-l condamna. Sunt pregătită să te ajut să găseşti adevărul, şi asta, cât mai repede posibil.

Tânăra avu suspiciunea că tăcerea lui era mai mult intensă decât contemplativă, când Morley se uită la geantă, apoi îi aruncă o privire atât de plină de posibile înţelesuri, că inima îi sări în gât.

— Dacă e vinovat, poţi să ai milă de el, de dragul

surorilor mele?

— Legea e justiție și justiția nu e prietenă prea des cu mila.

— Da, dar... te-ai transformat în mai mult decât lege, nu-i așa? Îți trăiești jumătate de viață în întuneric.

Morley se uită din nou la ușa, iar maxilarul i se încordă în timp ce își aplecă capul într-un gest de avertizare.

— Să nu vorbim despre asta aici.

— Nu-ți cer să treci cu vederea o infracțiune, spuse ea. Doar să le permiți surorilor mele și mamei să-și păstreze banii și proprietatea, dacă el o să fie trimis la închisoare. Nu-ți cer decât să le arăți aceeași milă pe care mi-ai arătat-o și mie.

— Cu tine e diferit, zise el tensionat.

— De ce?

— Știi bine de ce! În plus, o decizie de felul ăsta ar trebui lăsată în seama unui judecător. Bărbatul se uită la geantă. Nu știam că azi o să te duci acasă la ai tăi. Nu ar fi trebuit să aduci asta, e prea periculos. Dacă ai fi fost prinsă?

— Nu mai era nimeni acasă. Tata nu e cel mai scrupulos om, dar nu m-ar răni.

— Nu știi de ce sunt capabili oamenii când sunt amenințați și nu-ți dai seama în ce hal ai complicat lucrurile. Ca să obții astfel de dovezi, trebuie să o fac prin canalele potrivite. Dacă ceva poate să fie valabil în sala de tribunal...

Pru se ridică, reacția lui Morley la gestul ei distrugând orice exuberanță simțise.

— Uیți că sunt fică de comisar de când mă știu. De ce ai impresia că nu ți-am adus originalele? Sigur poți să găsești un motiv pentru mandat, apoi să obții originalele.

Replica ei îl făcu să înghețe și s-o privească de parcă era prima oară când o vedea.

— Da, presupun că așa putea. Privirea lui se încălzi în ceva care semăna cu admirația în timp ce ocolea biroul. Iartă-mă...

Făcu o pauză, în timp ce privirea i se opri asupra decolteului ei și a curbelor șoldurilor, accentuate de croiala rochiei. Pru se îmbrăcase pentru el. Ca să-i facă pe plac. Și simți o satisfacție anume că reușise.

— Nu trebuia să le aduci până aici, spuse el pe un ton nuanțat cu o emoție mai întunecată, mai primitivă. Asta nu e o atmosferă bună pentru tine. Ai fi putut să-mi dai geanta când veneam acasă.

Tânăra ridică din umeri și privi în jur curioasă.

— Nu mi-am făcut griji că aş fi recunoscută, din moment ce nu am mai fost niciodată aici, și eram deja în oraș pentru vizita la doctor, așa că...

— La doctor? Morley se încordă. Ești bine? Copilul e... S-a întâmplat ceva? Ia loc și odihnește-te. O apucă de umeri și o împinse înapoi pe scaun, apoi se duse la ușă. Dunleavy, adu-i soției mele ceva de băut și dacă o să fie poșirca aia pe care o bem drept ceai, o să te dau afară.

Prudence se întoarse în scaun la timp cât să vadă cum bărbatul înalt, cu mustață roșie, își băgă capul înăuntru ca să o vadă.

— Asta e fost... adică... ai o soție?

Când văzu însă expresia înfuriată a șefului său, bărbatul plecă, ducând-o pe Prudence cu gândul la un câine care trebuia să găsească ceva pe o podea de marmură.

Tânăra se ridică din nou.

— Nu e nimic în neregulă. Am avut doar o programare cu doctorul și moașa lui Lady Northwalk, atâta tot.

— Da, dar de ce?

— Ei bine, e normal să merg la control în mod regulat când sunt însărcinată.

— Nu m-ai informat de vreo programare la doctor.

— De ce aş fi făcut-o? Bărbații nu-și bat de obicei capul cu astfel de lucruri.

— Când ți-am lăsat eu impresia că sunt ca majoritatea bărbaților?

— Poftim, doamnă Morley! Am găsit ceva de calitate la Di Calhoun. Dunleavy apăru cu un set de ceai din porțelan pe o tavă, care arăta ridicol în mâinile lui imense.

Mergea ca un acrobat pe frânghie și limba îi era scoasă afară, de la concentrare. I-am luat-o fix de sub nas, înainte să aibă ocazia să guste ceaiul.

— Nu vreau să fur ceaiul nimănui, protestă Pru.

— A fost de-a dreptul fericit când i-am spus pentru cine e.

— O cheamă Lady Morley, îl corectă soțul ei tăios, în timp ce luă tava de la bărbat și o așează pe marginea biroului, apoi îi turnă o ceașcă.

— Da, așa e, și ce doamnă elegantă sunteți! Dunleavy se uită ba la ea, ba la șeful lui, cu un zâmbet atât de mare, că îi ridică obrazii și ochii îi erau pe jumătate închiși.

— Ce să vezi, Sir și Lady Morley! Cel mai frumos cuplu din oraș. Nu știu de ce am presupus toți că ești burlac, nu-i așa, Sampson?

Un individ mic apăru de după muntele de bărbat, costumul lui peticit din lână atârând pe el.

— Mereu am presupus asta, încuviință el pe un ton la fel de sfrijit ca el.

— Nu e de mirare că inspectorul-șef nu ne-a zis de dumneata, milady, continuă Dunleavy, în timp ce-și dădu jos pălăria. Ești prea tânără și prea frumoasă pentru unul ca el, nu-i așa?

— Ești prea drăguț. Sunt Prudence Morley, e o plăcere să vă întâlnesc pe amândoi.

Tânăra întinse mâna, primind atenția lor respectuoasă în timp ce se bucură să-și folosească noul nume de familie mai mult decât se așteptase.

Dintr-odată, din doi erau trei, apoi patru oameni, iar compania din birou se înmulți exponențial, până când Prudence simți că făcuse cunoștință cu fiecare detectiv, sergent, agent și funcționar de la etaj.

În mod deloc surprinzător, nimeni nu o recunoscuse ca fiind Prudence Goode. Poza ei nu ajunsese în ziare, lângă a lui George, deoarece nu avea un rang destul de mare cât să fie o persoană mondenă, dar nici destul de mic cât să fie în clasa lor socială. Iar oamenii de aici nu ar fi avut de-a face cu tatăl ei, care avea biroul într-o clădire guvernamentală

separată.

Pentru ei, era Prudence Morley, iar titlul ei nu însemna nimic dincolo de bărbatul care-i era alături. Asta nu o deranja câtuși de puțin.

— Soțul tău te-a ținut la secret, numai pentru el, zise un bărbat voinic.

Tânăra își ridică privirea spre Morley, care părea să se lupte cu furtuna temperamentului lui înainte să-și dea voie să vorbească.

— Ar trebui să fiu ofensată? întrebă ea cu zâmbetul pe buze.

— În niciun caz! sări Dunleavy în apărarea lui. Cred că e un bărbat gelos. Nu a vrut ca unii ca noi să fie pe lângă cineva ca dumneata și nu putem să-l învinovățim pentru asta.

— O, spuse ea pe un ton jucăuș. Deci sunteți niște derbedei.

— Ne pune la punct, nu-i așa?

Sampson îi dădu un cot lui Morley.

— Se pare că nu foarte bine, bombăni soțul ei. Nu aveți de lucru?

Pru își puse mâna pe brațul lui Dunleavy, observând că din ce în ce mai mulți bărbați se strânseseră în jurul biroului. Nu puteau să intre, dar voiau s-o vadă.

— Spune-mi, domnule Dunleavy, soțul meu e un bătăran monstruos, cu pumnul de fier?

— Nu. Dunleavy înroși și își aranjă mustățile, cu un gest timid. E cât se poate de corect.

— Cel mai corect pumn de oțel din regat, zise cineva din spate. Acum convinge-l că avem nevoie de o mărire de salariu, Lady Morley.

Bărbații începură să râdă, iar Prudence se lăsă și ea cuprinsă de jovialitatea lor.

— Ai un soț de care să fii mândră, dar știi deja asta, nu-i așa?

Prudence îl studie pe Morley, bucurându-se de acest rar moment al lui de disconfort.

— Bineînțeles. E o sfântă.

Expresia lui se schimbă, de la iritată la tristă, în timp ce-i susținea privirea. Cineva ar fi putut chiar să-i considere un cuplu, după felul în care-și împărtășeau secrete prin priviri.

— Încă deține recordul pentru prinderea ucigașilor, dacă nu te superi că spun asta, se auzi altă voce din mulțime.

— Nu mă deranjează deloc! Îl știți pe Carlton, e așa o enigmă. Nu se dă deloc mare. Vreau să aud tot.

În ciuda protestelor lui, tânăra fu inundată de laude la adresa lui. Știa că Morley împușcase un bărbat care-și amenința mama? Nu numai că-l prinsese pe hoțul smaraldului Wordston, dar recuperase bijuteria și o returnase la proprietarul ei de drept. Scosese în mod eroic 14 oameni de sub rămășițe când fenienii bombardaseră Scotland Yard în urmă cu câțiva ani. Dacă era să-l creadă, el era singurul responsabil pentru reformarea Inimii Negre din Ben More.

— Bine, gata, terminați toți! Morley trecu pe lângă oamenii lui și deschise ușa mai larg, invitându-i nu foarte subtil să plece. Pielea lui devenise stacojie la guler și culoarea începuse să i se strecoare spre obraji. Lady Morley tocmai pleca. Trebuie să se odihnească.

Tânăra nu văzuse niciodată o mulțime care să se disperseze așa repede.

— O să ne mai vizitezi? Întrebă Dunleavy.

— Bineînțeles.

— Nu-mi vine să cred c-ai ținut-o ascunsă, inspectore. Mai rămâne să ne spui că ai o mulțime de copii pe care nu i-am întâlnit.

— Nu încă. Pru nu-și putu ascunde zâmbetul și-și puse mâna pe abdomen, care încă părea plat sub corset. Dar am fost azi la doctor, care a spus că înainte de sosirea primăverii...

Bărbații chiuiră și râseră și arătară destul entuziasm cât să facă orice grup de bunici mândru. Îi luară mâinile și i le pupară, iar mulți dintre ei se duseră să-l felicite pe Morley cu o bătaie prietenească pe spate sau un strâns de

mână energic pentru virilitatea lui.

Prudence nu-și amintea ultima oară când se simțise așa de bine. Existau cuvinte pe care nu le puteai rosti în aristocrație. Lucruri pe care nu le exprimai niciodată. Copiii erau anunțați pe hârtie, apoi se făcea referire la ei ca fiind un „eveniment fericit” sau o „nouă adăugire”, până când femeia intra în izolare, de parcă sarcina ei era o rușine.

Dar nu și aici. Aici era celebrată, ca și viitorul tată.

Pru se uită la el și se simți dintr-odată copleșită de ceva ce semăna foarte mult cu bucuria.

Expresia lui furtunoasă devenise uimită. Ca și cum pășise într-un univers paralel celui în care trăia de obicei și nu reușea să-i găsească sensul. Acceptă felicitările și complimentele, în timp ce privea stânjenit în jur, ca și cum nu știa unde să le pună. Un lucru deveni foarte dar pentru Pru. Subordonații soțului ei nu doar îl venerau și admirau... îl iubeau.

Pentru că era un om bun și un lider grozav. Cineva care nu doar cerea respect, dădea și merita. Îndrepta lucruri greșite în fiecare zi. Avea grijă de atâtea detalii acasă, încât era sigură că Morley era la fel de atent și la munca lui, dacă nu și mai și. Nicio sarcină nu era prea neînsemnată sau prea dificilă. Făcea ce trebuia făcut fără să se plângă.

Prudence știa destule despre lumea bărbaților cât să știe că asta era un lucru extraordinar.

O virtute de respectat. Un bărbat de venerat.

Morley își însângera propriul suflet și își sacrifică propria sănătate și fericire pentru nenumărați londonezi, care nu vor ști niciodată cui ar trebui să-i fie recunoscători.

Câte femei avuseseră onoarea să împartă viața cu un bărbat grozav? Un bărbat care avea să-și lase amprenta asupra lumii și nu trebuia să se laude singur, pentru că o făceau alții pentru el. Câte puteau spune că erau onorate să meargă lângă soțul lor? Să aibă un copil cu el.

Clipi, ca să îndepărteze lacrimile de uimire și emoția care o cuprinsese. Morley se încruntă îngrijorat când îi văzu expresia istovită. Într-o clipă, fu lângă ea și o prinse de cot, ca s-o susțină.

— Te conduc afară, șopti el, apoi se adresează tuturor din cameră: Și nu vreau să văd pe nimeni la etajul ăsta. Fie sunteți pe străzi și munciți, fie sunteți pe drumul spre casă, e clar?

Bărbații încuviințară, dar, în același timp, mai făcură și glume și șoptiră între ei.

Morley o duse spre scările din spate.

— Sunt soțul tău, șuieră el.

— Da, asta a fost destul de clar stabilit.

Morley se întoarse spre ea.

— Nu trebuie să îmi ascunzi lucruri importante.

Tânăra încercă să-și dea seama ce voia să spună.

— Cum ar fi?

— Te-ai dus la doctor, Prudence, zise el într-o șoaptă disperată, trăgând-o spre o ușă ascunsă și într-o cameră plină de cutii prăfuite. Ar fi trebuit să fiu acolo!

Deci continuau discuția de unde o lăsaseră.

— Nu am crezut că o să vrei.

Bărbatul îi aruncă o privire rănită.

— Ce... ce fel de monstru crezi că sunt?

— Genul de monstru bărbat. Bărbații nu merg niciodată la genul ăsta de lucruri. Mama e cea care trebuie să...

— Dacă există vești medicale despre soția mea și copilul meu, ar fi bine să fiu primul care le află. Își frecă fruntea, apoi dădu din mână, ca și cum îndepărta stresul. Nu o să-i înțeleg niciodată pe aristocrați. Distanța pe care bărbații inteligenți o păstrează de familiile lor, de dragul bunelor maniere. E absolut ridicol.

Tânăra pufni.

— Nu aș putea fi mai uimită de tine.

— Cum adică?

— Ori ești obtuz, ori ești crud. Care e?

— Crud? Nu am fost decât respectuos față de tine.

— Nu vreau respectul tău, te vreau pe tine. Acasă. Suntem căsătoriți de două săptămâni și nu te-am văzut decât de trei ori în tot timpul ăsta. Tu păstrezi o distanță care întrece simpla idee a bunelor maniere. Când în

ultimele două săptămâni aş fi putut să-ţi spun de programarea asta?

Morley lăasă capul în jos, reamintindu-i lui Pru de un băiat care era certat.

— Ai fi putut să... îmi laşi un bilet, bombăni el.

— Un bilet! I-auzi! Pru gesticulă spre cutii, ca şi cum acestea formau publicul lor. Aşa vor fi vieţile noastre? Un schimb politicos de bilete? Scoase un toc imaginar din corsaj şi îl umezi pe limbă. Dragă Carlton, sau ar trebui să-ţi spun domnule Morley? Da, cred c-ar trebui, e mai respectuos. Desenă două linii pe biletul ei imaginar. Ştiu că nu ne-am mai văzut de câteva luni, dar îţi las acest bilet ca să te informez că am intrat în travaliu. Te rog să participi cât de repede poţi. Cu respect, Prudence Agatha Morley.

Tânăra se uită la el în timp ce-şi semnă numele pe bileţelul imaginar.

— Ți-ai demonstrat ideea. Bărbatul îşi încrucişă braţele la piept şi se rezemă de fereastră. Numele tău mijlociu e Agatha?

— Aaaaaa!

Prudence îşi aruncă braţele în aer, apoi se îndreptă spre uşă. Hotărâtă să plece.

El o prinse de braţ şi o întoarse.

— Ăsta sunt eu, Prudence, mormăi el. Ăsta sunt. Hârtii şi nopţi târzii. Responsabilitate şi distanţă, asta...

Tânăra se apropie de el, privindu-l sfidătoare.

— Te înşeli. Ăsta nu eşti tu.

— Nu ştii nimic despre...

— Soţul meu, uiţi că te-am întâlnit deja. În acea noapte din grădină.

Ochii lui scăpărară.

— Ăla nu eram eu. A fost...

— Dacă spui o greşeală, o să-ţi dau una. Pru ridică mâna, ameninţător. Erai mai mult tu decât cred c-ai fost de ceva timp şi clar decât ai fost de atunci. Erai dezbrăcat de toate artificiile astea. Gol şi vulnerabil. Şi da, întunecat şi furios. Mâna ei ateriză pe obrazul lui, dar doar ca să-l mângâie. Şi aveai nevoie de mine la fel de mult cât aveam

eu nevoie de tine. Și cred că încă ai.

Pieptul lui se ridica cu respirații scurte și rapide, în timp ce stătea drept și nemișcat, ca o statuie de marmură. Obrazul lui se lăsă însă ușor în mână ei, ca o bestie care avea nevoie de confort.

— Ai fost minunat cu mine în prima mea noapte. Atât de blând.

— Nu destul.

— Ai fost perfect. Noi am fost perfecți.

Morley o privi precaut.

— Nu suntem... în mijlocul unei certe?

Prudence se amuză. Farah avea dreptate, bărbații erau niște idioți adorabili.

— Sunt soția, Carlton. Niciodată nu-i mai spusese așa. Nu în față. De bine sau de rău, destinele noastre sunt legate. Poate nu sunt ce ai visat, dar sunt aici. Se apropie, până când sânii îi erau lipiți de pieptul lui și corpul de al lui. Ai voie să ai nevoie de mine. Să mă dorești. Chiar dacă nu avem nimic altceva, avem acea noapte. Acest copil. Și atracția asta dintre noi. Una care, sper eu, poate să devină afecțiune.

Se ridică pe vârfuri și-l sărută ușor pe maxilar.

— Prudence...

— Ești atât de obosit. Atât de tensionat. Îi trase capul mai aproape, respirând peste gâtul lui, lăsând sugestiile ei să-i alunece în ureche. Lasă-mă să te ajut, soțule. Ba, mai mult, lasă-mă să-ți ofer plăcere. După tot ce ai făcut pentru mine.

— Nu m-aș aștepta niciodată la... nu ca plată...

— Știu. Degetele ei mângâiară ceafa, îndemnându-l să se întoarcă spre ea. Arzând după sărutul lui. Asta îți ofer. Te doresc, soțule. Asta nu s-a schimbat niciodată. Dacă aș avea cum, aș face o groază de alegeri diferite în ultimele trei luni, dar nu și asta. Nu pot să regret faptul că m-am oferit ție... că te-am avut... asta mă face extrem de desfrânată în ochii tăi?

— Nu.

Prudence simți furtuna din ei, lupta naturii lui duale și

identifică momentul exact când una dintre părți o învinse pe cealaltă.

Morley blestemă, o luă de talie și o trase după el, deschizând cu putere ușa alcovului și apoi alta, spre scări. Coborâra în tăcere, trecură prin alte două uși, intrară în alt birou haotic, plin de mașini de scris și zgomot, apoi o trase pe un hol lung.

Tânăra alerga, încercând să țină pasul cu el. Ajunseră la capătul holului, iar Morley deschise o ușă veche cu umărul. Într-un dans incredibil de mișcări fluide, o trase înăuntru, închise ușa, o încuie și o luă în brațe, sărutând-o apăsător.

Toată aparența inspectorului-șef civilizat se topi sub căldura care exploda între ei. Dintr-odată, mâinile lui erau peste tot. Buzele lui se mulau după ale ei, cu o foame sălbatică, umedă, care întrecea orice își imaginase Pru.

Morley se lăsase din nou pradă bestiei înfometate, carnale, din el. Una închisă într-o cavernă atât de adâncă, de parcă încerca s-o îngroape pentru totdeauna.

Dar oricine știa că un prădător care-și nega hrana devenea cea mai periculoasă creatură. Prudence își dădu seama că deținea cheia temniței în care Morley își ținea bestia.

Și speră că odată ce o elibera, aceasta avea s-o devoreze. Morley nu o dezamăgi.

Corpul ei se topi, lipit de al lui. În timp ce el o săruta ca și cum încerca să compenseze pentru fiecare noapte în care fusese absent și fiecare dimineață pe care Pru o petrecuse singură. Sub fervoarea îmbrățișării lui exista o blândețe emoționantă. Un fel de minune copleșitoare care o emoționa până în adâncul oaselor.

Pru înțelese că asta era ceva ce Carlton nu putea exprima cu cuvinte. Nu încă.

Poate niciodată nu o va face.

Deși nu exista nicio șansă ca Morley să-i dea drumul, Pru se ținu strâns de el, unghiile ei înfigându-se în mușchii spatelui său, desfătându-se în dealurile de putere pe care le găsi acolo.

Limba lui nu așteaptă invitație și alunecă în gura ei. Îi gemu pe buze, iar ea îl inspiră, desfătându-se în sinceritatea sunetului. În nevoie primară.

O dădu în spate, fără să întrerupă sărutul. Mâinile lui o ridicară pe un birou, sau pe o masă. Abia după ce o așeză acolo, buzele lui se aventură în alte locuri. Se plimbară peste obraji ei, peste gât, o mușcă de lobul urechii, în timp ce îi deschise picioarele ca să umple spațiul dintre ele cu soldurile lui.

Prudence își dădu seama că așa avea să o facă a lui. Acolo. Atunci.

Avea s-o facă din nou a lui. Avea să consume căsătoria lor.

În fracțiunea de secundă în care avu timp să observe împrejurimile, văzu schelete de rafturi și cutii, ca și cum erau într-o cameră veche de depozitare, luminată numai de o fereastră mică.

Ceva din caracterul ilegal al locului în care erau o umplu de entuziasm. Singurele zgomote din cameră erau foșnetul rochiei ei, în timp ce Morley o ridica, și micile explozii ale respirațiilor lor rapide.

Și era frustrată de toate straturile de haine pe care le purta el. Din orice era făcut el, esența sa o chema. Îi hipnotiza toate simțurile. Pru voia să-l vadă. Să-i atingă pielea. Să îl miroasă și să îl guste și să îl atingă.

Mâinile lui aspre îi prinseră dresul, în timp ce Morley se lăsă și mai în față, obligându-i picioarele să se îndepărteze și mai mult. Degetele lui erau puternice și delicate în timp ce-i mângâiau coapsa interioară. Respirația păru să i se îngreuneze când îi găsi marginea ciorapilor și a portjartierelor.

Când trase de funda lenjeriei, blestemul pe care-l scoase o făcu să se umezească instantaneu și să i se încălzească sângele. Cuvântul disperat de pe buzele lui fu incredibil de erotic când vibra pe pielea ei.

Degetele lui îi mângâiară căldura, făcând-o să scâncească. Prudence se ținu cu putere de umerii lui și de ceafă, în timp ce Morley descoperea zona mătăsoasă, deja

umflată și udă de la dorință.

— Da.

Cuvântul îi scăpă printre respirații sacadate și Prudence își mișcă corpul languros, șoldurile ei ducându-se în față, căutând plăcerea interzisă a mângâierii lui intime.

Morley se dădu în spate destul cât să o privească. Fața lui era pe jumătate expusă, în lumina gri, și pe jumătate în întuneric. Licărirea periculoasă din ochiul lui o făcu să rămână fără aer, înainte ca degetele lui să o forțeze să-l elibereze scâncind.

O privea ca un bărbat care era martorul unui miracol, trăsăturile lui fiind o mască de uimire plină de respect și dorință blasfematoare.

— Atât de udă, spuse el, în timp ce desena cu degetul mare cercuri pe movila plină de dorință aflată deasupra deschizăturii ei.

Pru nu putu să răspundă, dar Morley nici nu avea nevoie de asta.

În timp ce-i provoca fiori de plăcere în pântec cu presiunea neobosită a degetului lui mare, degetul lui alunecă între pliurile care protejau intrarea în corpul ei, testând cu delicatețe înainte să alunece înăuntru.

Fericirea electrică a pătrunderii scoase un sunet disperat din ea, sunet pe care nu crezuse că putea să-l scoată.

— Atât de strâmtă, gemu el.

Pru vru să spună ceva. Să-l ațâțe și să-l încurajeze. Să îl laude și să-l implore. Dar de fiecare dată când deschidea gura, nu-i ieșea decât un scâncet sau un geamăt, în timp ce suferea extazul subit și acaparator aflat la mila degetelor lui abile.

Morley îi acoperi gura cu a lui, înghițind sunetele pe măsură ce plăcerea ei se intensifica într-un val de bătaii pulsante la fel de sălbatice ca tobele primitive. Pru îl strânse, iar coapsele ei se încordară în timp ce spasme de extaz o acaparau, ca valurile necruțătoare ale unei furtuni violente. Nu putea decât să-i călărească mâna și să geamă, în timp ce eliberarea ei îi umezi degetele lui Morley.

Era prea satisfăcută ca să fie scandalizată de indecența lor. Prea prinsă de pasiunile ei ca să-și facă griji c-ar fi descoperiți. Nu exista decât în acel moment. În acel loc, unde el dezintegrase femeia care fusese Pru și construise pe cineva nou. O creatură a dorinței și întunericului, care nu avea decât o singură nevoie.

Pe el. Asta. Ei.

De data asta, Morley nu o luă încet, nu își luă timp ca s-o distragă cu săruturile lui amețitoare sau să-i șoptească cuvinte dulci pe pielea înroșită. Mâna lui o părăsi numai o clipă, în timp ce șoldurile lui se așezară și mai bine.

Și apoi îl simți acolo. Gros, fierbinte și pulsând.

Capul penisului lui îi atinse sexul, iar Pru înflori ca o grădină de trandafiri în timpul verii. Tânăra încă nu își revenise și se simți umplută cu o senzație atât de minunată, că își pierdu mințile.

Sunetul pe care-l scoase Morley nu fu deloc uman. Era întunecat și divin. Chinuit și victorios.

Prin ceața de frenezie și dorință, Prudence își dădu seama ce se întâmpla. Soțul ei o revendica. O posedea cu o agresivitate solicitantă și cu o nevoie feroce, primară.

În sfârșit!

Se opri doar cât să își frece șoldurile de ale ei, ca și cum îi testa adâncimea. Deși era împinsă la limita capacității ei fizice, Prudence primi fiecare parte din el. Își dori să îl poată primi și mai adânc, să se poată contopi unul într-altul.

Momentul dură doar o fracțiune de secundă, apoi instinctul îi acapară pe amândoi. Tânăra tremură încântată când el se retrase și o umplu iar și iar cu penetrări neobosite, aproape vicioase. Ochii lui erau piscine de argint și umbre. Maxilarul lui era încleștat. Corpul lui era o mașinărie suplă de mușchi, furie și pasiune nefolosită. Era cel mai minunat lucru pe care-l văzuse vreodată.

— Din nou, îi ordonă el.

Pru dădu din cap, incapabilă să exprime verbal lipsa ei de înțelegere.

Mâna lui Morley plonjă sub fusta ei, mângâind-o în

locul în care corpurile lor erau unite, până când găsi din nou sursa plăcerii ei intime.

— Vreau să te simt... în jurul meu. Cum termini. Cum te încordezi... Penetrările lui deveniră mai adânci, iar mușchii lui se încordară în timp ce o pătrundea cu mișcări abile. Am... nevoie...

Fără avertizare, Prudence se dezintegrează în bucăți de plăcere. Sufletul ei zbură dintr-un corp neobișnuit și nepregătit pentru un extaz atât de pur. Pru își lăsa capul pe spate, expunându-și gâtul. Morley îl cuceri imediat, sărutând și mușcând carnea de acolo, până când propriul lui corp se cutremură. Se îngropă în ea când termină, acoperindu-i pântecul cu jeturi calde ale seminței lui. Corpul lui se încheștă în ea, în timp ce val după val păreau să îl acapareze, scoțând sunete primare de undeva din adâncul pieptului lui.

Poate din sufletul lui.

Într-un final, fruntea ei se lipi de a ei și statură așa o eternitate, împărțind aerul, căldura și o pace ușurată care îi ocolise de luni întregi.

Sexul cu el nu era așa cum își amintea și era tot ce-și dorise vreodată.

Poate era diferit de fiecare dată.

Asta spera... era prea desfrânat din partea ei să vrea s-o facă din nou, în timp ce el se afla în ea?

Pru îl mângâie ușor pe brațe și îi dădu un ghionț afectuos cu nasul.

Asta fu toată încurajarea de care avea nevoie Morley ca să o tragă mai aproape și să o sărute până când tânăra avu impresia că va leșina din nou. Acum, Morley nu se mai grăbi, buzele lui trăgând și mușcându-le pe ale ei. Explorând și alinând, mușcând și testând, în timp ce o lăsa să-i mângâie maxilarul, fibrele complexe ale vestei lui elegante și spatele.

— Zilele astea, o să facem dragoste și într-un pat.

Morley scoase un sunet de bucurie, dar nu reuși să verbalizeze nimic.

Emoționată, Pru îl atinse jucăuș cu nasul.

— Știi ce cred? Întrebă ea retoric. Cred că dacă încercăm, putem să dăm o șansă dragostei.

Morley se retrase și ieși din ea.

Prudence vru să plângă, să se țină de el, să-l roage să nu se retragă din nou în spatele aparenței lui. Unde-i fusese mintea, să spună cu voce tare așa ceva? Ar fi trebuit să știe mai bine decât să strice momentul cu sentimente. Nu când era vorba de o inimă întărită ca a lui.

Asta fusese mereu problema ei. Nu fusese niciodată fericită cu ce îi ofereau oamenii. Mereu cerea mai mult.

Expresia lui deveni protejată, în timp ce se aranjă rapid și o ajută și pe ea.

— Dacă am învățat ceva după ce m-am uitat la toate relațiile de succes din viața mea, e că pentru iubire e nevoie de încredere. Iar noi nu avem asta încă.

Deși cuvintele lui o înțepară, trebui să accepte adevărul lor.

— Prietenie atunci... camaraderie, poate?

Când Morley nu răspunse imediat, Pru se întinse după el. Simți cum îi aluneca printre degete.

— Asta nu e un nimic, nu-i așa? Nu e degeaba. Îl înghionti. Avea nevoie să se întoarcă la ea, chiar și numai pentru o clipă. Pentru că mie nu mi se pare degeaba.

Deși se temu că Morley i se va opune, nu o făcu. Își lipi tâmpla de a ei și inspiră adânc, ca și cum încerca să-i mențină parfumul în plămâni.

— Asta... nu e un nimic, cedă el. Tocmai asta face relația periculoasă.

Pru încercă să nu strălucească. Era ceva pentru el. Ea era ceva. Putea să lucreze cu asta. Putea să extindă acest lucru.

— Ei bine, e un început, nu-i așa?

Bărbatul încuviință atent.

— Ai putea spune că e un început.

Pru îl sărută, apoi el făcu un pas în spate, ca s-o ajute să se dea jos, să-și aranjeze rochia și părul.

— Acum, că am stabilit asta, o să te las să examinezi dovezile pe care ți le-am adus. Poate dacă te ajut să

demonstrezi că sunt nevinovată, o să mă consideri demnă de inima ta.

Capitolul 14

Lui Morley nu-i venea să creadă că se gândea să se culce cu soția lui în biserică.

Nici măcar nu era vina ei. Ba chiar dimpotrivă.

Era îmbrăcată modest ca o călugăriță și avea privirea unei sfinte, în timp ce stătea în primul rând și nimeni în afara lui nu o putea vedea.

Nici măcar nu-i spusese că hainele ei cele mai bune de duminică nu erau potrivite pentru o parohie din Whitechapel. Tânăra ieșise din camera ei purtând o rochie cu gâtul înalt, auriu și verde, care probabil era cea mai simplă din trusoul ei. Părul îi era prins într-o împletitură simplă, iar pălăria și voalul se asortau. Chiar și așa, era femeia cel mai bine îmbrăcată din congregație. Și cea mai atrăgătoare. Ceremonia nu avu nimic de-a face cu plăcerile cărnii sau cu păcatele seducției. Era mai degrabă o explorare ecleziastică a generozității personale care îi făcu libidoul să cânte ca vibrațiile neîncetate ale aripilor unei albine. Nu eclipsa lucrurile, dar mereu era acolo la periferie, așteptând să lovească în cel mai nepotrivit moment.

Poate acel cuvânt, generozitate, era stimulentele pentru a avea mult mai puțin loc în pantaloni.

Dacă ultimele zile îl învățaseră ceva, era că avea o soție generoasă. Una cu o gură generoasă, curbe generoase și un spirit aventuros. Apetitul ei pentru mâncare revenise cu putere și, odată cu el, și alte apetituri care trebuiau potolite.

Nu trebuia decât să se întindă după ea, iar Prudence era acolo, luându-l în brațe cu un zâmbet tentant. Îi citea nevoia imediat, intuind dacă se simțea sălbatic sau lasciv, nonconformist sau tandru. Nu îi nega nimic și venea cu propriile ei idei când venea vorba de momentele când

făceau dragoste, idei care-l uimeau și încântau.

Morley se uită la mâinile ei înmănușate, care stăteau decent în poală.

Noaptea anterioară, acele mâini fuseseră teribil de indecente. Tânăra insistase să-l dezbrace la lumina felinarului din camera ei. Torsese în timp ce explora fiecare parte a pielii lui, cu degetele ei elegante și plimbărețe. Plăcerea ei inocentă făcuse loc dorinței indecente și, când ajunsese deja la talia lui, Morley era un ceaun de dorință arzătoare, emoțiile lui fiind în anarhie absolută. Îi ceruse să-l mângâie până termina, deoarece era curioasă când venea vorba de experiența sexuală masculină și nu se putea concentra asupra acesteia când ei i se oferea plăcere.

O cerere pe care ar fi fost un imbecil să i-o nege.

Evident, îi întorsese favoarea. Simțul lui de recunoștință și cavalerism nu-l lăsase să se oprească până când ea nu se zvârcolea de la epuizare și îl implora pentru milă.

Dumnezeule, cât de mult îi plăcea joaca lor, dar noaptea trecută nu fusese în ea.

Îi era dor de ea.

I se făcuse dor de ea când se dăduse jos din patul ei, ca să se plimbe prin depozitele tatălui ei de pe docuri. Îi fusese dor de ea când căzuse în patul lui, după ce-și dăduse jos numai jacheta și pantofii.

Îi era dor de ea acum, când stătea chiar lângă ea, iar brațul ei îl atingează ocazional, creând scânteii între ei. Morley era surprins că enoriașii nu le vedeau.

De asta se temuse de la bun început.

Atașament. Sentimente. Confuzie.

Înainte să descopere adevărul.

În timp ce orga cânta imnul de final și vocea ei dulce se amestecă cu cea a congregației, Morley stătu tăcut, căzut pe gânduri. Se gândea la dubiile lui, nu la diferite forme de har divin.

La început, când o considerase o slăbiciune doar pentru că corpul lui reacționa la ea, situația încă părea că putea fi gestionată. Acum, nu doar o dorea. O și plăcea. La

naiba.

Când se ridicară și așteptau la rând ca să iasă din biserică, tânăra îl luă de braț și-și înclină capul, recompensându-l cu un zâmbet cuceritor.

Prudence era ca o grădină de primăvară pe fundalul unei pietre gri. Vibrantă și elegantă. Plină de lumină și uneori ploaie. Mereu îmbietoare, etalându-și fără rușine frumusețea înfloritoare, tentându-l cu petale roz de...

La naiba, oare era posibil să nu se gândească la ea goală măcar două minute?

Tânăra îi observă încruntătura, îl trase de braț și spuse

— Nu fi morocănos, e o zi prea frumoasă.

— Nu sunt morocănos, zise el, zâmbind când auzi nota ironică de iritare din vocea lui.

— Atunci ți-e foame? Știu că mie îmi e!

Își duse mâna la abdomen, gest care devenise familiar pe măsură ce înainta sarcina.

Nu-i era foame, cel puțin nu de mâncare. Dar dintr-odată, deveni esențial să-i ofere hrană.

În ultimele două săptămâni, bucătarul lui renunțase să satisfacă poftele gastronomice din ce în ce mai obscure ale lui Prudence. Ceea ce era bine, deoarece soția lui, care făcea parte din clasa superioară, nu prea avusese ocazia să încerce bunătățile culinare ale Londrei. Dintr-un cod stupid de comportament superior, doamnele nu aveau voie să mănânce în puburi sau să ia masa în restaurante sau cluburi.

Clasa muncitoare însă nu ținea la asemenea reguli.

Morley se trezea grăbindu-se acasă de la Scotland Yard la finalul zilei, nerăbdător să afle ce poftă nebunească avea să le decidă cina. În clipa în care trăsura lui se oprea în fața casei, tânăra ieșea cu pelerina și pălăria ei, și spunea ceva de genul:

— Copilul tău cere sare. Și ceapă. Multe arome și sos.

— Ceapă, ai spus?

— Mhm. Tânăra încuviință. Și bucăți mari de carne suculentă.

— Copilul meu e un carnivor convins? Întrebă el, în timp ce ridică o sprânceană.

Tânăra își înclină capul și se uita într-o parte, ca și cum asculta, înainte să dezvăluie.

— Nedeterminat... Cred că ultima cerință e în întregime a mea.

Acea conversație îl făcu să o ducă pe Manwaring Street, unde bazarurile indienilor și piețele de condimente se desfășurau la răsărit laolaltă cu localurile care serveau curry-uri colorate și cărnuri aromate și brânzeturi prăjite în cuptoare tandoori.

Mâncară cu mâna, întinși pe canapele, ca membrii antici ai regalității, în timp ce erau ascunși într-un cartier al orașului unde putea fi un cuplu avangardist. Apoi, Pru insistase să treacă prin piețele de seară, de unde își cumpărase o pereche de cercei și niște pantofi deloc practici.

Noaptea următoare fusese cu varză și pește, dintre toate lucrurile posibile, așa că îi făcuse cunoștință cu bucătăria rusească. Noaptea următoare, Pru îi ceru miel, însă pentru asta exista deja precedent. Morley o duse într-un local grecesc, unde bărbați dinamici dansau pe muzică ritmată, distrând-o copios.

Îl alarma cât de mult îi plăceau ieșirile lor. Cum, ore întregi, uita de tot ce le amenința viitoarea fericire și se pierdea în nimic mai extraordinar decât o conversație.

Soția lui nu avea prea multe prejudecăți personale și erau mereu curioasă și aprecia tradițiile și oamenii pe care i-i prezenta. Avea un dar rar pentru observație, alegând cu atenție subtilitățile și nuanțele culturii, în timp ce făcea tot ce putea ca să nu ofenseze. Niciodată nu spusese nimic despre aparenta clasă a cartierelor unde o ducea și îi făcea pe toți cei pe care-i întâlnea să se simtă cea mai interesantă persoană cu care purtase vreodată o conversație.

Toată atenția ei era absorbită de persoana care vorbea, iar Morley observă cum comportamentul ei bun și sincer le oferea mici dovezi suplimentare de recunoștință

oriunde mergeau.

Tocmai de asta îndrăzni să o ducă la St. Dismas. Pentru că ăsta era etajul unde el și Caroline dormiseră des iarna. În cartierul care îl abandonase.

Nu mai fusese la parohie de dinaintea nunții lui, și știa că preotul Applewhite suferea că nu fusese invitat la nuntă.

Aproape traversară altarul, în timp ce preotul bătrân și orb oprea fiecare familie ca să-și ia rămas bun personal, și, ca să-și acopere anxietatea, Morley se aplecă să o întrebe pe Prudence.

— Oare de ce are poftă mica noastră bestie la prânz?

Pru păru să se gândească.

— Îți amintești cum acum trei zile am mâncat tăieței ăia chinezești ușor prăjiți?

Pru înghiți înainte să continue, iar Morley își dădu seama că tânăra saliva.

— Da.

— Ceva asemănător, dar nu la fel.

În loc să clarifice, Morley o lăsă să își facă drum singură prin dilemă, învățând că într-un final, avea să ajungă la o aromă specifică și textură, iar după, treaba lui era să i le ofere.

— Unt, anunță ea într-un final. Trebuie să fie unt. Și... poate brânză.

— Paste?

Tânăra deschise gura și ochii îi licăriră ca lumina soarelui pe Marea Sudului.

— Paste. Ce sugestie genială.

— Atunci mergem la Angelo's, pe Strand, hotărî el, realizând că stomacul îi ghiorțăia la simplul gând. Francesco servește un preparat cu vin alb și unt, cu usturoi și ceapă verde...

Tânăra îl luă teatral de braț.

— Nu mă mai tortura, altfel o să leșin înainte să ajungem acolo.

Morley îi aruncă un zâmbet de tachinare.

— Presupun că nu vrei să auzi de chiflele proaspete de...

— Morley? Preotul Applewhite își întoarse fața în direcția lor. Șuvițe de păr îi ieșeau dintr-o calotă cenușie, în timp ce zâmbetul lui etala niște dinți îngălbeniți de trecerea timpului. Morley, băiatul meu, tu ești?

Morley strânse mâna întinsă orbește și îi dădu un plic.

— Părinte, spuse el. Îmi pare rău că am întârziat luna asta. E ceva în plus acolo. Pune-l doar pe Thomas să-i numere și poate să ducă puțin acasă la Lettie și Harry, deoarece știu că probabil au acoperit cheltuielile în absența mea.

— Îi cunoști bine. Plicul dispăru în haina lui voluminoasă. Sunt sigur c-ai avut un motiv bun și... oricum, nu ești obligat să întreții locul ăsta.

— Ba știi că sunt, șopti Morley, foarte conștient că soția lui nu se mai mișca în timp ce privea schimbul cu interes. Dar am un motiv bun. Aș vrea să ți-o prezint pe soția mea, Prudence Morley.

Din reflex, tânăra făcu o reverență în fața bărbatului orb.

— Ce mai faceți, părinte Applewhite? Am fost foarte mișcată de slujbă.

Trăsăturile preotului se luminară cu o bucurie sinceră.

— Dumnezeu! Ce zi fericită! Multe rugăciuni mi-au rămas fără răspuns, Lady Morley, și am renunțat la ideea că derbedeul ăsta o să se mai căsătorească cu cineva. Înainte ca tânăra să poată răspunde, preotul se întoarse spre Carlton: Am auzit eu o voce nouă în congregație. Ca aceea a unui înger. Pură, dulce și bună. Ce binecuvântare. Ce binecuvântare! Slavă cerului.

Luat prin surprindere de emoțiile bărbatului, Morley își apăsă mâna rece de ceafă. Îi devenise din ce în ce mai clar că statutul lui marital, sau lipsa lui, fusese mai tulburător pentru cei din apropierea lui decât ar fi crezut. Iar dintre cei care susțineau că țin la el, toți aprobaseră alegerea pe care o făcuse ca soție.

— Am mai sta să povestim, dar... începu el stânjenit.

— Nu, nu, eu iau cina cu familia Brinton după ce vin să mă ia, dar trebuie să vii în vizită în curând. Trebuie să-mi

spui tot.

Se întoarce spre Prudence, cu mâinile întinse spre ea.

Le luă în mâinile ei înmănușate, strângându-le cu drag, ca și cum se știau de o viață întreagă.

— Mereu vor fi destui demoni în lumea asta a noastră, și nu destui îngeri. Mă bucur că Cutter l-a găsit pe al lui.

Morley se scuză și o grăbi prin mulțime, sperând că Pru nu auzise scăparea bătrânului. Chemase o birjă, deoarece foarte rar venea cu trăsura în această parte a orașului, și o ridică în ea, spunându-i birjarului să-i ducă la Angelo s.

Tânăra îl studie cu atenție, apoi spuse:

— Surorile mele și cu mine am fost crescute de fanatici, dovada fiind numele noastre virtuozitate. Însă nu aș fi crezut că ești un bărbat religios.

Bărbatul se uită pe geam, la împrejurimile lor sumbre.

— Nu știu dacă sunt, spuse cu sinceritate. Dar alții cred cu o fervoare atât de derutantă, nu-i așa? Cred că încerc să-i observ. Să învăț ce iubesc ei. Sau de ce se tem. Să observ extazul de pe fețele lor și să mă întreb cum e să crezi în ceva atât de vast. Atât de absolut. Să ai încredere... Se opri pentru o clipă, întorcându-și atenția spre ea. Să am încredere... în orice.

Nu găsi nicio urmă de condamnare în ea, doar o tristețe infinită.

— Nu te duci acolo ca să găsești harul? Pe Dumnezeu?

Morley scoase un sunet caustic.

— Niciodată nu am înțeles cuvintele. Dar cred că merg acolo în caz că mă găsește el pe mine. Dacă stau la locul potrivit. Poate un răspuns pentru toată nebunia asta o să-mi cadă în minte.

Arată spre oraș și spre lumea de dincolo de el. Spre surprinderea lui, Pru râse, încălzind momentul.

— Având în vedere cât am păcătuit în ultimul timp, ai face bine să te temi c-o să fii lovit de un fulger.

Morley râse și el.

— Nu știu toate crezurile și comenzile, dar sunt destul

de sigur că nu păcătuim, din moment ce suntem căsătoriți.

— Nu știu, spuse ea, sub gene timide. Mie mi se pare destul de indecent.

Dacă asta ar fi fost trăsura lui, ar fi tras-o pe el și i-ar fi arătat înțelesul cuvântului indecent.

— St. Dismas. Tânăra testă numele. Hoțul pocăit.

Se foi pe scaun.

Tânăra își aranjă fusta și își zâmbi.

— Trebuie să recunosc că inițial, am crezut că m-ai adus la biserica asta ca să nu ne recunoască nimeni, dar acum... cred că înțeleg.

Bărbatul dădu din cap, dorindu-și să nu o fi luat deloc. Unde-i fusese mintea? Dorise să dezvăluie această parte din el pe care o învinuia pentru desfrânarea ei? Dorise să vadă dacă Pru avea să-și ridice batista la nas, ca să se protejeze de mirosul țevelor din care în trecut își luase apa? Dacă avea să se ferească de clasa muncitoare și de oamenii cinstiți care trăiau între sărăcie și infracțiune?

Dacă da, era un test nedrept, însă unul pe care Pru îl trecuse cu note maxime.

— Nu e nimic de înțeles, îi spuse el, cât de lipsit de emoție putea. Merg lunar la St. Dismas. Sunt binefăcătorul lor. Applewhite adăpostește și îngrijește mulți copii înfomețați și goi din această parte a orașului. E unul dintre puținii creștini pe care-i cunosc. Eu îi finanțez misiunea ca să ia câțiva băieți nedoriți din Whitechapel și să îi ajute să-și găsească o direcție. Un meșteșug. Un mod de supraviețuire.

— Pentru că...

— Pentru că violența și infracțiunile se nasc din sărăcie și cruzime, explică el. Cu cât un om are mai multe mijloace să asigure supraviețuirea lui și a semenilor săi, cu atât sunt mai puține șanse să devină prada viciilor sau infracțiunilor.

— Și pentru că preotul a făcut odată același lucru pentru tine?

Privirea ei, ca și afirmația, era sinceră și deschisă, iar Morley vru să se facă mic la auzul ei.

Asta dorise să-i spună când venise aici. Persoana cu care venise să-i facă cunoștință.

Așa că de ce ezita acum?

Pentru că în relația asta, mereu avusese un avantaj. Nu era confortabil să-i dea ceva ce ar fi putut folosi împotriva lui.

În fața lui, lumina zilei arunca nuanțe irizate de albastru pe părul ei brunet.

— Mi-ai spus la un moment dat că ai crescut cu accentul pe care l-ai folosit când erai Cavalerul Umbrelor, zise ea. Preotul are același accent, precum și restul oamenilor de aici.

— Și eu.

— Farah a menționat că ai secrete... iar preotul ți-a spus Cutter.

Inima lui erupse în haos când văzu cum tânăra pune cap la cap bucăți din trecutul lui, fără ca el să spună un cuvânt.

— Țsta e numele tău? Cutter. Tu ești hoțul pocăit?

Bărbatul se retrase spre fereastră, uitându-se cum anii zburau între momentul prezent și trecut. Un băiat blond stătea la un colț, cu prietenul lui care avea părul închis la culoare, și evaluau care buzunare erau pline. Ce oameni erau ușor de păcălit

— Am fost, recunosc el reticent, în timp ce privea cu intensitate ochii acelui băiat din trecutul lui. Ochi care nu văzuseră decât oprimare și disperare, aflați pe o față care nu cunoștea atingerea altei ființe umane decât sub formă de pumni sau palme. Un corp slăbit de foamea mereu prezentă și întărit de greutate și muncă. Eram hoț de buzunare și un pungaș pe care-n viitor îl aștepta închisoarea, când într-o noapte...

Morley ezită când băiatul de la colțul de pe stradă își ridică degetul la buzele crăpate, făcându-i semn să tacă.

„Nu-i spune. Să nu ai încredere în ea.”

Dar... dacă ea putea totuși să înțeleagă de unde venise? Ce pierduse.

Ce făcuse.

Dacă mărturisirea lui o îndepărta și speria? Dacă spunea și altcuiva? Ea îi va ști secretul final. Unul care putea să-i distrugă întreaga viață și să-l arunce din nou în șanț.

— Într-o noapte... preotul m-a luat și mi-a dat un loc unde să stau, când nu aveam unul, explică el, sărind peste cele mai importante părți. El e cel care m-a îndemnat să mă reinventez prin documentele pe care aveam să le primesc când mă înrolam în Regimentul Maiestății Sale. Iar când m-am întors din război, mi-a dat un ziar în care era un anunț pentru bărbați cu constituția și îndemânarea mea ca să poarte uniforma Poliției metropolitane londoneze, îi aruncă un zâmbet neconvingător. Restul, așa cum se spune, e istorie.

— Asta a fost minunat din partea lui, șopti ea, extrapolând ce putea din descrierea lui vagă. Și îi răsplătești bunătatea prin plăți lunare?

Morley profită de ocazie ca să-i distragă atenția de la întreaga conversație.

— Îi dau tot salariul meu de inspector-șef, dezvălui el.

Tânăra păli vizibil și îl privi cu gura deschisă, ca și cum Morley își dăduse pielea la o parte, ca să lase la vedere un demon.

— Dar... dar... cum...?

Buna creștere o împiedica să poarte conversații despre bani. Putea fi considerat vulgar să știi cât câștigă un bărbat, fie el și soțul tău. Bărbatul sublinie momentul în care Pru făcu pace cu acea vulgaritate.

— Mereu m-am întrebat cum tu, chiar și cu salariul unui inspector-șef, îți permiți o casă într-o zonă așa elegantă, spuse ea. Până și tata a menționat că salariul lui nu ar acoperi nici mâncarea pentru cai, cu atât mai puțin casele noastre. Mereu a dat de înțeles că banii noștri vin de la proprietățile lui și compania de transport.

Morley se strâmbă. Încă mai căuta locul de unde venea averea tatălui ei.

— Atunci cum rămâne cu tine, soțule? Era rândul ei să se uite pe fereastră. Dacă ai fost crescut în mahala și te-ai

dus direct din armată în poliție, cum ai strâns destui bani să plătești pentru mine, fără să ai nevoie de zestrea mea?

— Ei bine, cred că am furat puțin când mi-am strâns averea, zise el amuzat.

Tânăra încercă să nu pară consternată și aproape reuși.

— Nu te cred!

— Nu-ți face griji, am furat doar informații.

Tânăra se aplecă în față, ca și cum era în transă.

— Spune-mi.

— După ce m-am întors din armată, foștii mari ofițeri de regiment îmi cereau să merg la concursuri, ca să parieze pe mine.

— Ce fel de concursuri?

— În mare parte, de tras cu arma.

— Tras cu arma? De ce?

Morley îi dădu răspunsul scurt.

— Pentru că am fost pușcaș în armată.

Pru îl fixă cu privirea în timp ce-l evalua.

— Probabil ai fost un pușcaș incredibil dacă ți s-a cerut să participi la expoziții.

— Tolerabil de bun.

— Fii serios, trebuie să fii mai mult decât tolerabil dacă...

— Îmi spuneau Ochi-de-șoim. Nu contează. Morley simți cum gâtul i se încinse din nou, în timp ce încerca să-i evite comentariile și întrebările. La un astfel de eveniment, l-am auzit pe căpitan discutând o schemă de investiții cu un american pe nume Elijah Wolfe, un miner necruțător și lipsit de scrupule, care strângea fonduri ca să redeschidă minele de fier defuncte ale orașului. Nu găsea niciun fel de sprijin și îi simțeam disperarea. Dar în ciuda acestui lucru, avea ceva...

— Ai salvat un nobil recunoscător de la a fi jefuit de acest american lipsit de scrupule? zise ea.

Morley scoase un sunet de amuzament.

— l-am dat lui Eli tot ce câștigasem la expoziții pentru o cotă de 10%. Abia îi ajungea să țină mina deschisă o lună,

cu atât mai puțin să îi plătească pe muncitori.

Tânăra făcu ochii mari.

— Ți-ai făcut averea din fier?

— Nu. Mina e în continuare închisă, deoarece a durat numai o lună ca să o curețe. Însă acolo unde se găsește fier există deseori și alte minereuri. Mult mai puțin, dar care valorează mult mai mult.

— Serios? întrebă ea. Ce anume?

Morley o luă de mână și o strânse ușor, apoi îi dădu mânușa jos. I-o ridică și sărută inelul de pe deget.

— Aur.

Capitolul 15

Prudence abia se atinse de paste. În schimb, se gândi la un puzzle, hotărâtă să afle exact ce secret îi ascundea soțul ei.

Îl studia la masa privată din grădina celei mai fermecătoare cafenele italiene din oraș și se gândea la toate lucrurile prin care trecuse acesta în viața lui excepțională.

Un golan, un hoț, un pușcaș incredibil, un exhibiționist, un erou de război, uns cavaler, ofițer al legii, justițiar și investitor cu acțiuni la o mină americană de aur care valora o avere.

Și, posibil, un mincinos.

Nu legat de aur, care era un lucru fascinant și minunat. Dar legat de ce fusese înainte de asta.

Copilăria lui.

Era convinsă că soțul ei omisese ceva din poveste. Când vorbise despre perioada petrecută la St. Dismas, îl simți sărind peste mormintele unor emoții de mult îngropate, rupându-le pietrele funerare, de parcă nu existaseră deloc.

Se căsătorise cu un bărbat atât de complicat. Era posedat de o dihotomie dintre o inimă capabilă de

cavalerism și curaj și o minte presărată cu scepticism, enigme și, din lipsa unui cuvânt mai blând, frică.

Era un cuvânt pe care Morley avea să scuipe dacă îl acuza de asta. Dar dacă fierbea amestecul de circumspecție, mister și caracter protector la o reducere la fel de densă ca sosul minunat de pe pastele ei, era convinsă că frica avea să fie ingredientul principal.

Nu frică de moarte sau pericol. Vocația lui nocturnă era dovada unui curaj neobișnuit în fața morții.

Atunci ce îl speria pe acest cavaler curajos și îndrăzneț? Ce îl făcea să se ascundă, să-și ascundă trecutul în umbre?

Ce îi fusese făcut?

Sau... ce făcuse el?

— Nu mănânci, spuse el în timp ce bău din cafea. Dacă nu e pe gustul tău, putem să mergem altundeva.

Scoasă din gânduri, Prudence ridică din nou furculița și își pregăti o mușcătură delicioasă.

— Nu, e minunată mâncarea. Eram doar căzută pe gânduri.

— A, da? În legătură cu ce?

Morley mânca așa cum făcea restul lucrurilor, cu o eficiență corectă și hotărâtă. Comandase o porție de paste cu chiftele, brânzeturi și ierburi aromatice într-un sos roșu voluminos, în timp ce ea alesese imediat porția cu unt și reducere de vin alb.

— Mă gândeam că tu ești cel care trebuie să mănânce mai mult.

— Chiar acum consum un adevărat munte de mâncare. Arată spre farfurie. Dacă o s-o ținem tot așa, va trebui să-mi schimb pantalonii.

Nu era chiar așa. Începea să se împlinească puțin, dar porțiile suplimentare păreau doar să alimenteze producerea mușchilor și nu se depuneau nicăieri.

— Da, dar înainte să te conving să mă duci în toate locurile astea minunate, lumea de prin casă considera că erai subnutrit din cauza programului tău dificil. În plus, dormi foarte puțin.

Pru observase că-n ultima săptămână pielea lui mai căpătase culoare, iar obraji i se mai împliniseră. Mâncase mai bine, dar cearcănele de sub ochi continuau să fie la locul lor, precum și liniile de stres continuu.

Tacâmurile lui se opriă în paste, iar Morley se uită la mâncare cu un zâmbet care dispăru la fel de repede pe cât apăruse.

— I-am auzit pe ofițeri plângându-se ani întregi din cauza soțiilor lor, care îi băteau la cap să stea acasă mai mult. Să aibă mai multă grijă de sănătatea lor. Tânăra se încordă puțin, până când Morley îi aruncă o privire așa de tandră, că Pru s-ar fi topit. Mereu i-am invidiat.

Licărul din ochii lui o fascină mai mult decât lumina soarelui care se reflecta în apa micii fântâni din grădină. Masa lor rotundă era destul de mare să le țină farfuriile, dar îi obliga să stea astfel încât genunchii li se atingeau deseori. Un tufiș de zambile, gălbenele și flori de liliac îi ferea de clienții care se aflau înăuntru, creând o oază elegantă și intimă în mijlocul celui mai mare oraș din lume.

— Ei bine, Lady Morley, lipsa mea de somn e în totalitate vina ta. Înainte să mă tentezi în patul tău la toate orele posibile, vreau să știi că reușeam destul de bine să strecor somnul în program.

— Atunci mă gândesc că ar fi bine să te închid în afara dormitorului meu, oftă ea teatral. Ce bine ar fi dacă mi-ar păsa de sănătatea ta!

Morley o împinse cu genunchiul.

— Să nu îndrăznești!

Pru râse și flirtă, apoi o notă de nesiguranță își făcu simțită prezența.

— Știu că duci două vieți foarte importante, dar... ai putea să iei în considerare... să stai câteva nopți acasă?

„Ai putea să dormi cu mine”, dar nu mai spuse asta. Pentru că Morley nu făcuse asta încă. O lăsa noaptea și se ocupa de datoriile Cavalerului Umbrelor. Când se întorcea, dormea într-o altă cameră. Tânăra simți un nod în gât și trase de decolteul rochiei.

— Știu că nu am dreptul să am astfel de pretenții, dar

când o să se nască copilul...

— Nu mai trebuie să spui nimic. Se întinse și o luă de mână, mângâind-o. Și eu m-am gândit la același lucru.

— *Mi scusi, signore Morley, mi scusi!* Proprietarul, Francesco, care avea o mustață magnifică, o burtă mare și un ziar, se îndreptă spre masa lor. *Il giornale! Il giornale! È così brutto quello che dice! Non ci credo!*¹ Se întoarse spre ea. Nu cred.

O încruntătură înlătură buna dispoziție a soțului ei, care luă ziarul și îl citi. Furtuni i se strânseseră în ochi și tunete pe expresia lui, în timp ce mototoli ziarul.

— Mulțumesc, Francesco, scrâșni el din dinții încleștați.

— Sigur că da...

Bărbatul îi aruncă o privire plină de milă și se duse înauntru, nedorind să vadă reacția lui Pru când avea să afle ce se întâmpla. Tânăra ar fi vrut să meargă după el. Inima ei deveni ca o vrabie în colivie, izbindu-i-se de coaste, ca și cum căuta o scăpare.

Se bucuraseră de noroc prea mult timp. La un moment dat, furtuna trebuia să izbucnească. Adevărul mereu avea să iasă la iveală și, odată cu el, și câteva minciuni, pentru a condimenta povestea cu un scandal delicios.

Voia să citească ziarul, dar ochii ei refuzau să se concentreze. Clipi ca să înlăture lacrimile și întunericul care se strecura în periferie. Se simțea ca și cum fusese victima unei lovituri la cap și nu putea să scape de dezorientarea care o însoțise.

Văzu cuvântul clar din titlul articolului.

CRIMĂ

— Ce? Ce spun? Cred că eu...

— O să fie bine, o alină el, ascunzând imediat ziarul.

— Spune-mi ce au scris.

Morley ezită o clipă, apoi expiră înfrânt.

— Presa a aflat că Sutherland a fost înjunghiat și că tu

1 „Mă scuzați, domnule Morley, mă scuzați! Ziarul! E un lucru tare urât ce scrie aici! Eu nu cred asta!” (în limba italiană în original)

erai în cameră cu el. Articolul menționează infidelitățile lui din trecut și posibila ta reacție la ele.

— Mi-au dat un motiv. Tânăra își ridică mâna la față, doar ca să se asigure că mai avea una, deoarece îi amortise dintr-odată. Asta nu are cum să fie tot. Cum a știut domnul Francesco să-ți aducă ziarul? Au scris despre căsătoria noastră?

Trăsăturile lui deveniră și mai sumbre.

— Din fericire, nu.

— Atunci?

Morley îi dădu ziarul.

— Mă tem că e portretul tău.

— Dumnezeule!

Privi asemănarea, cuprinsă de o oroare rece.

— Ce schiță groaznică. Nici măcar nu seamănă cu mine!

— Nu perfect, dar destul cât Francesco să te recunoască.

— Ce o să fac? strigă ea, neputând să nu citească cuvintele care săreau de pe hârtie. M-au descris ca fiind răufăcătoarea. Practic l-au susținut pe George.

— Suntem pregătiți pentru asta, zise el, încercând s-o calmeze. Dar cred că cel mai bine e să mergem acasă.

— Dar... stabilisem să mă duc la adunarea Societății de Ajutorare a Femeilor a ducesei de Trenwyth, cu Farah.

Pru se uită în jur la farfuria ei cu paste reci. Nu terminase, dar își pierduse apetitul.

— Aș prefera să n-o faci. Își șterse buzele și mâinile cu șervetul, apoi îl puse pe masă. Afurisitul de vânător de cadavre care a scris asta și oricine altcineva din presă o să te caute. Cel mai bine e să nu fii în public o perioadă, până rezolvăm totul.

— Înțeleg logica, zise ea, copleșită de disperare. Dar asta nu ar demonstra ideea jurnaliștilor? O să mă ascund și o să par vinovată.

În plus, nu putea să se întoarcă la cum fuseseră lucrurile înainte, la compania angajaților tăcuți și la praf. Înapoi la tăcere și distanță de bărbatul care începuse să

Însemne așa mult pentru ea.

— Cât de repede crezi c-o să se rezolve asta?

Evită să insiste prea mult. Ultimele nopți pasionale, aproape lipsite de griji, anunțau o perioadă nouă în relația lor, iar Pru se convinsese că soțul ei uitase de suspiciunea lui. Că o credea că nu are sânge pe mâini.

Că încerca s-o exonereze.

Fața lui deveni o mască rece de indiferență.

— Am o biserică plină de suspecti în cazul lui Sutherland și îi trecem în revistă cât de repede putem, începând cu cei care se aflau cel mai aproape la momentul crimei. Lordul și Lady Woodhaven, tatăl tău, preotul și continuăm de acolo. Îl investighez chiar și pe Adrian Mekendrick, noul conte de Sutherland.

Tânăra încuviință, scanând ziarul din nou.

— Ce e cu tata?

— Mă tem că investigația mea în depozitele și interesele tatălui tău a scos la iveală niște fructe destul de stricate, recunosc el reticent, în timp ce o examina în căutarea unei reacții. Am găsit jurnale cu transporturi din porturi unde se crede că planta e indigenă. Transporturi care poartă numele și semnătura lui Sutherland. Asta înseamnă că e posibil ca logodnicul tău să fi lucrat cu tatăl tău, iar dacă lucrurile stau așa, va trebui să-l adăugăm pe comisar pe lista foarte scurtă a suspectilor principali.

— Ce? Tânăra se îndreptă, scăpând ziarul în mâncare. George nu era un om de afaceri, credea că transportul și comerțul erau sub demnitatea lui.

— Asta așa o fi, dar nobilii săraci sunt forțați să ia în considerare tot felul de mijloace disperate prin care să facă bani. E posibil ca Sutherland să se numere printre ei?

Tânăra dădu din cap.

— Nu m-am gândit niciodată să întreb, dar am avut motive să cred că-mi vrea zestrea când am auzit că are mai mulți copii ilegitari pe care să-i susțină.

— Ce nemernic!

Pru știa că nu era frumos să vorbească urât despre morți, dar nu putu să-l contrazică.

— Chiar crezi că el și tata erau... Dumnezeu! Situația se înrăutățește, nu-i așa? Cu mâini tremurânde, luă ziarul din farfurie și privi cuvintele care o condamnau, posibil pentru restul vieții ei. Cum au primit informația asta?

Morley dădu din cap.

— Credeam că am oprit toate posibilele scurgeri. Preotul, poate? Are vreo urmă de conștiință?

— Presupun că da, dar sunt slabe șanse. Ca și tine, membrii familiei mele au fost binefăcători de ani întregi. Ne-a botezat pe toate. Poate cineva de la Yard? Judecătorul? Poate funcționarul care ne-a căsătorit?

— Am cerut o mulțime de favoruri pe care nu le-ai crede dacă ți le-aș zice, spuse el. Toți știau că focul iadului era de preferat furiei pe care aveam s-o dezlănțui asupra lor dacă spuneau ceva.

— Poate soțul Honoriei, William? șopti ea. Îl iubea pe George și era atât de supărat pe mine. Atât de convins că eu i-am ucis prietenul.

Pru simți un nod în piept, care o împiedică să expire. Aceeași presiune îi acapara capul, iar tâmplesle îi pulsau.

— Dar William are impresia că am scăpat nepedepsită de crimă, ar putea să folosească opinia populară ca să-ți forțeze mâna. Ca să mă facă să plătesc.

Nu mai putea spune nimic, după ce plămânii îi furaseră complet abilitatea de a respira.

— Afurisita ta de familie, mormăi Morley, care arăta ca și cum se pregătea să arunce masa pe jos.

Bariera pe care o construisese ca să oprească curentul de emoții se prăbuși, copleșind-o ca un potop dezolant. Cu o ultimă încercare, își ridică ambele mâini peste gură, ca să controleze plânsetele, dar nu păru să reușească. Acestea erupseră din ea, în timp ce lacrimi fierbinți se revărsară în râuri pe obraji ei.

Într-o clipă, Morley fu lângă ea. O strânse cu putere. Pieptul lui era puternic ca stânca Gibraltarului, în timp ce valurile durerii ei se loveau de el.

— Îmi pare rău, iubito, o alină el, în timp ce o mângâia

pe spate. Gata, totul o să fie bine, nu ești în pericol mai mare decât erai înainte. Nu când mă ai pe mine alături, ca să te protejez.

Pru se ținu strâns de el, ascultându-i cuvintele care-i vibrau în piept, ținându-se de ele ca și cum erau un colac de salvare care-i fusese aruncat înainte să se înece în disperare.

— Gata, draga mea. Morley își lipi buzele de fruntea ei. Plângi cât vrei. Sunt alături de tine.

Da, era alături de ea. Era a lui.

Oare și ea putea să spună același lucru?

— Nu... nu plâng, declară ea, mai degrabă ca un ordin pentru ea însăși.

— Bineînțeles că nu, draga mea, zise el preocupat.

— Adică eu nu plâng niciodată, nu sunt o persoană isterică. Dar nu pot să mă opresc. E... eu...

Tânăra sughiță tare și simți zâmbetul lui Morley.

— Dragă mea. Nu treci doar prin cel mai dificil moment din viața ta, dar ești și însărcinată. O îndepărtă puțin, ca să o privească cu o tandrețe infinită, apoi îi șterse obrazii de lacrimi. Nu ar fi trebuit să spun ce am spus despre familia ta. Eram doar îngrijorat de stresul tău, atâta tot.

— Ai avut dreptate să îi blestemi. Și eu sunt dezamăgită de ei. Eu îi consideram atât de corecți și se dovedește că toți, cu excepția gemenelor, e posibil să fie corupți. Bărbia îi tremură în timp ce un nou val de tristețe o atacă destul de tare cât să-l dea deoparte. Dumnezeuule, cât de mult trebuie să regreti că te-ai căsătorit cu mine. Am adus atâta haos în viața ta ordonată. Sigur îți dorești să nu...

Morley o trase înapoi în cercul protector al brațelor lui și îi dădu o batistă.

— Termină, îi ordonă, în timp ce o sărută pe tâmplă. Nu gânde așa.

— Cum să n-o fac, când...

Îi distrase atenția când începu să-i șteargă lacrimile cu batista, începu cu colțurile gurii, apoi de-a lungul

maxilarului, lângă nas și pe obraji. O sărută pe pleoape și pe fruntea încinsă.

— Te-ar face să te simți mai bine dacă ți-aș spune că familia ta e o nimica toată pe lângă a mea? Întrebă el cu o doză de haz în glas.

— Puțin, recunosc eu ea, în timp ce Morley îi cedă batista, ca să-și sufle nasul. Niciodată nu ai vorbit de familia ta, constată ea. Niciodată nu-l întrebase. Unde sunt?

— Nu mai sunt, răspunse el pe un ton nonșalant, care nu cerea milă. Mama a murit la scurt timp după nașterea noastră, iar tata a băut până a murit la câțiva ani după, dar nu înainte de a ne face viețile mizerabile mie și surorii mele.

Pru își ridică fruntea ca să-l privească, iar expresia lui era distorsionată de confuzia ei umedă.

— Ai o soră?

— Da. De fapt, am avut. Sora mea geamănă. Caroline.

— O soră geamănă. Inima ei se topi când auzi modul în care Morley îi spusese numele, apoi se concentră pe folosirea timpului trecut. Încercă să și-o imagineze pe Mercy fără Felicity, sau viceversa, iar ochii ei amenințară să invoce o furtună așa cum nu mai văzuseră. Poți să-mi spui... ce s-a întâmplat cu ea?

Morley o privi îndelung, iar Pru îi întoarse privirea cu o încurajare tăcută. Era ca ușile din casa lor. Asta ținuse ascuns de ea, această durere din ochii lui, care radia din corpul lui și îi făcea sufletul bucăți.

După o eternitate, buzele lui se despărțiră și Morley îi dezvălui ce Pru înțelesese că nu fusese pregătit să îi dezvăluie în trăsură.

Pru rămase în cercul brațelor lui, în timp ce el lovi cu toporul cioburile inimii ei deja frânte. Morley îi spuse despre doi copii care tremurau pe străzile înghețate și furau mâncarea și proviziile necesare. Despre speranța că sora lui avea să se căsătorească cu prietenul lui cel mai bun. Despre disperarea și dezamăgirea lui când tânăra alesese o profesie populară ca să facă rost de ceea ce el, un hoț ignorant, nu putea.

Morley descrie ziua violentă a morții lui Caroline cu detalii vagi, deși Pru nu era sigură dacă asta era pentru binele ei sau al lui. Ochii lui rămaseră uscați. Distanți. Ca și cum povestea uciderea brutală a surorii altcuiva.

Tânăra era din nou copleșită de emoții când Morley rămase fără cuvinte. Povestea nu părea să se fi terminat, dar, cu toate astea, bărbatul se opri abrupt.

Ca și viața lui Caroline, înainte să fi început cu adevărat.

De data asta, când Pru își îngropi fața în pieptul lui, își înfășură brațele în jurul taliei lui, ținându-l aproape și dorind să-i ofere toată alinarea posibilă.

Morley rămase nemișcat pentru o clipă, rigid și nesigur, apoi expiră cu putere și își odihni obrazul în părul ei.

Se relaxa și o lăsa să ia o parte din greutatea lui, în timp ce se susțineau unul pe celălalt, formând o creatură mai puternică tocmai pentru că-și împărtășiseră greutatea.

— Când te gândești c-ai fi putut să te îneci în durerea aia. Ai fi putut s-o lași să te acapareze. Dar ai ales să devii acest bărbat miraculos și extraordinar...

Morley se retrase rapid și îi lipi un deget la buze, ca să nu mai spună nimic frumos la adresa lui. Ochii lui erau în continuare opaci, cu o nesiguranță aflată la limita anxietății. Ca și cum încă nu luase o decizie.

— Nu ți-am spus asta ca să-ți câștig simpatia sau admirația, spuse el, apoi se uită în jur.

Numai albinele trăgeau cu urechea, pe ultimele flori de lavandă, înainte ca toamna să le îndepărteze.

— Ți-am spus pentru că vreau să știi că nu ești singura din căsnicia asta cu secrete condamnabile.

Prudence dădu din cap, neînțelegând.

— Nu am niciun secrete...

— L-am ucis. Mărturisirea atârna în aer, ca o lamă rece, care aștepta să îi despartă. Pe bărbatul care mi-a omorât sora, care s-a uitat în ochii ei în timp ce murea. L-am găsit, i-am tăiat gâtul și m-am uitat cum sângele lui îmi udă mâinile. Atunci îi dădu drumul lui Pru, arătându-i

măinile lui aspre, ca și cum pata rămăsese. Era un ceasornicar, un nimeni, căruia îi plăcea să facă rău femeilor. Fetelor. Care credea că ele meritau asta. Vocea lui se frânse pentru o clipă, iar Morley își întoarse privirea, nu în agonie, ci într-un dezgust aparent pentru un om pe care-l ajutase să ajungă pe lumea cealaltă. În noaptea aia, Dorian a fost arestat pentru furt, ceea ce mi-a oferit o portiță și am apărut la ușa preotului Applewhite. Acesta mi-a oferit adăpost. A spălat sângele de pe mâinile mele, cum am făcut și eu pentru tine în ziua în care te-am cerut.

— Dumnezeuule.

Prudence se ridică, ca și cum pantofii ei erau lipiți de pietriș. Soțul ei tocmai îi mărturisise că ucisese pe cineva. Inspectorul-șef de la Scotland Yard. Îl omorâse pe omul care-i violase și omorâse sora cu sânge-rece.

De ce nu era oripilată? Sau furioasă? De ce voia în continuare să-l țină în brațe, pe el și pe adolescentul care fusese, și să-l legene în brațe până îi alina acea durere? Oricât de derutată era de adevăr, îi luă o clipă ca să proceseze următoarea lui propoziție.

— Ți-am dezvăluit asta ca o ofertă de pace, zise el sincer. Ba nu, de compasiune. Noi doi nu suntem atât de diferiți. Vezi tu, răzbunarea nu e numai o trăsătură umană, ci una universală. Justiția e modul societății noastre de a pedepsi crime, dar când nu există justiție, e normal să cauți răzbunare...

Tânăra se trase de lângă el atât de violent, că mâinile lui erau încă întinse când Pru se retrase câțiva pași spre colțul grădinii.

— Da, suntem diferiți, insistă ea, în timp ce tremuratul i se intensifică din nou, dar dintr-un cu totul alt motiv decât înainte. Suntem absolut diferiți.

Morley o privi, cu capul înclinat într-o parte.

— Tu ai răzbunat moartea surorii tale și nu cred că te condamn pentru asta, dar eu... își ridică mâinile la piept. Eu n-am făcut-o. Sunt nevinovată de orice infracțiune, cu excepția a ce am făcut în grădina aia.

Voia să plângă din nou, dar se părea că rămăsese fără

lacrimi. Acum nu mai avea decât o rană deschisă în locul unde îi fusese inima, una care o durea și înțepa cu fiecare respirație.

— Faptul că tu crezi în continuare că sunt vinovată e mai dezamăgitor decât condamnarea ziarelor și a tuturor oamenilor din imperiu. Nu înțelegi? Dădu din cap, știind că până și atunci inima soțului ei era închisă. Aș putea să înfrunt toate astea, aș putea să suport faptul că fiecare om pe care-l știu și iubesc mi-a întors spatele, dacă aș ști că mă crezi.

Morley făcu un pas în față, întinzându-se după ea, până când Pru ridică o mână, făcându-i semn să se oprească.

— Prudence, ce-ți spun eu e că nu contează ce cred, zise el cu ferocitate, gesticulând intens. Nu contează ce s-a întâmplat în camera aia, eu sunt de partea ta. Orice s-ar întâmpla, ai toate ustensilele pe care le am la dispoziție, fiecare ban pe numele meu și toată puterea, influența și experiența mea. Ai cuvântul meu că o să te scot din situația asta.

— Și îți mulțumesc, dar nu te distruge să faci asta? Nu ar trebui să mă aperi doar dacă merit? Tu nu știi dacă sunt nevinovată.

— Și nici nu-mi pasă! La naiba, îți spun că aș face orice pentru tine. Înțelegi asta? Aș lua responsabilitatea asupra mea dacă aș crede c-ar ajuta. L-aș aduce înapoi pe nemernic și l-aș omorî cu mâinile mele. Aș da mărturii false pentru tine, Prudence. La naiba, mi-e teamă că aș comite o crimă dacă mi-ai cere...

— Dar nu aș face-o. Niciodată!

Tânăra își aruncă brațele în aer și se îndepărtă de el, îndreptându-se spre fântână. Își dori ca sunetul fântânii să nu-i trezească amintiri ale nopții pe care o petrecuseră împreună.

— Nu-ți cer decât să afli cine l-a ucis pe George și să-mi readuci onoarea numelui.

Îl simți în spatele ei, o umbră de chin contradictoriu.

— De ce ești furioasă? Întrebă el.

— Pentru că nu ai încredere în mine, îi spuse ea, fără să-l privească. Îmi pare rău, dar nu conștientizezi cât de frustrant este.

*

— Te rog eu, încearcă să înțelegi, Prudence. Te doresc. Țin la tine. Dumnezeu, ești mama copilului meu și cred că acum construim o viață împreună. Dar în profesia mea, nu contează ce cred. Contează ce pot să demonstrez. Sentimentele pe care le am pentru tine ar influența rezultatul oricărei investigații, iar asta e o slăbiciune cu care am decis să trăiesc.

— Cât de altruist din partea ta!

Cu fiecare cuvânt pe care îl spunea Morley, rana din inima ei începea să fie cusută. Nu cu alinare, ci cu un frig glaciatic. Începuse să ridice propriile ei ziduri, ca să nu sângereze cu totul acolo, în mijlocul prânzului.

El continuă.

— Încearcă să apreciezi riscul pe care mi l-am asumat când am devenit soțul tău. O femeie pe care am întâlnit-o o singură dată, într-o interacțiune nechibzuită. Una cu un cuțit în mână și acoperită cu sângele viitorului ei soț. Dacă nu ne-am fi întâlnit înainte, dacă... Prudence, eu mă uit la dovezi, iar când sunt toate întinse în fața mea, nu pot să trag decât o singură concluzie.

— Că sunt o criminală. Prudence se întoarse spre el, cu pumnii încleștați. De asta nu dormi în patul meu? Motivul pentru care închizi ușile de la camera ta și de la camera copilului? Ca să fii în siguranță față de soția ta nebună, ucigașă?

— Haide, Pru, nu e corect. Nu pot să spun în mod justificat...

— Atunci spune în mod nejustificat! Ți-e teamă că ce, că o să mă strecur în camerele tale și o să te omor în somn?

— Nu chiar frică, dar am simțit că e necesar să păstrez o anumită distanță.

— Of!

Prudence își ridică fusta, ocoli fântâna și se îndreptă spre ușă. Era prea mult pentru ea. Scandalul, dezvăluirile lui, confesiunile, ipocrizia și concesiile. Fiecare emoție pe care o trăise vreodată forma un vârtej în interiorul ei, până când Prudence simți că avea să explodeze.

— Nu pot să mă uit la tine.

Pașii lui o urmară.

— Unde crezi că te duci?

— La Trenwyth.

— Stai. O prinse de încheietură, strânsoarea lui fiind fermă, dar atentă. Nu e sigur acolo. Credeam că am căzut de acord că...

— Tu ai căzut de acord! Se întoarse spre el cu toată forța furiei din ea. De la bun început nu ai făcut decât să iei decizii pentru mine, iar eu te-am ascultat, nu? Pentru că voiam să fiu recunoscătoare. Pentru că voiam să mă crezi. Să mă ajuți. Să mă salvezi. Pentru că în noaptea în care ne-am cunoscut, s-a trezit ceva în mine și m-am îndrăgostit puțin de tine. Din clipa în care am aterizat în brațele tale. Își șterse lacrimile de furie. Dar m-ai învățat că dragostea nu e posibilă fără încredere, iar încrederea nu e posibilă fără dovezi, așa că... Făcu un gest frustrat, înainte să-și încheșteze mâinile. Aici am ajuns. Eu o să plec ca să poți să-ți vezi de muncă. Du-te, inspectore-șef Carlton Morley!

— Prudence...

Își întinse mâinile spre ea, dar tânăra se îndepărtă.

— Nu, spuse ea scurt, în timp ce se retrăgea spre ușa localului.

El o ascultă.

Capitolul 16

„M-am îndrăgostit puțin de tine.”

Cuvintele ei îl bântuiau pe Morley, care urmări birja lui Pru până la spectaculoasa casă din piatră albă a ducelui de

Trenwyth și privi de la o distanță discretă cum tânăra intra înăuntru. Cuvintele îl bântuiau ore întregi, deși încercase să se concentreze pe altceva. Niciun fel de antrenament, hârtii, cărți sau investigații nu puteau reduce la tăcere mărturisirea ei.

„Îndrăgostit.”

Fiecare document pe care-l examina devenea încețoșat în spatele imaginii durerii din ochii ei. Expresia rănită de dinaintea furiei. Durerea pe care el o provocase, cu egoism.

Ce fraier fusese, să poarte o astfel de conversație după dezastrul cu articolul! Ea avea nevoie de consolare, iar el fusese prea cuprins de propria lui durere și pierdere ca să abordeze momentul cu aplombul pe care-l cerea. Vorbise în grabă și spusese toate lucrurile greșite pe care ar fi putut să le spună.

Dacă ar fi existat astfel de pedepse într-un mariaj, el ar fi stat la colț săptămâni întregi, cu nasul lipit de perete.

Agitat, încercă să-și distragă atenția în mai multe moduri, ca să calmeze nevoia de a ieși din propria-i piele. Să se târască în genunchi în fața ei și s-o implore să-l ierte.

Privi minutele cum treceau, dorindu-și cu ardoare ca Pru să se întoarcă. Să nu caute alinare în altă parte, dar simțind și nevoia ei de a fi departe de el.

Era într-unul din cele mai sigure locuri din oraș, cu excepția casei lor, cu soțiile celor mai periculoși și mai protectori bărbați la care putea să se gândească, în afară de el.

Seara făcu loc nopții, iar când nu mai putu suporta, Morley își îmbracă jacheta și o luă pe jos spre Belgravia, ca s-o însoțească acasă.

Casa impunătoare a familiei Trenwyth era luminată, iar Morley îl văzu pe prietenul lui cel mai bun care se îndrepta spre același loc, probabil din același motiv. Ca să-și escorteze contesa acasă.

Ash, lordul Southbourne, își ridică bastonul la pălărie și îl salută cu un zâmbet de pirat.

— Uită-te la noi, Morley. Când eram mici, te-ai gândit

vreodată că West End o să fie cartierul nostru și o să mergem să ne luăm soțiile de rang înalt înapoi în conacele noastre, ca să facem dragoste cu ele ca niște perverși ce suntem?

— Nici măcar într-un milion de ani.

Morley nici nu se putu preface că-l distrase gluma haioasă a contelui de Southbourne. Avea dubii că în acea seară lucrurile se vor desfășura astfel cu soția lui.

Nu merita asta.

— Am citit ziarele azi, Cutter, spuse Ash, care-l privi cercetător, cu îngrijorare. Cum e? Cum merge investigația?

Morley nu văzu niciun sens ca să-l corecteze pe bărbat când îl numi Cutter. Doar își duse mâna la ceafă și o strânse, încercând să se gândească la un răspuns.

Fu salvat de la asta de ușile care aproape fură scoase din balamale și dezvăluiră o Farah Blackwell luminată din spate de destule felinare cât să dea impresia că avea haloul unui arhanghel.

Unul pregătit de război, se pare.

— Carlton Morley, ești un idiot incomparabil, zise ea, în timp ce-și plantă pumnii în șoldurile rochiei violete.

Morley scânci. Ar fi trebuit să știe că femeile aveau să se alieze împotriva lui. Asta merita.

— O, nu. Ash se întoarse spre el, încruntându-se surprins. Abia aștept să aud asta.

— I-ai spus soției tale însărcinate că tu crezi că poate o să încerce să te omoare în somn?

Ash icni, ridicându-și mâna la piept.

— Morley!

Morley, care se afla cu câteva trepte mai jos de locul de unde Farah arunca săgeți de venin spre el, își ridică privirea. I se păru că vorbele ei erau puțin bălmăjite, iar ochii prea luminoși.

— Nu! Spuse din reflex, dar își dădu seama că greșise. Adică nu am negat...

— În viața mea nu am fost atât de dezamăgită de cineva, îl certă Farah.

— Lady Blackwell, îți cunosc soțul, așa că am dubii în

privința asta, interveni Ash.

Morley oftă și încuviință, hotărât să-și accepte pedeapsa.

— Invită-mă înăuntru, Farah, și o să îndrept lucrurile.

— În niciun caz! O să stai aici, unde ți-e locul, și o să explici ce ai făcut, altfel o să te întorci acasă.

— Dar... Morley se uită la Ash pentru ajutor, dar nu găsi decât un divertisment prost ascuns. Asta nici măcar nu e reședința ta. Lady Trenwyth e aici?

Tânăra ridică o mână.

— Nu vrei să te întâlnești cu femeile din casă acum, Morley, deoarece vorbești cu singura care simte o urmă de compasiune pentru tine.

— Nu intra, bătrâne, spuse Ash. Sunt multe balustrade de care să te spânzure. Mai bine fugi și schimbă-ți numele, din nou.

Cu umerii lăsați, Morley urcă ultimele câteva scări, ca să fie față-n față cu acuzatoarea lui.

— Permite-mi să încep spunând că îmi dau seama că nu am gestionat bine situația.

— Puțin spus, continuă.

Farah îl fixă cu privirea.

Morley se întoarce spre Ash.

— Ți amintești cum arăta Caroline?

Bărbatul își lăasă privirea în jos.

— Da, dar nu înțeleg ce are asta de-a face cu...

— Avea fața unei sfinte. Ochi destul de mari cât să conțină toată inocenta din lume.

— Da, și putea să fure șuncă de la un câine de vânătoare și să-i iasă.

— Exact. Morley se întoarce spre Farah. Soția mea e cea mai minunată creatură pe care o să am ocazia să o văd în toată viața mea. Radiază bunătate și e dulce și înțeleaptă și ador prezența ei. Dar asta nu e aparența perfectă pentru escrocul perfect? Cum poate să-mi ceară să am încredere în ea când eu n-o cunosc?

Farah se încruntă, procesând cuvintele.

— Trăiești cu ea de câteva săptămâni. Sigur ți-ai făcut

o idee despre caracterul ei până acum.

— Cunoaștem vreodată pe cineva cu adevărat? Întrebă el, pe măsură ce atitudinea defensivă se transformă în furie. Am arestat criminali care au fost căsătoriți de decenii întregi, spre uimirea absolută a partenerelor lor. În plus, nu sunt unul din bogătașii voștri care nu au nimic mai bun de făcut decât să se relaxeze, să călătorească și să se bucure unii de alții. Sunt destul de ocupat, având în vedere că trebuie să am grijă de siguranța orașului, iar noaptea am cu totul altă vocație. Când am timp să...

— O, te rog, pufni Ash. Am omorât oameni care au încercat să-mi spună jumătate din prostiile pe care tocmai le-ai zis, Morley.

— Fă-ți timp, spuse Farah. Pentru amândoi. Pentru că eu n-am întâlnit-o pe soția ta decât de două ori și pot să bag mâna-n foc pentru nevinovăția ei. Nu numai asta, dar e evident că e cea mai singură femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

Morley tresări.

— Ce vrei să spui?

Farah îl privi sceptică.

— Chiar trebuie să-ți silabisesc?

— Prefă-te că sunt un idiot.

Bărbatul de lângă el izbucni în râs.

— De ce să te mai prefaci, când nu e cazul?

Farah uită de indignare, sau poate doar i se făcu milă de el, și se apropie de Morley, punându-i mâna pe brațe.

— Morley, și-a pierdut toată familia și reputația din cauza acestui scandal. Tatăl ei e posibil să fie un criminal. Logodnicul i-a murit în fața ochilor. Surorile ei abia dacă au voie să vorbească cu ea. A fost înșelată de prietena cea mai bună și sora cea mare. Și după asta... soțul ei a abandonat-o într-o casă străină, unde nu avea cu ce-și ocupa timpul, decât cu stres, în timp ce e însărcinată cu copilul lui. Copilul unui străin. Și pari hotărât să rămâi așa. Cum poți să faci imposibil să vă cunoașteți și pe urmă să o pedepsești pe ea pentru asta?

Certat, Morley își plecă capul.

— Mereu am vrut să fiu un soț bun, dar cred c-am așteptat așa mult tocmai pentru că știam că o să greșesc.

— Prostii. Cu un rar semn de afecțiune, Ash își lovi umărul de al lui. Ești cel mai bun dintre noi, Morley. Mereu ai fost. Dar prioritatea ta e să faci lucrul corect, în loc să fii un om bun, și așa îți îngreunezi singur viața. Atâta tot.

— Cred că te iubește, spuse Farah.

Morley își ridică brusc capul și văzu zâmbetul atotștiutor al lui Farah.

— Nu cred că o femeie poate să fie atât de rănită de niște simple cuvinte, decât dacă și-a deschis inima către acea durere.

Era a doua oară în acea seară când fusese rostit acel cuvânt. Un cuvânt la care nici măcar nu îndrăznise să se gândească înainte.

— Și noi o iubim, zise Farah, mângâindu-l pe braț. Mă bucur că ai venit, acum du-te acasă la soția ta. E disperată să vorbească cu tine.

La auzul cuvintelor, Morley se panică imediat.

— Să mă duc acasă? Am venit s-o iau acasă.

Dubiul apăru în ochii cenușii ai lui Farah.

— Morley... a plecat cam acum o oră.

Bărbatul o apucă de umeri, în timp ce panica i se împrăștie prin corp, lăsându-i venele fără sânge.

— O oră? Ai văzut-o plecând? Încotro a luat-o? A chemat o birjă?

— Trebuie să recunosc că eram preocupată cu alte lucruri când și-a luat rămas-bun. Neliniștea se strecură și în ochii ei. Ai vreun motiv să crezi că e în pericol?

Morley vru să spună nu, dar ceva nu-l lăsă.

— A mai leșinat deja o dată și, având în vedere ancheta tatălui ei... povestea din ziare... nu știu. Simt pericol.

Ash se încordă lângă el.

— Astea nu sunt instincte pe care să le ignori, Cutter. Du-te acasă, întoarce locul cu fundu-n sus, eu o să mă uit pe aici și, dacă nu o găsești, ne strângem.

— O să vorbesc cu Dorian, spuse Farah, vizibil

afectată. A plecat acum ceva timp, cred că se ascunde cu Trenwyth.

Morley îl bătu pe Ash pe umăr, apoi coborî scările spre drum. Alergă până acasă, ocolind oameni și sărind în jurul trăsurilor, spre uimirea birjarilor.

Nu-i păsa. Nimic nu mai conta. Avea să distrugă orașul ăsta. La naiba, avea să-l ardă din temelii doar ca s-o găsească! Avea să întoarcă fiecare cărămidă. Fiecare turn. Tot ce contase pentru el dispăru în absența ei, arătându-i exact ce devenise pentru el în această perioadă scurtă.

Se temea pentru copilul lui nenăscut? Bineînțeles că da. Dar numele ei răsuna la fiecare pas. Prudence. Soția lui. Femeia lui.

Când dădu colțul spre strada lui, își permise să încetinească atunci când văzu o trăsură bine-cunoscută în fața terasei. Simți cum teama îl împunge la fiecare respirație când își văzu soția stând pe veranda lor, privindu-l ca și cum era un lup care bântuia în mijlocul orașului.

— Morley. Dorian Blackwell îl întâmpină de la fereastra trăsurii, cu zâmbetul îngâmfat al pisicii Cheshire. Tocmai am petrecut o oră distractivă cu soția ta.

Adrenalina încă îi curgea lui Morley prin vene, amestecată cu o senzație de ușurare care-i înmuie genunchii când încercă să-și intersecteze privirile cu Prudence. În loc să-i permită asta, tânăra se întoarse cu spatele la el, intră în casă și închise ușa cu zgomot.

Morley se năpusti asupra lui Blackwell ca un câine turbat.

— Ce naiba ați făcut timp de o oră? Tocmai am venit de la casa lui Trenwyth, iar Farah te caută. Dacă nu aș ști cât de devotat îi ești soției tale, te-aș târî din trăsura aia și te-aș bate pentru că ai fost singur cu a mea.

Spre surprinderea lui, zâmbetul lui Blackwell se mări, în timp ce bărbatul își ridică mâinile.

— Nu am fost singuri. Le-am condus pe cumnatele mele, Lady Ravencroft și Lady Thorne, la Savoy, unde vor sta cât se află în oraș. I-am spus lui Farah asta înainte să plec.

Explicația foarte plauzibilă îl lăsă pe Morley fără aer.

— Ei bine... nu mi-a zis nimic.

— O să dăm vina pe al treilea pahar de vin pe care l-a băut, chicoti Blackwell.

Morley se încruntă.

— De ce nu ai lăsat-o pe Prudence aici mai întâi? Locul ăsta nu ți-e în drum.

— Ea mi-a cerut asta. Ochiul descoperit al lui Blackwell aruncă o privire plină de înțeles spre ușa închisă. Dacă e să fiu sincer, nu se prea grăbea să ajungă acasă.

Morley se simțea ca steagul de război al unei armate învinse. Călcăt în picioare. Distrus. Și inutil. Îi mulțumi lui Blackwell printr-o mișcare a capului, incapabil să formuleze cuvinte frumoase.

— Ai face bine să te grăbești înapoi acasă și să le spui lui Ash și soției tale că totul e în regulă.

— Da. După o scurtă ezitare, Blackwell mai zise: Morley, cunosc criminalii. Eu sunt unul. Tu ești unul. Cred că putem să ne simțim unii pe alții. Sigur știi deja că ea nu e.

Momentul în care adevărul îl lovi fu ca și cum un fulger coborâse din cer și-l atinsese. Dintr-odată, știu ce avea de făcut. Știu ce trebuia să spună.

Blackwell continuă

— Dacă vrei sfatul meu...

— Nu-l vreau.

Morley urcă scările spre casă, sperând că soția lui nu-l încuiase afară de tot.

Capitolul 17

Prudence știuse că el avea s-o urmeze. Că va avea multe de spus. Nu se sinchisi să se pregătească pentru culcare, deoarece nu voia să-l înfrunte dezbrăcată.

Se simțea destul de vulnerabilă.

Un gust acid îi apărură în gât, în timp ce se așeză pe

marginea saltelei și își prinse degetele laolaltă, într-o strânsoare dureroasă, când auzi pașii lui pe hol.

Regretă cum se purtase mai devreme. Deși Societatea de Ajutorare a Femeilor o sprijinise și-i încurajase poziția, tot își dorea să nu-și fi pierdut cumpătul.

Nu dorise neapărat să le spună matroanelor societății povestea ei, dar Farah Blackwell îi aruncase doar o privire când ajunsese și o trăsese într-un cerc format din cele mai calde și mai extraordinare femei. Toate o întrebaseră ce era în neregulă, ca s-o poată ajuta.

După ce le spusese totul în detaliu, Pru fu surprinsă de cât de pline de evenimente fuseseră ultimele trei luni. Bineînțeles că se simțea atât de epuizată. Nu era de mirare că fusese inexplicabil de tristă în acea după-amiază.

Rușinea îi ungea sufletul când se gândi la intimitatea confesiunii făcute de Morley înainte de ceartă. Sora lui era un secret protejat și dureros. Răzbunarea morții ei era o concesie sensibilă pentru un bărbat ca el.

Îi dăduse puterea să-l distrugă, iar ea îl biciuise cu asta.

După ce îi mai trecuse furia, trebui să recunoască faptul că Morley prezentase niște puncte importante, chiar dacă acestea o purtaseră prin nedreptate și stres.

Știa că trebuiau să discute, că și ea trebuia să-și ceară scuze, nu doar el. Dar nu se simțea în stare s-o facă în acea seară. Nu acum, când simțea că întreaga ei ființă, și interioară, și exterioară, era un nerv întins și fragil, care era expus.

Deși se așteptase la asta, tot tresări când îl auzi bătând la ușă.

Închise ochii și se rugă în tăcere.

„Te rog, nu mai pot. Nu în seara asta.”

Ușa se deschise, iar Pru știa că ar fi trebuit să se ridice și să se întoarcă cu fața la el, că ar fi trebuit să-și strângă puterea și hotărârea, să-și ridice bărbia și să-l întâmpine la același nivel, până-și rezolvau problemele.

Dar în acel moment, totul părea la fel de insurmontabil ca muntele Kilimanjaro. Ar fi fost o povară să

plângă, cu atât mai mult să se ridice din pat.

Se încordă când Morley se apropie, dar nu putu să-și ridice privirea de la covor, în timp ce se concentra să se întărească pentru confruntare. Pentru el, Morley stătu în fața ei pentru o clipă, în tăcere, iar când Pru nu reuși să-și ridice capul, bărbatul făcu ceva ce o lăsă fără aer.

Îngenunche în fața ei, ca un păcătos ce voia izbăvire, și-i acoperi mâinile cu ale lui. Contactul îi dezgheță degetele reci, dezlănțuind fiori de căldură care-i radiară pe brațe și treziră cea mai mică licărire de speranță în inima ei tremurândă.

— Prudence, o să-ți spun ceva și nu vreau un răspuns. De fapt... Ezită. Ar fi mai bine dacă m-ai lăsa să mă împiedic în cuvinte, așa cum știm amândoi c-o s-o fac.

Ca răspuns, Prudence înghiți, în timp ce-i privea mâinile mari. Erau în același timp atât de masculine și elegante, atât de capabile și brutale.

Vocea lui era, în același timp, decisă și nesigură, dar nu avea duritatea de mai devreme. Conținea o notă răgușită, prea blândă pentru disperare și prea ștearsă pentru nonșalanță.

Se părea că amândurora le lipsea controlul.

— Trădarea a fost mereu o parte din viața mea, începu el, stingând o parte din speranța lui Pru. Tentând-o să se închidă și mai mult în ea însăși. Dar tânăra nu se mișcă. Iar el nu se opri. Singurele lucruri pe care mi le amintesc despre părinții mei sunt minciunile pe care le-au folosit ca să se rănească unul pe altul. Când tata a murit, Caroline și cu mine am supraviețuit doar prin mijloace ilegale. Tot ce aveam putea fi luat de un hoț mai priceput, de un escroc mai bun. Asta a fost jocul pe care l-am învățat pe străzi. După ce ea... după ce eu... Se opri, inspiră adânc și apăsă cu degetele mari pumnii ei, ca și cum așa putea să-i intre și în inima închisă.

Prudence relaxă strânsoarea, încercând să permită interiorului să oglindească mișcarea. Să se deschisă. Să-l audă.

— Părinții mei nu ne-au declarat nașterea, așa că nu

aveam acte. Am citit numele Carlton pe o reclamă pentru clubul de fotbal Carlton, lipit pe clădirea de lângă biroul militar unde m-am înrolat. O altă minciună pe care am spus-o, una care credeam că n-o să aibă consecințe, pentru că aveam de gând să mor undeva pe un alt continent. Nu am crezut c-o să trăiesc să văd Anglia din nou. În schimb, am împușcat oameni prin diverse țări. Am ucis pentru un imperiu care fabrică o lume falsă și denaturată, ca și cum cuvinte precum omenie și onoare nu există în fața progresului și expansiunii. Și după...

Îi întoarse palmele, ca să mângâie liniile delicate de acolo cu degetele mari, în timp ce continuă.

— Dintre toate lucrurile posibile, am devenit polițist. Și te implor să găsești o vocație unde să ai de-a face cu mai multă trădare. Nu doar criminalii mă mint din nenumărate motive, ci și oamenii care sunt de obicei sinceri, dar sunt speriați, o fac, doar pentru că sunt cine sunt și am autoritatea pe care o am. Subordonații mei raportează în mod constant erori și înflorituri și mulți dintre ei se pare că folosesc uniforma pentru îndeletniciri ilegale.

Se apropie, în genunchi.

— O mare parte din zilele mele sunt petrecute scoțând la suprafață adevăruri și investigând erori. Le văd peste tot și, din cauza asta, cred c-am ajuns să mă aștept la asta din partea tuturor.

— Înțeleg, șopti ea, în timp ce un sentiment de empatie se strecură în mâhnire. O astfel de viață nu era ușoară, iar o astfel de mentalitate era apăsătoare. Îmi spui că de asta nu poți să ai încredere.

Morley îi ridică mâinile la pieptul lui și o privi. Își întinse apoi un deget sub maxilarul ei, ridicându-i privirea. Ceva străluci în privirea lui, ceva ce Pru nu mai observase înainte. O remușcare delicată. O licărire de vulnerabilitate.

— Iubita mea. Îți spun de ce am fost un fraier. Un nemernic. Prudence... îmi pare rău.

Tânăra putea jura că inima i se oprise, dacă nu ar fi fost ritmul care-i răsună în urechi. Auzise bine sau își imaginase totul?

Leșinase din nou?

Privirea ei se ridică spre el, căutând semne că, într-adevăr, înnebunea.

— Nu trebuie să...

— Ba da, insistă el. Privirea îi era acaparată de o emoție dezolantă și fermă. Adevărul e că nu te cunosc așa cum un bărbat ar trebui să-și cunoască soția, dar asta e din vina mea, nu a ta. În plus, cred că ești o persoană sinceră, cu o integritate pe care eu doar m-am prefăcut că o am.

Prudence îl privi uimită.

— Serious?

Trăsăturile lui se îmblânziră și o privi cu o tandrețe infinită, iar Pru avu senzația că se va topi.

— Da. Ești atât de deschisă și vulnerabilă. Îmi spui tot ce gândești. Îmi spui ce vrei și ce simți și ce vrei să se întâmple. La naiba, în prima noastră noapte, sinceritatea ta șocantă a fost primul lucru care m-a atras la tine. De la bun început, am fost înclinat să cred tot ce spuneai.

Pru deschise gura, nevenindu-i să creadă ce auzea.

— Atunci... de ce?

— Pentru că toată lumea, inclusiv eu, minte, și am făcut pace cu asta. Dar, Prudence, tu ești singura persoană care mă poate trăda cu adevărat, înțelegi? Întrebă el în timp ce-i mângâia fața și ochii lui căutau ceva anume.

Tânăra se retrase din atingerea lui, ca să scuture din cap. Nu înțelegea.

— O să mă faci s-o spun, spuse el precaut, lăsând impresia unui băiat care se foia sub insistența unui adult de a se justifica. Albastrul electric al ochilor lui dispăru când își ascunse expresia în spatele pleoapelor. Ești întruchiparea tuturor dorințelor și visurilor pe care le-am avut de când mă știu și asta e o tortură. Ești de o frumusețe fără egal, o iubită superbă, o femeie grațioasă, bună și inteligentă, pe care o respect și o admir. O fantezie în carne și oase, chiar aici, în casa mea. Cu numele meu. Morley își ridică mâna liberă ca să și-o treacă prin păr. Dumnezeule, uneori mă opresc pur și simplu pe hol și mă uit la ușa camerei unde dormi, pentru că nu-mi vine să cred cât de norocos sunt.

Ești aici. Ești reală. Ca și copilul nostru.

Pru scânci. Nu cu lacrimi, ci cu uimire.

— Dar... Nici măcar nu știa de unde să înceapă. O parte din ea se trezise la auzul cuvintelor lui, partea formată din nevoie, iubire, speranță și fericire. Dar... de dimineață credeați că... Ai spus...

— Știu ce am spus. Maxilarul i se încordă înainte să continue. Suferința i se citea pe față. Încrederea nu e un cuvânt pe care să-l înțeleg. E un concept străin mie. În ciuda acestui lucru, instinctele meu au urlat să am încredere în tine.

Își lăasă privirea în jos, în timp ce expresia lui dădu de gol emoțiile puternice care-l încercau.

— Și-apoi, vocea aia perfidă din mine mă avertizează că dacă te cred, iar după aceea aflu că ai mințit? Că m-ai păcălit tocmai pe mine, cel mai sceptic om în viață. Am supraviețuit multor dezamăgiri, trădări și suferințe, dar nu văd cum mi-aș reveni din așa ceva. Prudence, poți să mă distrugi, nu înțelegi? De asta te-am împins așa departe de mine. De asta aproape aveam nevoie să fii vinovată, pentru ca teribilul adevăr, dacă exista vreunul, să iasă la suprafață. Atunci puteam să mă îndrăgostesc de tine, era sigur, pentru că erai la fel de necinstită ca restul lumii. La fel de alunecoasă ca mine.

Prudence voia să spună atâtea lucruri, avea atâtea întrebări. Voia să-l aline și să-i liniștească mintea, dar acum, că Morley începuse să vorbească, cuvintele se prăvăleau să evadeze, ca niște deținuți eliberați dintr-o închisoare.

Mâna ei rămase pe inima lui, simțindu-i bătaile, în timp ce el îi dădu drumul și-i luă fața în mâini. Scânteia de căldură pe care o aprinsese Morley în ea înflori într-o strălucire incandescentă, trezind-o din nou la viață.

— Am vorbit serios mai devreme, șopti el, în timp ce îi căuta privirea. Chiar dacă am fost un nemernic egoist când am spus-o. Nu-mi pasă de scandalul din ziar, decât de faptul că te stresează pe tine. O să trimit pe oricine în iad înainte să apuce să-ți facă rău. Sunt un cavalier. Un bărbat

cu un cod. Un luptător cu un crez. Din momentul ăsta, jur să fiu cavalerul tău, soția mea. Cineva care e legat prin onoare să-ți protejeze numele, viața și sufletul. Îți jur că înainte să se nască acest copil, lumea o să știe cine a făcut asta. Și va ști că nu tu ai fost vinovată.

Vocea lui deveni din ce în ce mai intensă, până termină cu singurul lucru pe care voia Prudence să-l audă.

— Te vor crede cu toții, așa cum te cred și eu.

Cuvintele lui erodară orice gând de-al ei de a ridica bariere. Următorul ei scâncet fu plin de bucurie. Își aruncă brațele în jurul lui, îl trase spre ea și îl sărută. Acel sărut conținea inima ei.

Pru era pierdută. Fusese pierdută în fața lui din clipa în care o trăsese în poala lui. Își dădu seama că fusese o căzătură a sorții, ca și cum destinul o aruncase acolo.

Iar el o prinsese, așa cum avea să o facă mereu.

Într-o fracțiune de secundă, momentul trecu de la a fi foarte emoționant la a fi foarte erotic, când Morley o trase aproape și o ridică în pat, așezând-o sub el.

Soțul ei era un bărbat foarte controlat... până nu mai era.

Săruturile lui fură la început delicate, ca niște rugăciuni, apoi deveniră mai intense și acaparatoare, în timp ce-și pierdea controlul. Atingerile fierbinți ale limbii lui deveniră niște dansuri profunde, de împerechere, cu pasiunea ei.

Pru se topi sub el, iar el îi umplu spațiile cu forța pasiunii lui.

O voce dinăuntru o îndemnă să renunțe la marginea disperată, fragilă, de care se ținuse, și să-și dea seama că era în siguranță. Nu avea să cadă. Nu, avea să i se alăture lui acolo, într-un dans printre nori.

Sărutul lui conținea atâtea lucruri rămase încă nerostite. Atâtea părți ale ființei lui fracturate. Era Cavalerul Umbrelor. Un bărbat cu o latură întunecată nemiloasă, care o devora cu intensitate. Și în același timp era și inspectorul-șef, care o evalua și observa în timp ce-și plimba buzele peste ale ei, creând o fricțiune delicioasă cu gura, evocând

o presiune în sexul ei care cerea satisfacție.

Și poate și hoțul era acolo cu ea, amenințând să-i fure inima, chiar și părțile pe care îi era încă frică să i le dea. Atingerea lui conținea o senzație de respect sublim, puțină neîncredere, care aparținea tânărului care fusese, cel care nu era obișnuit cu bunătatea și afecțiunea.

Deși Prudence simți o fervoare în el, Morley continuă să se concentreze asupra gurii ei, sărutând-o cu o eficiență lentă, lascivă și cu o promisiune ademenitoare.

Pentru prima oară, o sărută ca și cum nu trebuia să facă nimic altceva. Ca și cum mintea lui era goală de orice altceva în acel moment. Și în următorul. Ca și cum erau nemuritori care ar fi putut să se sărute o sută de ani și nu s-ar fi săturat unul de celălalt.

Pru își dori asta.

Dacă existase vreodată un moment care să merite prelungit, acesta era.

Însă presiunea din ea care se intensifica o îndemnă să-și despartă picioarele, pentru ca Morley să-și așeze corpul lui mare între ei. Ereția lui se frecă de ea, printre barierele hainelor, iar dintr-odată, Pru abia aștepta să scape de ele.

Ca și cum îi citi gândurile, Morley se ridică doar cât să deschidă nasturii care se întindeau de la bărbia ei până la talie.

Ajunse până la claviculă, apoi rupse hainele și se aplecă să-i distragă atenția cu și mai multe săruturi.

— O să-ți cumpăr o duzină de cămășuțe, îi șopti el. Doar să mă lași să le rup de pe tine în fiecare noapte.

Pru se calmă și-l lăsă să o desfacă de parcă era un cadou, deschizând acea fundă, acea curea, acel cârlig. Gura lui explora fiecare bucată pe care o descoperea, ca și cum o vedea pentru prima oară.

Cămășuța rămase prinsă sub sânii ei umflați și sensibili când Morley o trase în sus, iar Pru simți cum aceștia se eliberară cu o mică tresărire când soțul ei trase haina și o aruncă undeva pe podea.

— Ești atât de frumoasă, gemu el.

— Și tu, răspunse ea cu candoare.

Zâmbetul lui deveni atins de tristețe și, în loc să se întindă după sânii ei, Morley își ridică mâinile spre părul ei, căutând agrafele și scoțându-le. Pru nu-și dăduse seama că o durea capul până nu dispăru presiunea.

Reîncepu să o sărute cu o nouă profunzime și unghiuri nemaîncercate, în timp ce degetele îi desfăceau împletitura, până când părul ei căzu în valuri mătăsoase pe spatele gol.

Degetele căutătoare îi alunecară pe spate, încântând-o și amestecând un fior cu fierbințeala nevoii.

Prudence nu mai voia să fie pasivă, așa că-și încolăci brațele în jurul lui și-și înfipse degetele în părul lui des, apoi alunecară spre gulerul lui.

Mâinile lui se ridicară s-o ajute, iar degetele li se împletiră în graba de a se elibera de strânsoarea hainelor.

După ce se dezbrăcă, el se sui pe ea ca o pisică. Pru stătea sub el, în timp ce Morley apăsă o coapsă musculoasă între picioarele ei.

Vorbiră în zâmbete și gemete, în timp ce ea testa marginile mușchilor lui de la coaste, apoi de pe abdomen, în timp ce se îndrepta spre carnea tare și sensibilă de mai jos. Încă se minună cât de catifelată era pielea membrului lui, de cum pulsa cu sânge și dorință. Era catifea fierbinte turnată peste oțel și adoră momentul în care o pătrunse. Ca și cum fusese făcut pentru ea. Cheia pentru încuietorea ei. O metaforă potrivită, deoarece de fiecare dată când Morley termina cu ea, Pru se simțea descuiată. Deschisă.

Morley începu să traseze o pistă cu buzele, în josul corpului ei, trăgându-și membrul din atingerea ei. Puțină umezeală rămase pe degetele ei, iar Pru știa că asta însemna că excitația lui atinsese punctul maxim. Că se apropia de un punct fără întoarcere.

Capul lui auriu se aplecă peste unul dintre sânii ei și eliberă o respirație fierbinte peste sfârcul ei întărit. Îl atinse numai cu buzele și foarte puțin cu limba.

Pru gemu, încurajându-l, și se foi. Sânii ei fuseseră foarte sensibili și înainte, iar Morley era genul de bărbat

care nu uita asta.

Era genul de bărbat căruia îi păsa de plăcerea și confortul ei.

Nu-și folosi dinții până nu ajunse în valea dintre ei, mușcând pielea și apoi alinând-o cu o atingere catifelată a limbii.

La lumina felinarului de pe noptieră, Morley deveni o siluetă a păcatului, corpul lui puternic fiind aplecat peste al ei ca și cum își proteja următoarea masă.

Iar Pru sigur avea să devină asta.

Morley își trecu limba peste buze, făcându-le să lucească, apoi îi sărută ușor burta.

Imaginea trezi o emoție în ea care rivaliza cu fierbințeala dorinței. El pusese acest copil în ea. Acest act. Acest miracol al procreării le permitea muritorilor de rând să trăiască ce putea fi numit o parte din divinitate.

— Ești a mea, mârâi el posesiv.

Respirația lui pe abdomenul ei gol o gădilă și îi făcu pielea de găină. Mușchii ei se încordară tânjind după el, iar genunchii i se depărtară și mai mult, invitându-l să-i sărute centrul care pulsa.

Oferindu-se pe sine.

Mâinile lui se plimbară pe coapsele ei încordate, în timp ce își apropie fața de buclele ei moi, inspirând adânc.

— Dumnezeule, ești perfectă, spuse el pe sexul ei, provocând un spasm intim de anticipare.

Limba lui o despărți cu o singură mișcare.

O sărută acolo așa cum îi sărutase și gura, cu o patimă fierbinte. Limba îi era lentă și lungă, fierbinte și tare, în timp ce mângâia satinul zonei ei intime. Aluneca în față, se retrăgea, aluneca înăuntru și afară, în timp ce ea se zvârcolea.

Pru încercă să respire și se întinse spre el, înfigându-și degetele în părul lui, în timp ce el o mângâia cu buzele și o explora cu limba, ca și cum nu putea decide care parte avea un gust mai bun.

Apoi ajunse acolo, la deschizătura strâmtă, încordată a corpului ei. O pătrunse cu mișcări superficiale, care o

sensibilizară, iar șoldurile ei se arcuiră de pe pat.

Pru nu se mai putu controla și căută plăcerea gurii lui cu mișcări supte. Tremură și se încordă, dansă și se opri, până când Morley fu forțat să o ia de șolduri și să i le pună pe pat, ca să o dezintegreze când își puse gura peste culmea ei sensibilă.

Euforia o cuprinse în spasme de plăcere, în timp ce culminarea dorinței explodează în ea cu valuri peste valuri de eliberare. Voia să-i mulțumească fiecărui zeu păgân al sexului și păcatului, dar consideră că sunetele extaziate, ritmice, pe care le scotea erau un tribut destul de mare, în timp ce el o ajuta să se întoarcă dintr-un extaz așa cum nu mai trăise niciodată.

Abia după ce Morley se asigură că tânăra revenise pe pământ, o mai sărută o dată, după care își șterse umezeala de pe buze, provocată de ea, cu spatele mâinii.

Trăsăturile lui erau încordate, aveau un subînțeles aparte când îngenunche între coapsele ei despărțite și se uită la sexul ei expus cu venerația unui bărbat care găsisse Graalul pe care-l căutase.

Dintr-odată timidă, Pru vru să-și apropie genunchi, ca să acopere de privirea soțului ei zona care încă mai pulsa. El o opri, își trecu mâna peste zona ei intimă, o atinse delicat și-și scufundă degetele înăuntru, ca să le umezească, pe urmă întinse nectarul ei peste sexul lui.

Luă o pernă pe care o puse sub șoldurile ei, apoi se așeză la intrarea ei.

O ardea cu privirea în timp ce o pătrundea puțin câte puțin, până când era atât de adânc în ea, că Pru simți fiorii unei noi plăceri. Ai unei glorii ce nu fusese trăită.

Ceva se deschise când el o pătrunse. Ceva care dormise până atunci și era inexplicabil de dulce. Se iubiseră de mai multe ori, iar fiecare partidă fusese incredibilă.

Dar legătura de acum era mai mult decât fizică. Îi simțea bătăile inimii, dar în pieptul ei. Peștera singurătății lui era mai mică acum, datorită spațiului pe care-l ocupa ea.

Privirea lui deveni uimită, iar Morley îi șopti numele,

ca și cum nu era sigur de ce se întâmpla.

— Știu, șopti ea, în timp ce-și plimbă mâinile peste pielea lui minunată. Și eu o simt.

Respirația lui sacadată o chema, iar ea își strânse brațele în jurul lui, trăgându-l spre un sărut arzător. Gustă plăcerea ei de pe buzele lui. Esența talentului lui și a dorinței pe care o simțea pentru el. Apoi Morley se mișcă.

Stabili un ritm adânc, primar, pătrunzând-o cu o abilitate înnebunitoare. Pru simți greutatea lui în ea, pe ea, peste ea și în jurul ei, acoperind-o cu corpul lui.

Deși picioarele parcă îi erau lichide, din cauza toropelii care urmase unui orgasm atât de puternic, nu putu să rămână nemișcată sub el. Își ridică genunchii de-o parte și de alta a lui, înfășurându-și picioarele în jurul șoldurilor lui.

Membrul lui atinse ceva în ea, provocând o plăcere instantanee atât de intensă, că era la limita durerii. Pru se arcui spre ea. Sau poate departe de ea, simțind că un fulger îi pătrunsese în spate, iar curenții o ridicau în nori, unde furtuna o acapără.

Era vag conștientă că și el își ținea respirația, apoi un sunet îl străbătu, ceva ca un mormăit, în timp ce mușchii lui se încordară. Tremurară. Apoi valul cald al eliberării lui se împrăștie în ea.

Îi luă ceva timp să se întoarcă dintre stele. Soțul ei, așa cum îi era obiceiul, avu grijă de tot. O spălă, apoi se spălă și el și se opri la lampa cu gaz, ca să diminueze lumina, topind umbrele de pe pereți, până se găsiră învăluți numai de o strălucire vagă de chihlimbar.

Se așezară amândoi sub pătură, iar Morley își sprijini umerii pe niște perne. O trase spre pieptul lui, ca să-și poată odihni bărbia pe capul ei și s-o ia în brațe. Mâinile lui mari acopereau burta lui Pru, iar Morley o mângâie leneș, în timp ce ea se bucura de moment. Picioarele le erau împletite, iar părul lui de pe picioare o gâdila, dar era prea epuizată ca să-i pese.

Prudence se concentrează la replicile unirii lor, la tresăririle corpului ei, la bătăile răsunătoare ale inimii ei.

Adora mirosul lor, amestecul de transpirație, pasiune și spermă, subtil și ademenitor. Tentant și erotic.

Morley nu o mai ținuse niciodată așa. Nu mai rămăsese niciodată peste noapte.

Cuprinsă dintr-odată de anxietate, Pru spuse:

— Dacă o să pleci, ai face bine s-o faci acum. Injectă o notă de tachinare în ton. O să fiu supărată dacă o să mă trezești mai încolo.

— Aș rămâne... ezită Morley. Dacă vrei.

— Cum rămâne cu Cavalerul Umbrelor? protestă ea. Nu ar trebui să fie nicăieri?

Mâinile lui se plimbară în sus, spre coaste, apoi se odihniră delicat pe sânii ei, testând pielea catifelată de dedesubt.

— E exact unde trebuie să fie.

Pru se relaxă și simți cum îi crește inima. Asta era extaz. Momentul ăsta. Dacă ar fi fost o pisică, ar fi tors.

— O să-ți fiu un soț mai bun, șopti el, în timp ce se înfășură în jurul ei, ca și cum putea crea un zid din piele, mușchi și sânge care să o protejeze de restul lumii.

Pru se ghemui în el, îl sărută pe obraz și simți cum somnul îi apăsa pe pleoape.

— Deja ești.

Capitolul 18

Morley decise că aveau nevoie de o lună de miere.

Inițial evitase ideea. Niciodată nu luase în considerare această noțiune, din motive evidente.

Dar acum...

Acum își pierduse capacitatea de a se concentra pe muncă.

Rapoartele trebuiau citite, oamenii lui aveau nevoie de ordine și permisiuni, mandatele implorau aprobarea ca să ajungă la tribunal. Doar în cartierul lui avea șase locuri ale crimei și o revoltă a fierarilor care urma să aibă loc pe

London Bridge.

Semnase documentele corecte, trimisese investigatorii potriviți, ascultase cât de bine putuse ședințele și tot tacâmul. Dar acum, în timp ce se uita prin rapoarte, își dădu seama că citise același paragraf de vreo zece ori.

Voia doar să dea totul naibii și să se întoarcă în pat, alături de soția lui.

Întârziase pentru prima oară la muncă în 15 ani, pentru că pierduse noțiunea timpului doar pentru că o privise dormind.

Deși de obicei ținea obloanele trase, ca să fie întuneric, Prudence prefera să doarmă cu ele trase, ca să aprecieze lumina care se lăsa asupra orașului și să se bucure de lumina soarelui când se dădea jos din pat.

Inițial nu-i plăcuse ideea, dar apoi se trezi la răsărit, care pictase valuri întunecate peste părul ei, dându-i strălucirea minunată a aripii unui corb care se întindea pe mătasea albă a pernei. Prudence putea să fie eroina mitică a unui basm, blocată într-o vrajă de amorțeală, așteptându-l pe el să îi omoare dragonii și să o sărute, ca să se trezească.

Poate ar fi și făcut-o, dacă mici umbre nu se aflau sub ochii ei. Respirația ei era atât de liniștită și profundă, iar genele de onix erau într-un contrast puternic cu obrajii palizi, mai palizi decât era bine pentru ea.

Așa că se rezemă pe cot și o studie, într-un moment rar, lipsit de bariere. Părea corect. Pru îl dezbrăcase, îl deschisese și îl adusese periculos de aproape de a fi lipsit de apărare. Intimitatea pe care o simțea formându-se între ei, legătura care se crease între coastele lui și ale ei, lipindu-le inimile împreună, era formată dintr-un material mai puternic decât oțelul și gheață pe care le strânsese în jurul inimii lui.

Era ceva magic, probabil, dacă credeai în genul ăsta de lucruri.

Iar el nu credea.

Și totuși, când altcândva mai dormise atât de bine?

Când mai fusese la marginea unei prăpăstii atât de infinite și se simțise atât de în siguranță?

Pru chiar dormea ca o persoană inocentă. Chiar și după toate lucrurile pe care le făcuseră împreună.

Și cele pe care încă voia să le facă.

Dumnezeule, aveau nevoie de săptămâni întregi. Poate mai mult. Lunile de miere aveau sens acum.

Putea s-o ducă în Antigua, să înoate în oceanul cald, albastru ca ochii ei. Sau poate mai aproape, undeva pe continent? Puteau să se ducă împreună în nordul îndepărtat, sub tavanele de sticlă, admirând aurora boreală de deasupra lor, în timp ce făcea dragoste cu ea pe blănurile moi, ca un lord viking. Sau puteau să viziteze piața marocană de condimente sau bazarul turcesc și să doarmă sub zăbrele de mătase plutitoare, cu aerul condimentat de arome exotice.

Evident, avea s-o lase pe ea să decidă. Lui nu-i păsa.

Pentru prima oară în viața lui, ideea de a nu face nimic îl atrăgea. Atâta vreme cât era cu el. Avea să fie ca un zeu al Olimpului, care îi oferea zeiței lui ambrozia pe care aceasta o dorea. O învăța, o consuma. Minte, trup și suflet.

— Oriunde ți-s gândurile, vreau și eu acolo.

Morley tresări și îl văzu pe Christopher Argent rezemat în cadrul ușii.

— Nu ești invitat, spuse el iritat.

— A. O înțelegere licări în ochii bărbatului. Apropo de soția ta, a venit un mesager cu asta. S-a dus la sora ei ca să ajute la împachetarea unor lucruri.

Morley luă biletul din mână, furia lui devenind nerăbdare.

— L-ai citit?

— Era pe o foaie de hârtie, nu într-un plic, spuse Argent, un bărbat care nu era obișnuit să se apere. Cum să mă abțin?

— Ce cretin lipsit de scrupule.

Cuvintele lui Morley erau lipsite de intensitate când se uită la numele lui, scris cu litere feminine impecabile.

Argent ridică din umeri.

— Mi s-a spus și mai rău. Se opri, frecându-și maxilarul ca să îndepărteze tensiunea de acolo. Morley... cazul de crimă pe care mi l-ai dat acum câteva luni, cu Burlacii de la St. James...

Morley ridică privirea când auzi nota nesigură din tonul lui Argent, înainte să citească biletul. Burlacii de la St. James... un caz care rămăsese nerezolvat.

Chiar investigația care a început totul cu soția lui.

— Ce e cu el?

Trăsăturile stoice se rearanjaseră cu atenție, ca și cum Argent știa că pășea pe teren alunecos.

— Am interogat de curând un bărbat care mi-a spus că unul din Burlacii de la St. James s-a culcat în mod regulat cu o frumusețe de rang, cu părul închis la culoare. A spus că era, și citez, „o fată bună”.

Fată bună... adică... Goode?

Morley se opri, examinând cu atenție efectul pe care-l avea informația asupra lui. Nu era fata lui Goode. Știa asta. Avea încredere în asta. Soția lui îi spusese că o conversație dintre prietena ei și sora cea mare o trimisese în căutarea unui burlac.

— Prudence are o soră cu părul închis la culoare, spuse el. E căsătorită, dar e posibil să-și fi folosit numele de domnișoară pentru o astfel de ocazie. Ea și soțul ei, William Mosby, viconte de Woodhaven, au fost trimiși în Italia de către baron.

Sprâncenele agentului se ridicară încet în timp ce se gândea la asta.

— Cum trimite un baron un viconte în Italia? Chiar dacă e ginerele lui, nu-mi imaginez că Woodhaven e un bărbat căruia să fie ușor să-i spui ce să facă.

— Un viconte sărăcit, clarifică Morley, care se uita prin hârtii ca să găsească dosarul subțire pe care-l făcuse despre Woodhaven. Zestrea Honoriei și alocația lor lunară sunt singurele lucruri care îi țin la suprafață.

— Honoria? întrebă Argent, cu vocea ascuțită. Dacă e în Italia... cum e posibil ca soția ta să se întâlnească cu ea

la o casă din Gloucester Square?

Morley se înroși, deși sângele îi era ca gheața în vene, în timp ce scana mesajul scris în grabă al soției lui.

Dragul meu,

Sora mea mi-a trimis o trăsură și mi-a cerut ajutorul. Se pare că William nu se poartă frumos cu Honoria și s-a hotărât să-l părăsească. O să fiu la reședința ei de la Gloucester Square, ca s-o ajut să împacheteze și să-i găsesc o nouă locuință temporară.

Nu cred c-o să întârzii la cină, deși te avertizez că e posibil să avem un al treilea invitat la ceea ce am început să privesc ca fiind mesele noastre destul de sacre. Îmi cer scuze în avans.

A ta,

Prudence

Degetul lui trecu peste cuvântul „Dragul meu” înainte să se ridice, își închise jacheta și își luă pălăria. Instinctul îi spunea că trebuie să se ducă la soția lui.

Uimit de puterea instinctului declanșat de un bilet așa obișnuit, Morley se opri să-i spună lui Argent:

— Nu trebuiau să stea la nesfârșit pe continent, dar...

Nu trebui să spună mai mult ca să primească o încuviințare sumbră de la Argent.

— Evident o să vin cu tine la Gloucester Square.

Ajunseră peste jumătate de oră, după ce galopară pe străzi ca și cum toată Londra ar fi fost Rotten Row.

Casa era frumoasă, dar nu ce te-ai aștepta de la un viconte, iar Morley nu putea decât să-și imagineze ce lovitură fusese pentru Woodhaven să trăiască în astfel de circumstanțe.

Morley trecu de majordomul care era hotărât să nu-l lase să intre și o găsi pe Honoria într-o cameră slab luminată, citind o carte cu un pahar de vin în mână.

Nu era nici măcar unu și jumătate după-amiaza.

Ochii întunecați, de prădător, se ridicară, dând de gol

că femeia nu era încă beată.

— Inspectore-șef, spuse ea, apoi închise cartea și își strânse fusta ca să se ridice.

Morley auzise că Honoria era considerată cea mai frumoasă dintre fiicele Goode, dar nu era de acord. Simetria trăsăturilor ei avea o ascuțime care nu-i plăcea. Prea multe unghiuri ascuțite și linii dramatice. Prefera frumusețea plăcută și diafană a soției lui.

— Intrați. Nu am avut ocazia să îl întâlnesc cum trebuie pe soțul lui Prudence. Vă rog. Honoria arată spre o bucată de mobilă care probabil fusese scumpă în urmă cu jumătate de secol. Luați loc, o să le spun servitorilor să pregătească ceai.

— Unde e Prudence? Întrebă el, refuzând oferta ea politicoasă.

Nu păru să poată da drumul la clanță. Nu avea să se relaxeze până nu-și vedea soția.

— Clar nu aici.

Trăsăturile ei erau reci și netede.

— Atunci unde e? Unde a dus-o trăsura?

Singurul semn exterior al unei reacții fu o înclinare a capului ei.

— Vrei să-mi spui că ai pierdut-o pe sora mea, inspectore-șef? Pentru că te asigur că ultimul loc unde s-ar aventura ar fi casa asta dărăpănată.

— Dacă nu e pierdută, atunci a fost răpită, spuse el, arătându-i biletul.

— O să caut prin casă, spuse Argent.

Nu ceru permisiunea când începuseră să deschidă fiecare ușa de pe holul primului etaj.

Honoria scană biletul de două ori, calmul ei prăbușindu-se ca pereții unei fortărețe antice.

— Dumnezeu! Își acoperi gura, în timp ce ochii înlăcrimați se îndreptară spre el. William a scris biletul ăsta. Îți jur. Dacă e într-una din trăsurile noastre, atunci el a pus mâna pe ea.

— Woodhaven, spuse Marley, care simți cum mușchii i se încordară la auzul numelui.

Niciodată nu-i plăcuse reacția bărbatului la Prudence, dar o considerase o nebunie a suferinței. Scurta anchetă despre el îl prezentase pe bărbat ca fiind un tont răsfățat, care profita de numele străvechi al familiei lui. Dacă se întorsese așa repede din Italia, era posibil să vrea să se răzbune pe femeia pe care o învinovățea de moartea celui mai bun prieten al lui?

— Era atât de furios, din atâtea motive, dezvălui Honoria oripilată. Dar nu credeam că... Nu reuși să termine gândul. Te rog, vino cu mine. Cred că știu unde sunt.

Un fior rece de teamă îi alunecă între coaste lui Morley, amenințându-i calmul.

— Ar răni-o din cauza lui Sutherland?

Femeia își mușcă buzele, ca și cum încerca să-și rețină lacrimile.

— Dacă ar trebui să ghicesc, are de-a face cu mine.

— Cum adică?

— Soțul meu e un bărbat obsesiv, inspectore-șef, zise ea, dezvăluind umbrele care bântuiau aparența de serenitate a soțului ei. Tânăra trecu de el și își luă șalul de la intrare. E răzbunător și manipulator. Singurul lucru care îl ghidează e nevoia lui de a mă controla. Nevoia lui de a mă face să-l iubesc. Dumnezeu! Nu poți să-ți imaginezi cum e viața cu el.

— Dacă s-a atins chiar și de un fir din părul lui Prudence, nu va mai trebui să-ți faci griji că trăiești cu el, spuse Morley. Unde s-au dus?

— William mi-a spus că el și niște parteneri ai unei scheme de investiții aveau treabă la docul Charlton din Southwark.

Morley nu știa locul. Crezuse că știa fiecare colț al acestui oraș, dar nu auzise de acest doc.

— E un depozit vechi de făină acolo. Tata l-a cumpărat acum mulți ani, dar nu a făcut nimic cu el. Știu că William lucrează de acolo. Pot să-ți arăt unde e.

— Câți bărbați ar fi cu el? întrebă Argent. Sunt riscuri ca parteneriiăștia să fie înarmați.

Întrebarea o făcu să-l privească panicată, dar femeia

dădu din cap.

— Nu știu. Rareori îl ascult pe soțul meu când vorbește despre afaceri. Trebuie să înțelegi că niciuna dintre afacerile lui nu a avut succes. Se încruntă. Dar asta a fost profitabilă. Nu s-a abținut să nu-mi arunce profitul în față, dar nu am detalii.

— Mă duc acolo, zise Morley, îndreptându-se spre ușă.

— Și eu.

Honorina coborî și ea scările și ieși afară, înainte ca Morley să se întoarcă și să o prindă de umeri. Strânsoarea lui deveni mai puțin puternică atunci când o simți tresărind.

— Tu stai aici.

Se luptă să-și mențină vocea liniștită, în ciuda alarmei care creștea în el.

— E sora mea. În plus, tocmai ai spus că nu știi unde e.

Argent coborî scările după ei.

— E posibil să avem nevoie de întăriri dacă asociațiiăștia sunt atât de dubioși pe cât par. Mă duc după Dorian și Ash.

— Foarte bine. Morley o luă în direcția opusă, plângându-se de cât de mare era distanța dintre Southwark și Mayfair. Ne vedem la docuri.

Argent îl opri cu un braț.

— Crezi că e înțelept să te duci singur?

— Nu mă interesează câtuși de puțin dacă e înțelept, mormăi el. Asta o să se întâmple.

Bărbatul îl evaluează cu privirea sa rece.

— Ești bine, Morley? Unde e furia ta?

— Ce fel de întrebare e asta? Întrebă el nerăbdător.

— Una importantă. Unde e? Pentru că nu o văd. Furia e vârată undeva adânc sau e aproape de suprafață? Poți să iei deciziile care trebuie luate? Pentru că e vorba de soția ta și copilul nenăscut. Dacă ajungi acolo și găsești ce e mai rău...?

— Nu face asta, scrâșni Morley, care-și trase brațul și-și băgă degetul în fața brutală a asasinului. Nu se mișcă pentru o clipă. Nu. Face. Asta.

Nu putea să se gândească la asta. Avea să se pierderea care-l distrugea complet.

Morley se uită la reflexia din fereastră. Nu arăta ca el însuși. Dur. Rău. Tras la față și închis. Ochii îi erau lipsiți de orice trăire.

Mort.

— Mă duc să-mi iau soția, spuse el. Fă ce vrei, eu o să fac ce trebuie.

Argent încuviință, lăsându-l cu ultimele lui cuvinte.

— Așteaptă-ne și pe noi, Morley. Nu lăsa furia ta să-i pună în pericol viața. Am făcut odată greșeala asta și Millie a plătit cu sânge pentru ea.

Morley încălecă calul și se aplecă să o tragă pe Honoria în spatele lui.

— Nu știam că e însărcinată, îi șopti Honoria. E al lui... George?

— E al meu, mormăi el, trăgând hățurile. Vezi că o să călăresc cu viteză, poți să te ții?

— Doar așa călăresc fetele Goode, spuse ea, vocea ei fiind imprimată cu o putere admirabilă.

Morley își înghionti calul să iasă în piață, uimind oamenii din jur.

Unde era furia lui? Ce emoție sălășluia în el?

Furia era deseori fierbinte. Un tovarăș constant al brutalității masculine, pe care presupuse că fiecare bărbat o purta cu el.

Dar nu acum. Această emoție era dezolantă. Sumbră. Un fior rece care răsună într-un abis vast din pieptul lui. Asta îi făcea pe bărbați să invoce demoni și să sacrifice virgine. Această furie. Această putere. Această nevoie de a distruge și de a consuma. Această speranță disperată să oprească toate lucrurile pe care nu le putea controla, doar ca să protejeze ce era mai important pentru el.

Bărbați ca Argent, care-și asumau latura întunecată. O purtau ca pe o a doua piele. El mereu fusese nevoit să o ascundă pe a lui în spatele insignei aurii. Sau al măștii negre. El trebuia să se prefacă a nu ști că întunericul era acolo. Aștepta. Creștea.

Furia lui era una răbdătoare. Un tăciune strălucitor al furiei mereu prezente.

Iar acum, acea furie urma să fie dezlănțuită.

Capitolul 19

Prudence se întrebă dacă faptul că era însărcinată o va ajuta sau nu să supraviețuiască nebuniei cumnatului ei. Fusesse cel mai groaznic lucru la care se gândise vreodată.

Bărbatul o aruncase în colțul unui depozit lung, cu un labirint de cutii din lemn, aruncate haotic pe podea. Cutii pe care William și cei patru tovarăși ai lui le deschideau frenetic cu leviere, dând la o parte capacele și căutându-le ca și cum ar fi conținut Sfântul Graal.

După-amiaza era cenușie, dar ferestrele multe aduceau lumină în depozitul cu două etaje, care era mai mult un spațiu liber, fără birouri. O poartă mare, din lemn, dădea direct spre docuri, unde bărcile cu aburi își aduceau bunurile pentru depozitare și diseminare, din golful aflat aproape de Water Street. De pe scheletul hangarului care ocupa aproape toată intrarea dinspre stradă și arhitectura stranie, cu straturi, a acoperișului, Prudence se gândi că acesta era un loc unde la un moment dat se depozitaseră cereale sau făină.

Imposibil de spus acum.

Suferise o panică paralizantă în trăsură, când William îi fluturase un pistol în față și țipase la birjar să meargă mai departe. Norocul ei fusese că bărbatul nu o legase bine la mâini și picioare. Slavă Domnului.

Profitând de faptul că bărbatul era atenți la altceva, se concentra pe frânghiile cu care era legată. Cele de la mâini nu mai erau așa strânse, de asta era sigură. Nu trebuia decât să continue.

Era singurul lucru care-i dădea speranță. Singurul motiv pentru care nu-și pierduse mințile.

Pentru că, după ce se elibera, trebuia să se

gândească la următorul pas...

Cum să treacă de cinci bărbați cu pistoale, în condițiile în care ea nu era înarmată deloc.

„Ia-o pas cu pas.”

Cel puțin William nu avea să scape nepedepsit, își spusese. Dacă se întâmpla ce era mai rău, soțul ei avea să-i ducă dorul la cină și avea s-o caute. Ar fi știut unde era. Morley... un val de dorință apăsător cu o disperare viscerală și ieși sub forma unui scâncet.

William se ridică, după o altă căutare fără roade, și își dădu părul rar de pe fruntea transpirată pe spate, fixându-l cu privirea. Un gentleman nu era obișnuit cu genul ăsta de efort. Mai ales unul moale și umflat ca el.

— Soțul tău afurisit, zise el, ca și cum ghicise la cine se gândea Prudence. I-a dat ordin bătrânului Goode să mă trimită în străinătate, fără niciun avertisment, doar ca să te salveze pe tine. Expresia de pe fața lui era atât de contorsionată, că Prudence abia putea să-l privească. Ce credea, că o să accept ordine de la el? Un nimeni?

Pru voia să-i spună că soțul ei nu era un nimeni. Că reprezenta un avantaj mai mare ca soț decât o duzină de viconti sau chiar o sută de duci.

Însă de dragul copilului ei, se controlă.

— S-a gândit să-ți ajute familia, care era în criză, spusese ea demnă, încercând să-l mențină și pe el calm. William, dar asta e despre Geor...

— Familia asta, atâtea aere pentru un rang așa mic. Bărbatul dădu din cap și începu să-și înfigă levierul în următoarea cutie. Eu mi-am făcut treaba pentru familia ta, prin simplul fapt că am ridicat-o din mediocritate. Deschise cutia și aruncă capacul într-o parte, repezindu-se să caute înăuntru. Oricum, de ce le mai permit baronilor să-și păstreze titlurile? zise el, ca și cum bombănea pentru el însuși. Nici nu mai e nevoie de ele zilele astea, doar nu e Evul Mediu. Iar tatăl tău, care s-a înjosit cu afacerea asta de transport ca să-și strângă averea, doar ca să rămână cu alocațiile lui mizerabile. Un carnet de cecuri mai limitat nu există în lumea creștină. Unde e?

Într-o explozie de temperament, bărbatul împinse toată lada pe jos.

Prudence tresări când aceasta se rupse în bucăți, din ea vărsându-se o mulțime de mătăsuri de toate culorile.

— Ce cauți? întrebă ea, sperând să-i distragă atenția cu conversația.

Funia de la mâna dreaptă slăbise destul de mult cât să-și poată trece mâna prin ea. Astfel, cealaltă funie deveni inutilă.

Cu toate astea, își ținু mâinile la spate.

— Plată pentru riscul pe care mi l-am asumat! Răzbunare! Am o birjă care mă așteaptă la capătul docului și o să fim pe mare înainte să-și dea cineva seama de lipsa noastră, cu o ladă plină cu bani.

— Dacă e vorba de bani...

— Bineînțeles că e vorba de bani! urlă el. Totul e despre bani zilele astea. Nașterea și titlurile și sângele albastru nu mai înseamnă nimic în această mașinărie involburată care e națiunea noastră. Ce s-a întâmplat cu nobilii?

Tânăra îi aruncă cea mai rece privire.

— Acum te porți ca un nobil, William?

— Nu-mi pune mie întrebări, vacă ipocrită.

O lovi cu dosul palmei. Durerea îi înțepă obrazul și îi aduse lacrimi în ochi.

O explozie se auzi în clipa următoare.

Prudence reuși să se uite în spate la timp cât să vadă că unul dintre bărbații aflați cel mai aproape de o fereastră căzu peste lada peste care se aplecase.

Tocmai îi ratase capul.

Tânăra își acoperi gura cu ambele mâini, ca să controleze țipătul care clocotea în ea. În locul lui, ieși un sunet primar, strangulat.

Un alt zgomot răsună prin depozit, distrugând fereastra de lângă un bărbat cărunț, care se întinse după arma lui.

Glonțul îi trecu prin gât.

În afara depozitului erupse haosul, când zilierii și

muncitorii de la docuri se împrăștiară care pe unde putea când auziră zgomotul puștii.

Lui Prudence îi părea rău pentru spaima lor, în timp ce ușurarea o cuprinse.

Cavalerul Umbrelor, cavalerul ei, era acolo. Venise după ea.

William scăpă levierul pe jos și-și scoase pistolul, în timp ce el și cei doi bărbați rămași încercau să-și dea seama din ce direcție trăgea pușcașul.

— Nu stați lângă geamuri, imbecililor! strigă el.

Infractorii angajați își reveniră mai greu după lovitura inițială, iar Morley reuși să atingă mâna unui al treilea bărbat. Abia după aceea se ascunseră în spatele lăzilor.

Un baraj asurzitor de gloanțe atinse tot, de la podea la cele câteva zone mai înalte. Prudence se lăsă în genunchi, acoperindu-și capul cu mâinile, în timp ce peste ea ploua cu așchii de lemn.

Într-un final, ploaia se opri.

Inima ei tresări de câteva ori, în tăcerea apăsătoare care urmă.

Oare îl nimeriseră? Oare îl împușcaseră pe bărbatul pe care-l iubea? Singura ei speranță să fie salvată? Tocmai când puteau să fie fericiți?

Zgomotul de sticlă spartă le atrase atenția spre un capăt al depozitului, cel dinspre golful de încărcare. Încă un bărbat căzu, înainte ca ecoul focului de armă să-i răsună în cap lui Prudence.

— William, spuse ea, în timp ce încerca să desfacă funia de la picioare. Dă-mi drumul acum, sau asta o să se termine foarte prost pentru tine.

La ultima silabă, reuși să-și elibereze un picior.

Bărbatul deschise cilindrul pistolului și își băgă mâna tremurând în buzunarul vestei, scoțând două gloanțe.

— Chiar crezi că e înțelept să mă ameninți?

— Nu te ameninț, te avertizez, strigă ea. Soțul meu a fost lunetist în armată. O să împuște fiecare bărbat din camera asta. O să te omoare.

— Nu înainte să te omor eu pe tine.

Prudence se aruncă după levierul de lângă o ladă, sperând să ajungă la el înainte ca William să-și încarce pistolul.

Bărbatul se ridică, o prinse de păr și o trase spre el, folosind-o drept scut uman.

Sărutul rece al pistolului pe tâmplă se potrivea cu gustul metalic de frică din gura ei.

— Ori plecăm amândoi în viață din situația asta, ori niciunul dintre noi n-o să supraviețuiască, țipă el către pușcașul nevăzut, apoi îi șopti lui Prudence: Nu că ai merita să trăiești.

O trase după el, astfel încât spatele lui să fie lipit de perete și ținând-o pe ea în față, cu un braț în jurul gâtului. Dacă strângea mai mult, avea s-o sufoca.

— Nu l-am ucis pe George, spuse ea, în timp ce îl trăgea de mâini, ca să poată respira. Îți jur. Nu ai niciun motiv să mă rănești.

— Am știut asta tot timpul, idioato. Cine crezi că i-a băgat cuțitul în gât?

Șocul îi amorți membrele lui Prudence.

Avea sens. William era cel care o găsisese. Fusesse atât de îndârjit să arate cu degetul spre ea. Pentru că asta îl salva pe el.

— Dar era cel mai bun prieten al tău!

— Prietenul care i-a tras-o soției mele!

Ura cădea ca acidul din cuvintele lui.

— Ce?

— Nu fi prea supărată pe Honoria, zise el sec. A avut scrupule. Când i-am spus că voiam să te cuplez cu George, a protestat, până i-am zis în sfârșit motivul. Se culca cu el de cel puțin trei ori pe lună. O dezgusta și o tulbura să se gândească la amantul ei culcându-se cu sora ei.

Prudence se luptă pentru aer, panica ei atingând cote alarmante pe măsură ce se apropiau de ușile care dădeau spre docuri. Honoria? Și George? Trădarea surorii ei o împunse mai rău decât orice durere i-ar fi putut provoca George.

— I-am spus că dacă o să afli vreodată despre ei, o să

te distrug într-un mod la care nici nu se gândise. Și mă cunoștea destul de bine cât să mă creadă.

— Dar nu ți-am făcut nimic, spuse Pru.

Bărbatul ajunsese în sfârșit la colțul îndepărtat al depozitului și îndrăzni să ridice privirea, ca să vadă dacă putea să deschidă ușa fără să-i fie distrusă mâna.

— Toate războaiele au victime colaterale. Vocea lui răsună pe pereții reci din piatră. În plus, acum o meriți. Afurisitul tău de soț mi-a tot ieșit în cale. Mi-a confiscat bunurile. Mi-a arestat brokerii și mi-a întrerupt lanțul de livrare, doar ca să-ți spele rușinea.

— Cocaina, își dădu seama ea. O transportai pe ascuns cu vasele tatălui meu?

Bărbatul oftă.

— Mie nu-mi place. Voiam să o iau încet, să stabilesc ce vase să folosesc pentru contrabanda cu bunuri, să strâng o avere frumoasă. Apoi, voiam să trimit un pont poliției, pentru ca baronul să fie arestat. Și George. Iar eu aveam să plec și cu averea tatălui tău.

— Și l-ai ucis în schimb? Tocmai în ziua nunții?

— Știai că atunci când urma să vă căsătoriți, George chiar era îndrăgostit de tine? Că se gândea să încerce să fie un bărbat decent. Atunci am știut că nu putea să își revendice fericirea. Niciunul nu putea. Așa că l-am omorât. Acum deschide afurisita asta de ușă!

Tânăra întinse mâinile și atinse clanța, degetele ei fiind reci și slăbite de la lipsa de sânge.

— Stai! se opri ea. Niciunul din ei, care?

— Bărbații cu care soția mea desfrânată s-a culcat sub propriul meu acoperiș!

Prudence îngheță.

— Burlacii de la St. James, șopti ea.

— Niște desfrânați! Se părea că panica și furia îl scoteau din minți. Soția mea a plătit niște desfrânați. Au defăimat-o. Au transformat-o într-o creatură cu dorințe vulgare și au tentat-o să păcătuiască. Bărbați ca ei, ca George, vicleni, chipeși și charismatici.

— Așa că i-ai omorât?

— Și doar ca s-o pun să plătească de două ori. Chiar de trei. Avea vânătăi în locuri unde nimeni nu putea să vadă. Are răni care nu se vor vindeca niciodată. M-am asigurat de asta. Dar cu toate astea, nu voia să se culce cu mine. Nu mă asculta. Nu-i era frică de mine! Așa că mi-a forțat mâna. I-am băgat pe toți bărbații care mi-au atins soția în pământ. Ca avertisment pentru ea... Nu are unde să fugă, nici măcar după ce plecăm noi. O să mă întorc după ea. O să...

— De ce nu mă iei acum?

Ușa se deschise și pistolul se lipi de capul lui Prudence cu o forță devastatoare.

Când auzi vocea Honoriei, William își încordă brațul atât de tare, că Prudence se lupta după aer.

Honorina stătea în ușă, acoperită de mătase crem cadrilată, trăsăturile ei fiind aproape senine în perfecțiunea lor. Frumusețea ei era un far în haosul de sânge, cadavre și geamuri sparte.

Prudence îl strânse pe William de braț, încercând să-și avertizeze sora, să-i țipe numele.

Honorina doar dădu din cap.

— William, chiar e necesar? Nu ai fi putut pur și simplu să mă iei cu tine?

— Honorina, zise el, slăbind prinsoarea puțin. Ai venit.

— Bineînțeles că da, spuse ea, dându-și ochii peste cap. Ești soțul meu. Crezi că te-aș fi lăsat să pleci?

Sunetul scos de el era suferință pură și bucurie abjectă.

O dezgustă pe Pru, care tot căuta o altă umbră în ușă. Îl căuta pe bărbatul care avea să pună capăt ororii.

Morley era acolo. Îi omorâse pe toți ceilalți. Dar... unde era acum? Ce putea să facă?

— Pleacă, Honorina, o rugă Pru. E nebun.

Sora ei nu întrerupse nici măcar pentru o clipă contactul vizual cu soțul său.

— Știe exact ce face. Mereu știe, nu-i așa, soțule? Acum hai să plecăm de aici, împreună.

— Banii, spuse el pe tonul unui băiat care implora. Nu

sunt în lada în care trebuiau să fie. Nu am găsit-o încă.

— Pentru că i-am luat aseară.

La sunetul vocii lui Morley, William lipi pistolul de tâmpla lui Prudence, scoțând un scâncet de la ea.

Nu, Morley nu luase banii. Fusese cu ea toată noaptea. De ce mințea? De ce îl supăra pe bărbatul care îi ținea un pistol la cap?

— Să nu îndrăznești, inspectore! spuse William. O să iau barca și o să traversez canalul. Astea sunt cele două bilete ale mele să plec din Bătrâna Anglie, m-ai înțeles?

— Aici te înșeli, spuseră umbrele. Să nu mai faci niciun pas.

— Sau ce? Vrei să pictez podeaua cu creierul ei?

— William, nu! imploră Honoria, aparența ei de calm prăbușindu-se. E însărcinată. Știu că nu ai omorî un copil.

— Se pare că am ales sora greșită, îi șopti William dezgustat în ureche. Honoria e uscată și sterilă ca Sahara și frigidă ca Arcticul.

— Doar cu tine, zise ea pe un ton sec. M-am asigurat că sămânța ta nu prinde, dar niciunul din ceilalți amanți ai mei nu m-a considerat rece.

Întregul corp al lui William se încordă și, pentru o clipă, Prudence știa că totul se terminase. Timpul încetini și cel mai mare regret la care se gândi în ultima sa clipă de viață era că nu avea să mai vadă fata iubitului ei soț.

O lacrimă îi curse când închise ochii.

Bărbatul tresări și se auzi un foc de armă, durerea izbindu-i o parte a capului cu o agonie pe care nu se așteptase s-o simtă înainte de final. Un alt foc. Și altul. Greutatea brațului lui din jurul gâtului ei dispăru imediat, iar Prudence inhală cu forță.

„Trăiesc”, fu primul ei gând. Dar durerea... Fusese împușcată?

Mai mult derutată decât șocată, Pru deschise ochii la timp cât să vadă consecințele imediate.

Pistolul lui William nu mai era îndreptat spre capul ei, ci înainte, apoi mâna lui deveni moale și arma căzu.

Privirea Honoriei se îndreptă spre ea și nu se mișcă

pentru o clipă, în timp ce singurul sunet pe care Prudence îl auzea era aerul care țipa cu o singură notă monosilabică insuportabilă.

Durerea era numai în urechea ei, pentru că pistolul se descărcase lângă ea.

O pată roșie apăru pe corsajul crem al Honoriei, fix deasupra inimii.

Amândouă se uitară la rana din pieptul surorii ei, în timp ce corpul lui William se prăbuși pe podea, o baltă de sânge curgând sub ghetetele ei.

Soțul ei îl ucisese, dar nu înainte ca William să tragă în propria lui soție.

Țipătul lui Prudence răsună cu putere, în timp ce tânăra alergă înainte, sperând să-și prindă sora înainte ca picioarele tremurânde ale acesteia să cedeze.

Capitolul 20

Dorian Blackwell intră înăuntru și o prinse pe Honoria în brațe tocmai când aceasta cădea în față.

Prudence se panică din cauza privirii pe care i-o aruncă atunci când o luă pe Honoria din depozit și o scoase pe docul de descărcare.

Prudence se grăbi după el, lumina zilei orbind-o când își luă sora de mână și i-o ridică la obraz.

— Honoria! Nu, te rog! Mă auzi? strigă ea, în timp ce Blackwell îi întinse sora pe jos și își rupse hainele ca să creeze un bandaj. I-l dădu lui Prudence și îi făcu semn să apese rana de la glonț.

— Ține asta acolo, ordonă el, înainte să se ridice în picioare și să plece. Nu te mișca.

Pru nu-și putea imagina cât de groaznică era durerea provocată de glonț, dar ochii Honoriei doar fluturau, trăsăturile ei căpătând o nuanță fantomatică.

— Rămâi aici, rămâi cu mine, își rugă Pru sora. Acum ești în sfârșit în siguranță. Ai scăpat în sfârșit de el.

Ochii întunecați ai Honoriei se deschiseră și o privire o clipă. Erau inundați cu o emoție groaznică, pe care nu o putea identifica. Buzele ei se mișcă, dar presiunea și țiuitul din urechile lui Prudence încă o împiedicau să o audă.

— Nu pot să te aud. La naiba, nu pot să te aud!

Buzele lipsite de sânge ale Honoriei se mișcă mai clar, trăsăturile ei de porțelan fiind presărate cu durere.

— Îmi pare rău, ar fi trebuit să-ți spun... Mi-era frică...

— Șșșșșș. Prudence vru să-i aranjeze părul, dar nu îndrăzni să slăbească presiunea de pe rană. Honoria, nu știam cine e. Ce îți face. Nici nu e de mirare că ai călcat strâmb. Nu sunt supărată pentru ce s-a întâmplat cu George. Te rog, nu te învinovăți... Doar... să fii bine.

— Te iubesc, șopti sora ei printre lacrimi, iar Prudence fu fericită să observe că îi revenise destul din auz cât să deslușească cuvintele. Nu prea ne spunem asta, nu-i așa? Noi, familia Goode. Dar așa e. Te iubesc.

— Și eu te iubesc, spuse Pru, în timp ce lacrimi îi curgeau de pe vârful nasului. O s-o fac mult timp, așa că nu începe să spui asta ca și cum îți iei rămas-bun.

— Ești o soră minunată și eu... eu nu...

Prudence se uită la docurile aproape părăsite, observând niște suflete curajoase care începuseră să iasă din locurile unde se adăpostiseră.

— Chemați o ambulanță! le strigă.

— Am găsit o soluție și mai bună, spuse Dorian, care venea cu bărbații spre ele.

Aceștia puseră jos doi stâlpi și întinseră o bucată de material între ei, improvizând o targă. E un medic la nici două străzi depărtare, la care merg de un deceniu ca să scoată gloanțe din oamenii care nu vor să li se pună întrebări la spital.

— În niciun caz!

În ciuda isteriei ei, trăsăturile bărbatului se îmblânziră când o privi.

— Lady Morley, am văzut multe răni ca asta. Sunt slabe șanse să fie fatală, dacă primește îngrijiri imediate și

e curățată. Permite-mi să...

— N-o să-ți permit nimic. Își aruncă corpul peste al surorii ei. O să chemați o ambulanță și o să fie dusă la spital, nu la vreun medic obscur. Nu o să accept așa ceva!

Blackwell scoase un sunet de consternare nerăbdătoare.

— Mă întreb unde e soțul tău...

— Trebuia să ne aștepte. Bărbatul pe care-l recunosc ca fiind soțul lui Millie Lecour, Argent, se uită la masacrul din depozit. Nu ne-a lăsat nimic de făcut, decât să curățăm cadavrele.

Dacă nu l-ar fi cunoscut mai bine, ar fi crezut că se plângea.

Ca și cum așteptase cu nerăbdare violența.

— Atunci îți sugerez să te apuci de treabă.

O voce de deasupra le atrase atenția și toți își îndreptară atenția spre acoperișul depozitului, unde se afla Morley, având pe fundal cerul cenușiu.

Bineînțeles. Nu trăsese prin geamuri. Cel puțin nu prin cele de la parter. Se cățăraseră cumva pe clădire, la etajele doi și trei, și trăsese prin găurile mai mici de deasupra. Ar fi trebuit să navigheze pe unghiul ascuțit al acoperișului și să se țină de stîngii precare ca să tragă din asemenea unghiuri, de la o asemenea distanță, în întuneric.

Abilitatea lui era absolut miraculoasă.

Morley îi dădu pușca lui Argent, apoi se duse pe marginea acoperișului, controlând căzătura numai cu puterea brațelor.

Scană zona, privirea lui oprindu-se la Prudence, în timp ce se ridică și-și ajustă lavaliera, care se mișcase foarte puțin în timpul confruntării.

— Morley. Blackwell ridică mâinile neajutorat, deși nu mai era înarmat.

— Îl știi pe Conleith. E un chirurg foarte bun.

— Titus Conleith? Întrebă Morley, în timp ce se îndrepta spre ei cu grația de prădător a unei feline. Diavolul ăla irlandez a scos mai multe gloanțe din soldați decât orice alt bărbat în viață. Ar putea s-o facă și legat la ochi.

Prudence nu dădu înapoi, ceva din ea clacase.

— Țsta nu e cortul de luptă al unui chirurg. E sora mea și...

— Titus Conleith? Honoria îi uimi pe toți când pronunță numele bărbatului. O strânse pe Prudence de mână. Du-mă la el, o imploră. Du-mă acum la el. Trebuie să-i lași, Pru, spuse ea, ochii ei fiind plini de lacrimi disperate. Trebuie.

Pru se uită la ea, încercând să-și amintească ultima oară când o văzuse pe Honoria plângând.

— Ești sigură?

Ochii tinerei erau sălbatici și mai întunecați, pe o față care devenea din ce în ce mai palidă.

— Am... am nevoie de el. Te rog, Pru, ajută-mă să mă ridic. Lasă-i să mă ducă la el.

Pru simți cum niște brațe puternice o ridicară și se lipi de soțul ei, în timp ce Blackwell și ceilalți bărbați o puseră pe sora sa pe targa improvizată și se duseră spre drum.

— Ar trebui să merg cu ea, spuse, deși simți că picioarele ei își pierduseră oasele.

Niciodată nu-l plăcuse pe William. Niciodată nu fusese foarte apropiată de sora ei. Honoria făcuse mereu imposibil acest lucru.

Era de mirare că fusese așa detașată? Atât de singură. Fusese prinsă în propriul ei iad, în casa ei.

Căsătorită cu un monstru.

— Nu pleci nicăieri.

Soțul ei refuză în continuare să o privească, gura lui fiind o linie tensionată, în timp ce îi evalua pe câțiva dintre muncitorii de pe docuri care îl priveau uimiți.

— Tu, ordonă el, arătând spre un muncitor de 50 și ceva de ani. Du-te la Divizia M, de pe Blackman Street. Întreabă de sergentul Catesby și oameni care să securizeze zona.

— Da, domnule.

Bărbatul își atinse pălăria și plecă să-și îndeplinească sarcina, așa cum făceau bărbații când Morley dădea un ordin.

— Argent. Se întoarse spre locul unde bărbatul voinic, cu costum castaniu, examina pușca din mâinile lui. Trimite-ți oamenii la reședința comisarului Goode, în caz că vicontele Woodhaven a trimis ceva oameni acolo. După asta, vreau ca inspectorii Sean O'Mara și Roman Rathbone să caute în toate depozitele baronului, să găsească lăzile lipsă cu contrabanda pe care o căuta Woodhaven.

Argent făcu un salut sardonice, cu două degete, și plecă.

— Voi, restul. Docul ăsta e închis pentru moment. Plecați.

Câțiva muncitori, evident nefericiți de pierderea banilor pe acea zi, păreau că vor comenta. Alții, poate cei care văzuseră abilitatea lui Morley de pe acoperiș, plecară fără să-l privească în ochi.

Soțul ei nu era genul care să se repete.

După ce rezolvă asta, o trase pe Prudence după el, în timp ce se îndrepta spre colțul dinspre râu al depozitului, dincolo de care numeroase barje și diferite bărci umpleau râul cu traficul lor continuu.

În clipa în care trecură de colț, Prudence icni când se trezi prinsă între un perete de piatră și un loc tare, corpul soțului ei.

Mâinile lui erau peste tot, în timp ce un torent de blesteme îi curgea de pe buze.

— Dumnezeu, Prudence. Te-a rănit?

Degetele lui îi cercetară fața ca și cum era un orb, degetul mare oprindu-se asupra obrazului unde William o lovise. Privirea lui de gheață începu să ardă cu o intensitate tulburătoare, pe care se vedea că se străduia s-o controleze.

Încându-se în tensiunea nerostită, dar nu invizibilă dintre ei, Pru deschise gura ca să vorbească, dar nu ieși nimic. Niciun cuvânt care să exprime emoția pură care o străbătea în valuri ce-i înmuiau genunchii.

O emoție pe care acum o putea identifica, dar nu avu curajul să o exprime.

— Sunt... Noi suntem... bine, îl asigură ea într-un final,

pe un ton mult mai tremurat decât dorise.

— Ei bine, eu nu sunt! izbucni el, îndepărtându-se de ea ca să-și treacă mâinile tremurânde prin păr. Niciodată, zise el cu o privire ostilă, niciodată nu o să te mai pui în pericol de dragul altcuiva, ne-am înțeles?

— Dar e sora mea. Sigur poți să înțelegi importanța acestui lucru. Tu-ți riști viața în fiecare zi. Își menținu vocea calmă, apreciind volatilitatea care-i alerga prin umeri, obligându-l să respire sacadat, în fiecare noapte, adăugă ea.

— Sunt foarte conștient de ipocrizia mea, Prudence. Dar nu contează. Nu poți... Eu nu pot... Dumnezeu! Nu sunt făcut pentru asta.

Se îndepărtă trei pași și apoi se întoarse, ca și cum se lovise de un perete invizibil.

Cuvintele lui o străpunseră cu putere, iar Prudence se încordă din cauza fricii, recunoscătoare pentru peretele din spatele ei care o susținea.

— Pentru... pentru ce? întrebă ea, întrebându-se dacă totul avea să se schimbe.

Dacă avea să-l piardă.

— Să te iubesc, la naiba, zise el cu o antipatie aproape sălbatică. De fiecare dată când închid ochii, va trebui să mă lupt cu imaginea pistolului nemernicului ăluia lipit de tâmpla ta. Pentru tot restul vieții mele afurisite. Trebuie să re trăiesc agonia posibilității de a te pierde. De a vă pierde pe amândoi.

— O...

— O să mă înnebunească. Nevoia asta deloc sănătoasă pe care o am să fiu în prezența ta. Posesia asta... ba nu, obsesia. Cum să conduc întreaga forță de poliție din Londra când sunt atât de consumat de tine?

— Eu...

Morley nu spusese nici măcar jumătate.

— Sunt tentat să te iau la muncă cu mine și să te arunc într-o celulă, doar ca să știu că ești în siguranță. Ce soi de nebun mai sunt și eu? Crezi c-aș fi putut supraviețui dacă situația se termina altfel? Arată spre el însuși cu

gesturi sălbatice. Și toate astea după noaptea trecută. Fix când am tot ce vreau aproape, tot. Dacă ar fi... Vocea lui tremură și acoperi asta cu un mormăit. Îți jur, Prudence, nu am simțit niciodată o astfel de teamă. Te-am avut o fracțiune de secundă în viața mea și, cu toate astea, aș fi luat un glonț pentru tine înainte să-mi petrec restul zilelor fără tine. Se întoarse spre soția lui, cu fața schimonosită și vârfurile urechilor roșii, în timp ce tremura din cauza emoțiilor neexprimate. Acum, ce ai de spus în apărarea ta?

Prudence se întrebă dacă Morley putea să vadă lumina din inima ei strălucindu-i prin ochi. Ce bine ar fi fost dacă soțul ei ar fi știut că fiecare cuvânt pe care-l spusese căzuse ca o poezie scrisă de Byron peste urechile ei! Se întrebă dacă ar fi putut să spună vreodată ceva care să însemne atât de mult, pentru că tot ce-i venea în minte era:

— Și eu te... te iubesc.

Morley clipi, cu o expresie neutră. Apoi o apucă repede, își îngropă mâinile în părul ei brunet și își lipi gura de a ei, sărutând-o cu ferocitate.

Prudence se lăsă pradă imediat sărutului. Acum înțelese ce însemnase răceala lui de pe docuri. Motivul pentru care nu o privise.

Dorise să se asigure că totul era rezolvat înainte să i se prăbușească aparența de calm. Tocmai omorâse cinci bărbați cu cinci gloanțe. Se cățăraseră pe un depozit cu trei etaje și, agil ca o pisică, își folosiseră abilitatea.

Când căldura dintre ei deveni pasiune, Morley își îndepărtă gura, aparent conștient de locul unde se aflau.

Își lipi fruntea de a ei și respirară sacadat, în timp ce Morley își duse mâinile spre talia ei, întinzându-și palmele pe abdomenul ei.

— Nu ar fi trebuit să te cert, recunosc el cu regret. Mai ales după trauma pe care ai avut-o. Dumnezeuule, nu vreau decât să șterg ziua asta din amintirea ta. Să șterg vânătaia care se formează pe obrazul tău. Să te răsfăț. E foarte tulburător.

Tânăra îl înghionti cu nasul.

— Vreau să-mi amintesc ziua asta pentru totdeauna.

O să privesc ziua asta ca fiind cea în care mi-ai salvat viața și mi-ai eliberat sora din ghearele unui om malefic. Tânăra zâmbi, aruncându-și brațele în jurul gâtului lui. O să-mi amintesc de ziua asta ca fiind cea în care mi-ai zis că mă iubești.

Brațele lui o înfășurară, lipind-o cu totul de el, ca și cum nu putea s-o țină destul de aproape.

— Prudence, îți promit că o s-o spun în fiecare zi din restul vieții noastre împreună.

Deși era încă slăbită de la panica și stresul prin care trecuse, avea senzația de împlinire și că aparținea cuiva. Ca și cum iubirea lui o întărea, aruncând fire de oțel în materialul feminin mătăsos al ființei ei. Nimic nu avea să-i despartă. Nici minciunile, nici dubiul. Nici răufăcătorii, nici adversarii, nici propriile lor inimi rănite.

Prudence se dădu în spate și îi privi fața dragă. I se păru că vede același sentimente în strălucirea albastru-argintie.

— Ai auzit? Întrebă ea, cu speranță și durere în gât. L-ai auzit pe William mărturisind că l-a ucis pe George? Și pe Burlacii de la St. James?

— Da, draga mea. Morley își mută privirea într-o parte. Aș putea să mă târăsc la picioarele tale un deceniu de acum încolo și tot nu aș scăpa de vinovăția mea.

Tănăra se ridică pe vârfuri și își plimbă un deget de-a lungul bărbiei lui.

— Aș spune că nu e necesar, dar dacă imploratul o să-ți liniștească conștiința, departe de mine să te opresc.

Morley râse.

— În regulă, mica mea soție șireată... Trebuie să recunosc că sunt un novice când vine vorba de implorat. Cum să procedez?

Pru se prefăcu că se gândește timp de un minut. Nu ca să-l pedepsească, ci ca să se bucure de cercul îmbrățișării lui protectoare. Ca să simtă cum li se sincronizează bătăile inimii când își lipi capul de umărul lui puternic. Ca să se ghemuiască în singurul loc unde se simțea cu adevărat vie. Și acasă.

Din prima noapte i se oferise lui, unui străin.

— Cred că masajul la picioare e o tehnică excelentă de implorat, zise ea.

— Cred că ai dreptate.

— Și diminețile lungi de duminică în pat.

— Asta e o recompensă, nu o pedeapsă.

— Presupun că imploratul nu e punctul forte pentru nici unul dintre noi. Își îngropa zâmbetul în cămașa lui. Vreau să te recompensez.

— Tu ești cel mai mare premiu al meu, zise el, încordându-se puțin, în timp ce haosul sirenelor de urgență și copitele cailor zguduiră docurile sub picioarele lor.

Prudence se retrase din îmbrățișarea lui, oftând, și își lăsă mâna în josul brațului lui, ca să-și întrepătrundă degetele cu ale lui.

— Să înțeleg că viața asta a ta o să fie mereu așa. Arată spre depozitul copleșit de haos, la oamenii legii care se apropiiau, la mulțimile curioase care se apropiiau. Fie că ești inspectorul-șef, fie că ești Cavalerul Umbrelor.

Ochii lui sclipiră cu îngrijorare și Morley se încruntă când se uită spre valul care se apropia, ca și cum încerca să-i trimită pe toți înapoi.

— Meriți mai mult decât...

Pru îl întoarse cu fața spre ea.

— Dacă e să-mi promiți ceva, asta ar fi. Știu că ești un erou pentru mulți, dar pentru mine, ești singurul soț. Nu o să fiu amanta ta, în timp ce justiția e soția ta, iar copiii tăi nu vor fi bastarzi. Nu pot să trăiesc într-o casă goală și nu o să dorm într-un pat gol și nu o să iubesc un bărbat care a fost golit de cerințele acestui oraș.

— Știu.

— Acestea fiind spuse, sunt mândră de ce faci. De cine ești. Nu aș schimba asta. O să te scot eu pe ușă, personal, în fiecare zi. Dar trebuie să te întorci acasă la mine. Trebuie să te țin în brațe, să te iubesc și să fac dragoste cu tine. Trebuie să mănânci bine și să te odihnești și să-ți găsești o pasiune, ai înțeles? Ceva cu care să pierzi timpul, dar care să-ți placă fără nici un motiv.

Zâmbetul lui deveni o grimasă uimită.

— O pasiune?

Tânăra dădu din cap.

— O să avem discuția asta mai târziu.

Păru să accepte cu o seriozitate tipic franțuzească, apoi se întoarse spre stradă.

— Pot să le trimit pe Farah și restul femeilor după tine. Nu trebuie să înfrunți toate astea.

Oferta era tentantă, dar tânăra dădu din cap, luându-l de braț.

— O să înfruntăm totul împreună.

Așa cum aveau s-o facă din acel moment.

Ca o familie.

Epilog

Patru luni mai târziu

Morley se întinse în pat, cu obrazul lipit de umărul alb ca laptele al soției lui, uitându-se la muntele abdomenului ei. Asculta doar pe jumătate când ea, întinsă pe spate și goală sub cearșafuri, citea o poveste despre Cavalerul Umbrelor, râzând la un anumit pasaj.

Toată treaba cu Cavalerul Umbrelor scăpa de sub control, dar, din fericire, Morley recrutase câțiva oameni promițători care să poarte ocazional pelerina. Era interesant să audă descrierile contradictorii ale infractorilor și civililor care se întâlneau cu el. Uneori, avea înălțime medie, era suplu, cu părul deschis la culoare și agil. Alteori, un munte de bărbat, cu părul închis la culoare, care putea să se contopească cu umbrele. Era fie tânăr, fie matur. Vorbea cu un accent exotic, unul irlandez, sau al lui, în fiecare marți și, uneori, vinerea.

Își ținuse promisiunea și acest lucru nu fusese dificil nici măcar pentru o clipă. Noptile liniștite petrecute împreună îi alinau sufletul și încântau tot ce făcea un

bărbat din el.

Făceau dragoste încontinuu, în poziții din ce în ce mai creative, deoarece burta ei devenise un impediment. Apoi vorbeau sau râdeau sau citeau până când unul dintre ei, de obicei ea, adormea.

În seara aceea, Prudence părea neobișnuit de agitată, așa că îi pusese perne sub genunchi, iar Morley îi promise să sufere, în timp ce Pru se amuza cu unul dintre noile romane despre aventurile lui.

Ploaia bătea în geam, aruncând umbrele picăturilor pe pat. Efectul optic îl hipnotiză, ca și vocea soției lui.

— O, Dumnezeule, râse ea. Cavalerul Umbrelor urmează să ducă o domnișoară pe acoperiș și să o corupă. Ascultă asta...

Bărbatul își puse mâinile într-o parte și alta a burții ei, ca și cum acesteia îi crescuseră urechi.

— Te implor să cruți urechile astea nevinovate, o tachină el. Nu are cum să fie decent.

Pru aruncă spre el cartea, ratându-l dinadins.

— Nici lucrurile pe care le spui când facem dragoste nu sunt.

El îi aruncă o privire nefericită.

— *Touché.*

Se aplecă, îi dădu cearșaful de pe șani și apoi mai jos, sub burtă, ca să-și lipească urechea de ea și să închidă ochii.

Adora să-l asculte pe cel mic, iar într-o noapte, o mică împunsătură îi atinse obrazul.

Pru întinse mâna, să-l mângâie pe păr.

— Mă gândeam... spuse ea visătoare. Dacă una dintre ele o să fie fată, putem să-i spunem Caroline? Sau asta îți provoacă durere?

Morley deschise ochii și o presiune îi înflori în piept. Era în același timp amară și incredibil de dulce.

— Mă doare să-mi amintesc, dar ar fi mult mai rău să uit, îi spuse el cu sinceritate.

Sinceritatea devenise modul în care comunicau și, datorită acestui lucru, relația lor înflorise.

— Pierderea ei a devenit o parte din mine. Nu o s-o uit niciodată. Dar e o parte a trecutului pe care încerc s-o împac. Cu asta. Cu tine. Și mi-ar plăcea să-i dau numele ei copilului nostru. Să-i permit copilăria pe care n-a avut-o niciodată...

— Mă bucur că simți asta.

Pru îi aruncă un zâmbet diafan, iar inima lui străluci.

Apoi se opri.

— Stai. Morley se ridică și o privi în ochi, în timp ce inima îi bătea cu putere. Tocmai ai spus ei?

Fața ei se luminează, plină de mândrie maternă.

— Probabil că da, zise ea, trăgându-l aproape. Pentru că avem gemeni.

Sfârșit